

1

ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஞான வாசிட்டமும்

கைவல்லிய நவநீதமும்

D	Oppaivu nokkil gnana vaacittamum Kaivallia Navaneethamum
---	---

மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர்

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

உ

E,Ponnulingam

ஆய்வாளர்

சு. பொன்னுலிங்கம், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில்.

பதிவு எண் - 1172

K.Thankadurai

தமிழ் ஆய்வு மையம்

தெ.தி. இந்துக்கல்லூரி

நாகர்கோவில்

ஆகஸ்டு - 2005

பொருளடக்கம்

நெறியாளர் சான்றிதழ்	I
இணை நெறியாளர் சான்றிதழ்	II
ஆய்வாளர் உறுதிமொழி	III
நன்றியுரை	IV
சுருக்க விளக்கக் குறியீடு	VI
இயல் - ஒன்று ஆய்வு அறிமுகம்	1
இயல் - இரண்டு தமிழில் அத்துவைதம்	8
இயல் - மூன்று அமைப்பு முறை	35
இயல் - நான்கு வெளிப்பாட்டுத் தன்மை	72
இயல் - ஐந்து தத்துவக் கருத்துக்கள்	99
இயல் - ஆறு ஆய்வு நிறைவுரை	203
முதன்மைநூற்பட்டியல்	215
துணைநூற்பட்டியல்	218
இதழ்கள்	228
பின்னிணைப்பு	
வடமொழி சொல்லுக்கு தமிழாக்கம்	229

முனைவர் க. தங்கத்துரை, எம்.ஏ., எம்ஃபில்., எம்.எட்., பிஎச்.டி.,

இணைப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

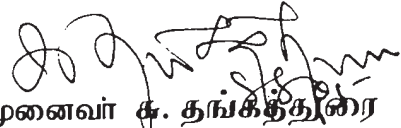
திருகொளஞ்சியப்பர் அரசு கலைக்கல்லூரி,

விருத்தாசலம் - 606 001.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

"ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஞானவாசிட்டமும் கைவல்லிய நவநீதமும்" என்னும் தலைப்பில் திரு. ஈ. பொன்னுலிங்கம், தேர்வுநிலை விரிவுரையாளர், விவேகானந்தா கல்லூரி, அகஸ்தீஸ்வரம் அவர் செய்துள்ள இவ்வாய்வு திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி., பட்டத்திற்காக நாகர்கோவில் தெ.தி. இந்துக்கல்லூரித் தமிழ் ஆய்வு மையத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்ட தென்றும், இவ் ஆய்வுக்கென ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

8.8.2005

முனைவர் க. தங்கத்துரை

நெறியாளர்.

17.8.2005

இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ் ஆய்வு மையம்,
தெ.தி.இந்துக்கல்லூரி,
நாகர்கோவில் - 629 002.

"ஓப்பாய்வு நோக்கில் ஞானவாசிட்டமும் கைவல்லிய நவநீதமும்" என்னும் தலைப்பில் திரு. ஈ. பொன்னுலிங்கம், தேர்வுநிலை விரிவுரையாளர், விவேகானந்தா கல்லூரி, அகஸ்தீஸ்வரம் அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வாய்வு திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி., பட்டத்திற்காக நாகர்கோவில் தெ.தி. இந்துக்கல்லூரித் தமிழ் ஆய்வு மையத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டதென்றும், இவ் ஆய்வுக்கென ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

~~Pr. K. Singh~~

முன்னவர், என். கிருஷ்ணன்
இணை நெறியாளர்.
RESEARCH CENTRE - TAMIL
S.T. HINDU COLLEGE, NAGERCOIL

ஈ. பொன்னுலிங்கம், எம்.ஏ., எம்ஃபில்.,

ஆய்வுப் பதிவு எண் - 1172,

விரிவுரையாளர் (தேர்வு நிலை),

தமிழ்த்துறை,

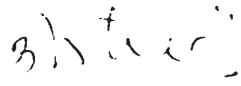
விவேகானந்தா கல்லூரி,

அகஸ்தீஸ்வரம் - 629 701.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

"ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஞானவாசிட்டமும் கைவல்லிய நவநீதமும்" என்னும் தலைப்பில் திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி., பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

8.8.2005

ஈ. பொன்னுலிங்கம்

நன்றியுரை

‘ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஞான வாசித்தமும் கைவல்லிய நவநீதமும்’

என்னும் இவ்வாய்வு இனிதே நிறைவடைய அருள் பாலித்த எல்லாம் வல்ல பரம் பொருளுக்கு முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

08.08.1985 அன்று என்னை அகஸ்தீஸ்வரம் விவேகானந்தா கல்லூரியில் பணியில் நியமித்த அன்றைய கல்லூரிச் செயலாளர் உயர்திரு.

கு. குமாரசுவாமி, B.A., B.L. அவர்களுக்கும், 08.08.2005 ஆகிய இன்று அகஸ்தீஸ்வரம் விவேகானந்தா கல்லூரிச் செயலாளராக செயல்பட்டு வரும் உயர்திரு. கு.சு. மணி, B.Sc., LL.B., அவர்களுக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர்.

ந. ஆறுமுகம், M.Sc., M.Phil., Ph.D., அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

ஆய்வு நெறியாளராக மட்டுமன்றி என் வாழ்வின் நெறியாளராகவும் திகழ்ந்து வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வரும் முனைவர். சு. தங்கத்துரை அவர்களுக்கும், ஆய்வு இணை நெறியாளராகவும் இவ்வாய்வைத் துரிதப்படுத்தி ஆய்வினை நிறைவு செய்ய ஊக்கமளித்த தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி தமிழ் இணைப் பேராசிரியர் முனைவர். என். கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும், அக்கல்லூரி முதல்வர் முனைவர். P. வேணுகோபால் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர். S. பீரம்மநாயகம் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி.

அகஸ்தீஸ்வரம் விவேகானந்தா கல்லூரியில் என்னுடன் பணியாற்றி வரும் இருபால் பேராசிரியர்களுக்கும், குறிப்பாக பேராசிரியர் முனைவர். மு. செல்வம்

அவர்களுக்கும், ஆய்விற்குத் துணை செய்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த என் அன்புத்துணைவியார் திருமதி. S. கலைச்செல்வி அவர்களுக்கும், என் நன்றி உரித்தாகுக.

ஆய்வு நிறைவு செய்ய உதவி உந்துதலாய் இருந்த “நட்புக்கு” என் நன்றி உரித்தாகுக.

சிறந்த முறையில் ஆய்வினைக் கணினியில் வடிவமைத்து தந்த செ. பாபு, கொட்டாரம், மெட்ரோ சாப்ட் கணினி மையத்திற்கும் என் நன்றி.

உரிய நேரத்தில் உதவிய கல்லூரிப் பணியாளர் வை. கோபிநாத் அவர்களுக்கும் நன்றி உரித்தாகுக.

08.08.2005

(ச. பொன்னுலிங்கம்)

சுருக்க விளக்கக் குறிப்புகள்

அத்.	- அத்தியாயம்
அயிந்.	- அயிந்தவர்கதை
அருச்.	- அருச்சுனன் கதை
இட்கு.	- இட்குவாகு கதை
உ.ஆ.	- உரை ஆசிரியர்
உத்.	- உத்தாலகன் கதை
உபசா.	- உபசாந்திப் பிரகரணம்
உற்.	- உற்பத்திப் பிரகரணம்
எண்.	- பாடல் எண்
க.க.	- கலைக்களஞ்சியம்
கசன்.	- கசன் கதை
கற்.	- கற்கடி கதை
கை.ந.ச.தெ.ப.	- கைவல்லிய நவநீதம் சந்தேகந்தெளிதல் படலம்
கை.ந.த.வி.ப.	- கைவல்லிய நவநீதம் தத்துவ விளக்கப் படலம்
சனக.	- சனகராசன் கதை
சிகித்.	- சிகித்துவசன் கதை
சித்.	- சித்தன் கதை
சுரகு.	- சுரகு கதை
சு.உ	- சுருக்க உரை
சூ.	- சூத்திரம்
ஞா.பா.	- ஞானவாசிட்டம் பாயிரம்
ஞான.	- ஞான விண்மகன் கதை

தாசு.	- தாசுரன் கதை
திதி.	- திதிபிரகரணம்
தேவ.	- தேவபூசை கதை
தேவா.	- தேவாரம்
தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.புற.	- தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல்
நிரு.	- நிருவாணப் பிரகரணம்
நன்.சூ.	- நன்னூல் சூத்திரம்
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
ப.ஆ.	- பதிப்பு ஆசிரியர்
பகீ.	- பகீரதன் கதை
ப.கீ.	- பகவத்கீதை
பாச.	- பாசவிபாசன் கதை
பாலன்.	- பாலன் கதை
பிரக.	- பிரகலாதன் கதை
புசண்.	- புசண்டன் கதை
புண்.	- புண்ணிய பாவனன் கதை
புறம்.	- புறநானூறு
ம.கா.	- மதுரைக் காஞ்சி
மன.	- மனத்தின் கதை
மாவலி.	- மாவலி கதை
மானு.	- மானுவேடன் கதை
முழுட்.	- முழுட்சப் பிரகரணம்

லீலை.	- லீலைக்கதை
வி.உ.	- விளக்க உரை
வஞ்ச.	- வஞ்ச விந்திரன் கதை
விரத.	- விரத சூயை கதை
வீத.	- வீதகவ்வியன் கதை
வைரா.	- வைராக்கியப் பிரகரணம்

இயல் ஒன்று

ஆய்வு அறிமுகம்

இயல் - ஒன்று

ஆய்வு அறிமுகம்

1.0 முன்னுரை

இந்தியத் தத்துவம் என்பது அனைத்து இந்திய மொழிகளையும் சார்ந்தது. இந்திய மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ்மொழியில் சமய நூல்களும் தத்துவ நூல்களும் அதிக அளவில் உள்ளன. இவை ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் நிலைப்புத்தன்மைக்கும் அடிப்படையாகும். வடமொழி பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு எழுதப்பட்ட உரையின் அடிப்படையில் அத்துவைதம், விசித்தாத்துவைதம், துவைதம் என்ற மூன்று கொள்கைகள் உருவாயின. இவை மூன்றுமே வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டன. இவற்றுள் அத்துவைதத் தத்துவம் வேதாந்தம் என்றே அழைக்கப்படுகின்றது.

தமிழ்மொழியில் அத்துவைதத் தத்துவம் கூறும் நூற்கள் பல உள்ளன. அவை இன்று வரையிலும் முழுமையாக பாமர மக்களைச் சென்றடைய வில்லை. சில அத்துவைதத் தத்துவ நூல்கள் ஒரு சில மடங்களில் தேவைக்குப் பயிலப்படும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வீரை, ஆளவந்தாரால் எழுதப்பட்ட ஞானவாசித்தமும், கி.பி 18 ஆம் நூற்றாண்டில் தாண்டவராய சுவாமிகளால் எழுதப்பட்ட கைவல்லிய நவநீதமும் தமிழில் உள்ள சிறந்த அத்துவைதத் தத்துவ நூல்களாகும்.

இராமாயணத்தில் இராமபிரானுக்கு வசித்தர் உபதேசித்த உபதேசம் யோக வாசித்தம். இந்த யோகாவாசித்தத்தைச் சுருக்கி லகு யோகாவாசித்தம் என்னும் பெயரில் காஷ்மீரத பண்டிதர் அபநந்தர் மொழி பெயர்த்தார். அந்த மொழிபெயர்ப்பின் தமிழாக்கம் ஞானவாசித்தம். இந்நூல் வைராக்கியப்பிரகரணம், முமூட்சுபிரகரணம், திதிப்பிரகரணம், உற்பத்திப்பிரகரணம், உபசாந்திப்பிரகரணம்,

நிருவாணப்பிரகரணம் என்ற ஆறு பிரகரணங்களைக் கொண்டது. இந்நூல் 2055 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது. இந்நூலில் 37 கிளைக்கதைகள் உள்ளன. இந்நூலுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளில் அருணாசல சுவாமிகள், சின்மயானந்த ஞானதேசிக சுவாமிகள் இருவரின் உரையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

கைவல்லிய நவந்தம் தமிழில் தோன்றிய முதல் அத்துவைத மூலநூல் என்னும் பெருமை கொண்டது. இந்நூல் தத்துவ விளக்கப்படலம் சந்தேகந் தெளிதல் படலம் என்னும் இரு படலங்களைக் கொண்டது. இந்நூலில் பாயிரம் உட்பட 293 விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. இந்நூலுக்குத் தோன்றியுள்ள உரைகளில் பொன்னம்பல சுவாமிகள், அருணாசல சுவாமிகள் இருவரின் உரையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பொன்னம்பல சுவாமிகளின் கைவல்லிய நவந்த உரையில் பல இடங்களில் 'இதனுடைய விளக்கங்களை ஞானவாசித்தத்தில் காணலாம்' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உரையால் தொடர்புடைய ஞானவாசித்தமும் கைவல்லிய நவந்தமும் ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

வளர்ந்து வரும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒப்பீட்டு ஆய்வுகள் பல நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இரண்டு அத்துவைத நூல்களை ஒப்பிடும் புதிய தொரு முயற்சியாக "ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஞான வாசித்தமும் கைவல்லிய நவந்தமும்" என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

1.2 ஆய்வின் நோக்கம்

ஞானவாசித்தம், கைவல்லிய நவந்தம் என்னும் இரு அத்துவைத நூல்களையும் ஆய்வு செய்வதன் மூலம் தமிழகத்து பாமரமக்களுக்கு அத்துவைதத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை ஏற்படுத்தும் முயற்சி

மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பாமர மக்கள் அத்துவைதத் தத்துவத்தைத் தங்கள் தாய் மொழியில் பயின்றால் தான் சரிவரப் புரிந்து கொள்வர். அப்படிப் புரிந்தால் தான் அத் தத்துவத்தை நடைமுறைப் படுத்த முடியும் என்ற நோக்கத்தோடு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ள இத்தலைப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

1.3 ஆய்வு அணுகு முறை

ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் என்ற இருநூல்களிலும் உள்ள கருத்துக்கள் நுணுகி ஆராயப்பட்டுள்ளன. இரண்டு நூல்களிலும் உள்ள கருத்துக்கள் சந்தேகங்களைத் தெளிவிக்கும் முகமாக குரு – சீடர் உரையாடல் முறையில் அமைந்துள்ளதால் இவ்வாய்வு விளக்க இயல் முறையில் அமைந்துள்ளது.

இருநூல்களிலும் தத்துவக்கருத்துக்கள் ஒத்து இருப்பதால் குறை, நிறை, வெளிப்பாடு உத்தி போன்ற முறையில் ஒப்பீட்டு நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மொத்தத்தில் இவ்வாய்வு ஒப்பீட்டு முறை ஆய்வாக அமைந்துள்ளதுடன் தத்துவ விளக்கங்களைக் கூறும் போது விளக்க முறை ஆய்வாகவும் அமைந்துள்ளது.

1.4 ஆய்வு மூலங்கள்

ஆய்வு மூலங்கள் முதன்மை மூலங்கள், துணை மூலங்கள் என இரு வகைப்படும். இவ்விருவகை மூலங்களும் இவ்வாய்விற்குப் பயன் பட்டுள்ளன.

1.4.1 முதன்மை மூலங்கள்

ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய இருநூல்களிலும் மூலத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஞானவாசிட்டம் முதற்பாகம், இரண்டாம் பாகம் என்னும் இரு பாகங்களாக உள்ளது.

முதல்பாகம், கி.பி. 1974 ஆம் ஆண்டு மதுரை சி.வி.என். அச்சகத்தால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட. "ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டம் மூலமும் சின்மயானந்த ஞான தேசிக சுவாமிகள் இயற்றிய உரையும்" என்ற நூலாகும்.

இரண்டாம் பாகம், கி.பி 1911 ஆம் ஆண்டு நமசிவாய முதலியாரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்ட "தமிழ் ஞானவாசிட்ட வமல ராமாயணம்" என்ற நூலாகும்.

இவ்விருநூல்களும் ஞானவாசிட்டம் என்னும் பொதுப் பெயரால் சுட்டப்படுகின்றன.

கி.பி 1967 ஆம் ஆண்டு சென்னை பாரி அச்சகத்தால் ஏழாம் பதிப்பாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு, சிதம்பரம் கோ.சித. மடாலயத்தால் வெளியிடப்பட்ட "கைவல்லிய நவநீதம் மூலமும் பொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகள் இயற்றிய தத்துவார்த்த தீபம் என்னும் உரையும்" ஆய்வுக்குரிய அடுத்த முதன்மை மூல நூலாகும்.

1.4.2 துணை மூலங்கள்

பகவத்கீதை, இந்தியத் தத்துவம், தத்துவ தரிசனங்கள், முத்திநெறி, ஞான தீபம், இராமகிருஷ்ணபரமகம்சரின் அமுத மொழிகள், ஞானவாசிட்டம் ஒரு திறனாய்வு, ஆய்வு தொடர்பான இவை போன்ற நூல்களும், ஆய்வேடுகளும், சமயக்கட்டுரைகளும், கலைக்களஞ்சியக் கட்டுரைகளும், இதழ்களும் துணை மூலங்களாக ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1.5 ஆய்வு முன்னோடிகள்

சு. தங்கத்துரை இவ்வாய்வின் முன்னோடியாவார். சு. தங்கத்துரையால் 1981-இல் கேரளப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் எம்.பில் பட்டத்திற்காக கொடுக்கப்பட்ட "ஞானவாசிட்டத்தில் தத்துவ விளக்கக்கதைகள்" ஆய்வேடும், மேலும் 1984 - இல் பி.எச்.டி பட்டத்திற்கு கேரளப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில்

"ஞானவாசிட்டம் - ஒரு திறனாய்வு" என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுசெய்த ஆய்வேடும் முன்னோடிகளாய் அமைத்துள்ளன.

1.6 ஆய்வுப் பகுப்பு

இந்த ஆய்வேடு,

1. ஆய்வு அறிமுகம்
2. தமிழில் அத்துவைதம்
3. அமைப்பு முறை
4. வெளிப்பாட்டுத் தன்மை
5. தத்துவக் கருத்துக்கள்
6. ஆய்வு நிறைவுரை

என ஆறு இயல்களாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

1.6.1 ஆய்வு அறிமுகம்

ஆய்வு அறிமுகம் என்னும் முதல் இயல் ஆய்வேட்டின் முன்னுரையாக அமைந்துள்ளது. இதில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வு அணுகு முறை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு ஆகியன இடம் பெற்றுள்ளன.

1.6.2 தமிழில் அத்துவைதம்

தமிழில் அத்துவைதம் என்னும் இரண்டாம் இயலில் அத்துவைதம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள், அத்துவைதம் பற்றிய சான்றோர் கருத்துக்கள், அத்துவைதத்தை கேவலாத்வைதம், மாயாவாதம், ஏகான்ம வாதம், பிரச்சன்ன பௌத்தம் என அழைப்பதற்கான காரணங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் அத்துவைதத்தின் தோற்றம், ஆதி சங்கரர் அத்துவைதக் கொள்கையை நிலை நாட்டல், அத்துவைதக் கொள்கையைக் கூறும் ஆதிசங்கரரின் நூல்கள் பற்றிய செய்திகளும் இவ்வியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அடுத்து காலந்தோறும் தமிழில் அத்துவைதம் எவ்வாறு நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பாக கணியன் பூங்குன்றனார் பாடலில் அத்துவைதம் எவ்வாறு வாழ்வியல் நெறியாக அமைந்துள்ளது என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

உரையாசிரியர்களால் உரையளவில் இருந்த அத்துவைதக்கருத்துக்கள் நூல்களாக மாறிய விதம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் பற்றிய பொது விபரம் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

1.6.3 அமைப்பு முறை

ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களின் நூல் கட்டமைப்பை ஒப்பிடும் இயலாக முன்றாவது இயலான அமைப்பு முறை அமைந்துள்ளது. நூலின் உள்ளடக்கம், பாயிரம், துவக்கம், நிறைவு, பாவகை பற்றிய செய்திகள் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

1.6.4 வெளிப்பாட்டுத்தன்மை

வெளிப்பாட்டுத்தன்மை என்னும் நான்காவது இயலில் கதைகள், உவமைகள், உருவகங்கள், உலகியல் செய்திகள் மூலம் அத்துவைதக்கருத்துகள் எவ்வாறு வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்பது ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள அனைத்து உவமைகளும், உருவகங்களும், கதைகளும், உலகியற் செய்திகளும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படாமல் எடுத்துகாட்டுக்களாகத் தரும் விதத்திலே இவ்வாய்வு மேற் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள உரையாடல் பாங்கும் எடுத்துக்காட்டாகவே தரப்பட்டுள்ளது.

1.6.5 தத்துவக்கருத்துக்கள்

தத்துவக்கருத்துக்கள் என்னும் ஐந்தாவது இயலில் பிரம்மம், ஞானம், மனம், சீவன் முத்தி, விதேக முத்தி, ஆத்மா, மாயை, தியானம், வீடு பேறு, அத்துவைத நிலை, நிருவிகற்ப சமாதி, ஞானபூமிகள், அஞ்ஞானபூமிகள் பற்றிய கருத்துக்கள் ஒப்பீட்டு நோக்கில் எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

1.6.7 ஆய்வு முடிவுகள்

ஆய்வு முடிவுகள் ஆய்வேட்டின் ஆறாவது இயலாக உள்ளது. முன் இயல்களில் உள்ள செய்திகள் இவ்வியலில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இதனை அடுத்து துணை நூற்பட்டியல் அமைந்துள்ளது. துணை நூற்பாட்டியலுடன் ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு நிறைவு பெற்றுள்ளது.

1.7 மேற்கோள் விளக்கங்கள்

அறிஞர்களுடைய கருத்துக்களையோ, பிற நூல் கருத்துக்களையோ மேற்கோளாகக் கையாளுகின்ற இடங்களில் மட்டும் அந்தந்த இடங்களில் எண் இட்டு இயல் இறுதியில் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இரு நூல்களில் உள்ள பாடல்கள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள இடங்களில் பாடல்களுக்குப் பக்கத்திலேயே அதன் விபரங்கள் அடைப்புக்குள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பாடல்கள் கையாளப்பட்டுள்ள நூல், கதை, பிரகரணம், படலம் இவற்றின் குறுக்க விளக்கங்களும் தொடர்ந்து பாடல் எண்ணும் வரியும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் இரண்டு

தமிழில் அத்துவைதம்

இயல் - இரண்டு

தமிழில் அத்துவைதம்

2.0 தமிழில் அத்துவைதம்

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய இருநூல்களும் அத்துவைத வேதாந்த நூல்கள் ஆகும். எனவே அத்துவைதத் தத்துவத்தையும், தமிழில் அத்துவைதத் தத்துவம் எந்த அளவு உள்ளது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுவதே இந்த இயலின் நோக்கமாகும்.

2.1 அத்துவைதம் - விளக்கம்

அத்துவைதம் என்பது வடமொழிச் சொல். இதனை,

அ + துவைதம் = அத்துவைதம் எனப்பிரிக்கலாம்.

‘அ’ என்றால் அல்ல என்பது பொருள். ‘துவைதம்’ என்றால் இரண்டு என்பது பொருள். ஆகவே அத்துவைதம் என்ற சொல்லுக்கு இரண்டல்ல என்பது பொருள். இச்சொல் அத்துவைத வேதாந்த தத்துவத்தைக் குறிக்கின்றது என்கிறார் எஸ்.டி.பாண்டியனார்¹.

அத்துவைதம் என்ற சொல்லை வேதாந்திகளும், விசிட்டாத்துவைதம் பேசுவோரும் சைவ சித்தாந்திகளும் வேறு வேறு பொருளில் பயன் படுத்தியுள்ளனர்.

சங்கரர் பேசும் அத்துவைதத்தை கேவலாத்துவைதம் என்றும், இராமானுசர் பேசும் அத்துவைதத்தை விசிட்டாத்துவைதம் என்றும், சைவசித்தாந்திகள் பேசும் அத்துவைதத்தை சுத்தாத்துவைதம் என்றும் குறிப்பிடுவர் என்கிறார் கி. இலட்சுமணன்².

அத்துவைத தத்துவத்தின் சாரம் பற்றிக் கூறும் கே.ஆறுமுகநாவலர், ‘பிரம்மம்’ என்ற ஒரு பொருளே உள்ளது. சீவர்கள் பிரம்மமே ஆவர். காணப்படும் உலகம் கயிற்றில் பாம்பும், கானலில் நீரும் போல பொய்த் தோற்றம்

பொருளேயாகும். ஒரு சூரியன் பல குடநீர்களில் தோன்றுவது போலவும், ஓர் உருவம் பல கண்ணாடிகளில் தோன்றுவது போலவும், ஒரு பிரம்மமே யாவற்றிலும் விளங்கி நிற்கிறது. நாம் பாசக் கட்டுகளால் நிலை பெற்ற இன்பத்தை உணராமல் இருக்கிறோம். ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நீங்கும் பொழுது, அஞ்ஞானத்தில் தோன்றிய கட்டுகள் அனைத்தும் நீங்கும். உண்மை இன்பம் விளங்கும். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் முதலியவற்றால் நிலைபெற்ற பேரின்பத்தை அடைந்து பிரம்மமயமாகி முத்தி அடையலாம் என்கிறார்.

அத்துவைதம் என்றால் என்ன என்று கூறும் பி. சுப்பிரமணியன் இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாறு என்னும் நூலில், ‘சங்கராச்சாரியார் பிரம்ம சூத்திரங்களுக்கு பெரியதொரு உரை இயற்றினார். இதில், பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் ஒரே ஆன்மாதான் உண்டு பரமான்மா சீவான்மா வேறுபாடு வெறும் தோற்றம் தான். ஞான மார்க்கத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்களுக்கு அவற்றிடையே வேற்றுமையின்மை புலப்படும் என்று அறிவுறுத்தினார். ஆகையால் அவர் கூறிய தத்துவம் அபேதவாதம். அதனை அத்துவைதம் என்பர்’ என்கிறார்⁴.

வேதாந்தத்தில் அத்துவைதம், விசிட்டாத்துவைதம், துவைதம் என்று மூன்று பிரிவுகள் இருந்தாலும் அத்துவைதத் தத்துவமே ‘வேதாந்தம்’ என்பதைக் குறிப்பிடும் சிறப்புடையதாக உள்ளது.

மனிதர்களுக்கு அறிவூட்டும் அளவைகள் ஆறு. இவற்றுள் பிரத்தியட்சம் என்ற ஒன்றை மட்டும் நம்புவோர் உலகாயதர். பிரத்தியட்சத்தோடு அனுமானத்தையும் ஏற்போர் வைசேடிகர். இவற்றோடு மூன்றாவது ஆப்தவாக்கியம் என்பதனைச் சேர்ப்போர் சைவசித்தாந்திகள். நான்காவதான உவமானத்தையும் ஏற்பவர் மீமாம்சகர். இவை ஐந்தோடு ஆறாவதான அனுபலப்தியையும் ஏற்றுக் கொள்வோர் வேதாந்திகள் என்கிறார் செ. ஞானன்⁵.

விஞ்ஞானக் கொள்கையோடு ஒத்துப்போவது அத்துவைதக் கொள்கை என்பதைக் கூறும் சுவாமி விவேகானந்தர், "பொளதிக விஞ்ஞானம், ஒழுக்கக்கோட்பாடு ஆகியவற்றின் தற்கால ஆராய்ச்சியோடு ஒத்துப்போவது மட்டுமல்லாமல் அவற்றிற்கு ஒருபடி மேலேயும் போயிருக்கும் ஒரே நெறி அத்துவைதம் தான் என்று நாம் தைரியமாகச் சொல்லலாம். அதனால் தான், தற்கால விஞ்ஞானிகளை அத்துவைதம் கவர்கிறது" எனக் கூறுகின்றார்.⁶

விவேகானந்தரின் இக்கருத்தை விளக்கிக் கூறும் எஸ்.டி. பாண்டியனார், "நவீன விஞ்ஞான மேதை ஈன்ஸ்டீன் கண்டு பிடித்த பொருளின் ஆற்றல் அளவைக்காட்டும் $E=Mc^2$ என்ற சமநிலை குறியின் அடிப்படை உண்மைகளை நமது பண்டைய ஞானிகள் தமது உள்ளுணர்வினால் அறிந்தே சகமெல்லாம் ஏகமயம் என்ற அத்துவைத தத்துவத்தைப் போதித்துள்ளனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது" என்கிறார்.⁷

அத்துவைத தத்துவத்தின் மகிமையை எடுத்துக்கூறும் அபிநவ வித்யா தீர்த்தர், "இந்த அத்துவைத சாத்திரத்தைப் படித்தால் நன்கு வாழ்க்கை நடத்தலாமா என்றால், சுகமாக நடத்தலாம் என்பது தான் பதில். வேறு ஏதாவது சாத்திரத்தைப் படித்தால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டு நான் மேலானவன், நீ கீழானவன் என்ற சண்டை தான் நடந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால் அத்துவைத சாத்திரத்தை மட்டும் படித்து அதற்குத் தகுந்தாற் போல வாழ்க்கை நடத்தினால் அனைவரும் சுகமாகயிருக்கலாம் " என்கிறார்.⁸

அத்துவைத தத்துவத்தின் சமுதாய நோக்கைப் பற்றிக் கூறும் எஸ்.டி. பாண்டியனார், "சமத்துவ, சகோதரத்துவ, தத்துவங்கள் வேதங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தும் இறைவனுடைய தோற்றம் என்று வேதங்கள் கற்பிக்கின்றன. ஆகவே மனித சமூகமும் அதில் காணப்படுகின்ற சாதி

மத பேதங்களும், ஏற்றத்தாழ்வுகளும் இறைவனுடைய தோற்றங்களே. இவ்வுண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு வேற்றுமைகளில் ஒற்றுமை கண்டு, சண்டை சச்சரவின்றி சமத்துவ சகோதரத்துவ உணர்வோடு, சமாதானமாக மக்கள் வாழ வேண்டும் என்பதே வேதங்களின் உபதேசம். சுருங்கச் சொன்னால் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறநெறிகள் அனைத்தும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன" என்கிறார்.⁹

ஒழுக்கநெறிக்கு அடிப்படை அத்துவைதமே என்பதை சுவாமி விவேகானந்தர், "அத்துவைதக் கொள்கையின் படி, இந்தப்பிரபஞ்சம் மட்டுமே உள்ளது. தூலம், சூக்குமம், காரணம், காரியம் அனைத்தும் இங்கேயே இருக்கின்றன. விளக்கமும் இங்கேயேயிருக்கிறது. தனிப்பட்ட ஒரு பொருளாகத் தோன்றும் பிரபஞ்சம், முதற்பொருளின் மிகச்சிறிய தோற்றமே. ஆன்மாவை அறிவதால் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றி அறிகிறோம். உள் நோக்கான ஆன்ம ஆராய்ச்சியில் கண்ட முடிவுகள் வெளிப்பிரபஞ்சத்திற்கும் பொருந்தும். சுவர்க்கம், நரகம் போன்றவை பற்றிய கருத்துகள் - இவை உண்மையாகவே யிருந்தாலும் - இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குள் உள்ளவற்றையே சுட்டுகின்றன. இவை எல்லாம் சேர்ந்தது தான் இந்த ஒருமை. எனவே முழுமை என்பதன் முதல் கருத்து, ஒருமை என்பது தான். இந்த ஒருமை, பலவகையான சிறுசிறு அணுத்தொகுதிகளால் ஆனது. நாம் ஒவ்வொருவரும் இந்த முழுமை அல்லது ஒன்றின் ஒரு பகுதியே. நாம் தனித்தனியாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் ஒன்றே. இந்த முழுமையிலிருந்து வேறானவர்கள் நாம் என்ற எண்ணம் வளரும் அளவுக்கு துன்பம் பெருகும். எனவே ஒழுக்க நெறியின் அடிப்படை அத்துவைதமே" என்கிறார்.¹⁰

2.1.1 கேவலாத்துவைதம்

அத்துவைதம் கேவலாத்துவைதம் என்றும் அழைக்கப்படும்.

கேவலாத்துவைதத்திற்கு சிவஞானபோத மாபாடியும் விளக்கம் தருகின்றது.

'அத்துவைதம்' என்னும் சொல்லின் முன்னொட்டாகிய 'ந'கரம் இன்மை, அன்மை, மறுதலை என்னும் மூன்று பொருள்களில் ஒன்றைக்குறிக்கும். இன்மைப் பொருளைக் கொண்டவர்கள் மாயாவாதிகள். அவர்கள் இரண்டின் இன்மை ஒன்று என்று பொருள் கொள்ளுவார்கள். அதாவது மூன்று நான்கு என்று வரிசையாக எண்ணப்படும் போது அவற்றுள் இரண்டு அடங்கும். எனவே இரண்டின் இன்மை ஒன்றேயாகும். எனவே அத்துவைதம் என்னும் சொல் ஒன்று என்றே பொருள்படும் என்று கொள்ளுவார்கள். அந்த ஒரு பொருளும் குணம் உடைய பொருள் என்று கொண்டால் குணம் ஒன்று அதனை உடைய குணி ஒன்று என்று ஆகிவிடும். ஆதலால் ஒன்றாகிய பிரமப்பொருள் குணம் அற்றது என்பர். அதனையே நிர்க்குணப் பிரமம் என்று வழங்குவர். இவ்வாறு கொள்ளா விடில் அத்துவைதம் என்ற சொல் ஏற்றுரை யாகுமேயன்றி ஒன்று என்று பொருந்தாது. பரப்பிரமம் தன்னின் வேறாக ஒரு பொருளும் இன்றித் தானும் தனக்கு ஒரு குணம் உடையது ஆதலின்றி நிருவிசேடமாய் நிற்கும் என்பது அவர்கள் கொள்கை. இக்கொள்கை கேவலாத்துவைதம் என்று அழைக்கப்படும்¹¹ என்பது சிவஞான முனிவரின் கருத்து.

கேவலம் என்ற சொல்லுக்கு தனிமை என்பது பொருள். எனவே அத்துவைதத்தை தனிமையத்துவைதம் என்றும் அழைப்பர்.

2.1.2. மாயாவதம்

மாயை என்பது பழைய கால ஆட்சி. இயற்கை இக்கால ஆட்சி¹². இந்த மாயை அத்துவைதத் தத்துவத்தில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. மெய்யான பிரம்மம் பொய்யான உலகத்தைத் தன்னிடத்தே தோற்றுவிப்பதற்கும், அறிவே சொரூபமான பிரம்மம் அறியாமை மிகுந்த பல ஆத்மாக்களாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்வதற்கும் மாயையே காரணம் என வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர்.¹³

சிவஞானபோதம், அத்துவைதத்துவம் ஏன் மாயா வாதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது என்பதற்கு விளக்கம் தருகின்றது.

"காணப்படுகின்ற உலகத்துப் பொருட்கள் யாவற்றுக்கும் காரணம் மாயை என்பது மாயாவாதிகள் கொள்கை. மாயை என்பது உள்பொருளா, இல்பொருளா என்ற கேள்விகள் எழும். உள்பொருள் என்றால் பிரமப் பொருள் ஒன்றே உள்ளது என்ற அவர்களது கொள்கை மறுக்கப்படும். ஆதலால் மாயை உள்பொருள் அன்று என்பர். மாயையை இல்பொருள் என்று மறுத்தால் இல்லாத ஒரு பொருள் எப்படி உலகத்தின் பல்வேறு பொருட்களைத் தோற்றுவிக்கும் என்ற கேள்வி ஏழும். ஆதலால் மாயாவாதிகள் மாயையை அநிர்வசனீயம் என்பர்.

அநிர்வசனீயம் என்பதற்குச் சொல்லொண்ணாதது என்பது பொருள். அதாவது மாயை உள்ள தென்றும் உறுதிபடச் சொல்ல முடியாதது. அவ்வாறே இல்பொருள் என்றும் சொல்ல முடியாதது. உள்பொருளுக்கு எடுத்துக்காட்டு பிரமம். இல்பொருளுக்கு எடுத்துக்காட்டு முயற்கொம்பு. முந்தையது சத்துப் பொருள் என்றும் பிந்தையது அசத்துப் பொருள் என்றும் கூறப்படும். சத்துமின்றி அசத்துமன்றி விளங்குகின்ற பொருள் அநிர்வசனீயம் என்பதும்.

மாயாவாதிகள் கருத்துப்படி முத்திநிலை என்பது முற்கூறிய மாயையில் மயங்கி நில்லாமல் வேதாந்த முடிவுகளைத் தெளிய உணர்ந்து நானே பிரமம் என்பது அறிதலாகும்"¹⁴ என சிவஞான போத மாபாடிய விளக்கவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அத்துவைதத்தில் மாயை என்னும் இக்கொள்கை சிறப்பிடம் பொற்றிருப்பதால் இது மாயவாதம் என வழங்கப்படுகின்றது.

2.1.3 ஏகான்மவாதம்

அத்வைதத்தின் முக்கிய உட்கருத்துக்கள் நான்கு அவை

1. என்றுமுள்ள மெய்பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே
2. அனைத்தினும் மூலப்பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே
3. பிரம்மமும் உலகமும் வெவ்வேறு இரண்டு பொருட்களல்ல
4. பிரம்மமும் உயிரும் வெவ்வேறு இரண்டு பொருட்களல்ல

உயிர்கள் மற்றும் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பிரம்மத்தின் தோற்றம் என்று கூறி எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காண்பது ஒருமை காண்பதாகும். இரண்டாகத் தோன்றுவன இரண்டல்ல. பலவகையாகத் தோன்றுவன பலவல்ல, ஒன்றே. உடலும் உயிரும் ஒன்றே. உயிரும் ஆத்மாவும் ஒன்றே. ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே. பருப் பொருட்கள் அனைத்தும் ஒன்றே. எல்லாம் ஏகமயம், பிரம்மமயம் என்று கற்பிக்கின்றது அத்துவைதம்¹⁵.

இவ்வாறு கூறுகின்ற காரணத்தால் அத்துவைதம் ஏகான்மவாதம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

2.1.4 பிரச்சன்ன பௌத்தம்

அத்துவைதிகளல்லாத வேதாந்திகள் அத்துவைதத்தை பிரச்சன்ன பௌத்தம் என்பர். பிரச்சன்னம் என்பதற்கு மாறுவேடம் பூண்ட அல்லது கரந்துறையும் என்பது பொருள். இந்த அடிப்படையில் அத்துவைதிகள் மாறுவேடம் பூண்ட பௌத்தர்கள் ஆவர்.

அத்துவைதிகள் ஏன் இப்படி அழைக்கப்படுகின்றனர் என்றால், சங்கரரும் கௌடபாதரும் தோன்றுவதற்கு முன்,

"பிரம்மம் பகுதிகளையுடைய பொருள். அது மாறுதலடைகின்றது. அந்த மாற்றம் உண்மையாகவே நிகழ்கின்றது. பிரம்மமே உலகமாக மாறுகின்றது. எனவே, உலகம் உண்மை, பொய்யல்ல" என்பதே வேதாந்தக் கருத்தாக இருந்தது.

ஆனால் மகாயான பௌத்தம் இதை மறுத்து "உலகம் ஒரு பொய்யான நிலை. அந்நிலையில் உள்ள மூலப் பொருள் குணங்கள் அற்றது. குணமற்றதைக் குணமுடையதாகக் காண்பது அவித்தை" என்றது.

இந்த மகாயான பௌத்த முறையைப் பின்பற்றியே கௌடபாதரும் சங்கரரும் பிரம்மம் நிராகுணப் பொருள், அது மாற்றம் அடைவதில்லை, அந்நிலைதான் பரமார்த்த நிலை, மாற்றம் அடைவதாகக் காணப்படும் நிலை

வியவகாரிக நிலை, இதற்கு அவித்தை தான் காரணம் என வேதாந்தத்திற்கு புது விளக்கம் கொடுத்து விருத்தி செய்தனர், என்பது அறிஞரது கருத்து. இக்கருத்தை வலியுறுத்துவது கௌடபாதர் இயற்றிய மாண்டுக்கிய காரிகை எனப்படும் நூல். இதில் சில பகுதிகள் பௌத்தமதத்தினர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடுமோ என்று கூட சந்தேகிக்கத் தக்க அளவு மகாயானக் கொள்கைகளோடு ஒத்தவையாயிருக்கின்றது¹⁶.

இதிலிருந்து அத்துவைதம் எதனால் பிரச்சன்ன பௌத்தம் என அழைக்கப்படுகின்றது என்பது தெரிவருகின்றது.

2.2 அத்துவைதத்தின் தோற்றம்

கடவுள் உண்டென்று நிரூபிக்க முன்று அளவைகள் உதவுகின்றன. அவை,

1. காண்டல் அளவை
2. கருதல் அளவை
3. நூலளவை

காட்சியாலும், அனுமானத்தாலும் அறியமுடியாதவைகளை, நூல்களால் உணரலாம். நூலளவை முக்கியமாக வேதத்தையும் உபநிடத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டது.

வேத - உபநிடதங்களில் சில இடங்களில் முரண்பாடான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. மூலப் பொருள் ஒன்று என்று கருதப்படும் வசனங்களும் உள்ளன. மூலப்பொருள் பல என்று கருதப்படும் வசனங்களும் உள்ளன. மூலப்பொருள் எனப் பேசப்படும் பிரம்மத்துக்கும் இவ்வுலகத்துக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றியும் மாறுபாடான வசனங்கள் காணப்படுகின்றன. சில இடங்களில் பிரம்மமும் இவ்வுலகமும் ஒன்று எனப் பேசப்படுகின்றது. வேறு சில இடங்களில் இவை இரண்டும் வெவ்வேறு எனவும் பேசப்படுகின்றன. இத்தகைய வேறுபாடுகளை நீக்கி நூலளவை பொய் பேசாது என்பதை நிலை நாட்ட ஆதிசங்கரர் முயன்றார்.

எப்பொருளுக்கும் மாறுபட்ட இரு இயல்புகள் இருத்தல் இயலாது. பிரம்மமே உலகமாகவும், உலகிலிருந்து வேறாகவும் இருப்பது பொருந்தாது என்பதை உணர்ந்த ஆதிசங்கரர், பிரம்மம் தானாயும் ஒன்றாயும் இருப்பதே உண்மை, வேறாயும் பலவாயும் காணப்படுவது தோற்றம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்¹⁷.

பிரம்மம் மாறி உலகம் உற்பத்தியாகின்றது என்பது பொருந்தாது என்பது சங்கரர் கொள்கை. அதேசமயம் உலக உற்பத்திக்கு பிரம்மத்தை விட வேறு மூலம் எதுவுமில்லை என்பதுவும் உண்மை. உற்பத்தி நிகழ்வாகத் தோன்றுகின்றதே ஒழிய உண்மையில் பிரம்மத்தில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படுவதில்லை எனக் கொள்வதே இத்தொல்லைகளை நீக்குவதற்கு வழி எனச் சங்கரர் கண்டார். ஒரு பொருள் இன்னொன்றாக மாறாமலிருந்தபடியே மாறிவிட்டதாகக் காணப்படுவதற்கு விவர்த்தவாதம் என்று பெயர்.

சங்கரர் கண்டு பிடித்த இந்த விவர்த்த வாதப்படி, பிரம்மம், உண்மையில் உலகாக மாறாமலே மாறிவிட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. காரணமாகிய பிரம்மம் உண்மை. அப்பிரமத்திலிருந்து தோன்றிய காரியமாகிய உலகம் அவ்வளவு உண்மையல்ல¹⁸.

இந்த அடிப்படையின் மீது அமைக்கப்பட்ட தத்துவம் தான் அத்துவைதத் தத்துவம்.

ஆதிசங்கரரின் அத்துவைதம் என்னும் மாபெரும் ஆலமரம் தழைத்து வளர்தற்கு விதையாகயிருந்தது மாண்டுக்கிய உபநிடதத்திற்கு கௌடபாதர் எழுதிய மாண்டுக்கிய காரிகை என்னும் விளக்கவுரையே ஆகும்¹⁹.

2.3 ஆதிசங்கரர்

டாக்டர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் இந்தியாவின் ஆன்மீகப் பரம்பரையைப் பற்றிக் கூறும் போது,

"நமது ஆன்மீகப் பரம்பரை குறைந்தது மூவாயிரம் முதல் நாலாயிரம் ஆண்டுகள் வரை நிலவி வந்திருக்கிறது. நம்முடைய வரலாற்றில் நெருக்கடியான

நிலைத் தோன்றிய போதெல்லாம், பாரம்பரிய பண்பாடுகளை விளக்கும் மாபெரும் போதகர்கள்(பாரம்பரிய பண்பாடுகளை விளக்கும் மாபெரும் போதகர்கள்) தோன்றி, நமதுஆன்மீகப் பரம்பரைக்கு புத்துயிர் அளித்து வந்திருக்கின்றனர்" என்று கூறுகின்றார்²⁰. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் தோன்றியவர் தான் ஆதிசங்கரர்.

ஆதிசங்கரர் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் இன்றைய கேரள மாநிலத்தில் காலடி என்ற இடத்தில் தோன்றிய ஒரு தத்துவ ஞானி ஆவார். அந்த காலக்கட்டம் வேதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத பௌத்த மதமும் சமண மதமும் தலை தூக்கியிருந்த கால கட்டம். வேதத்தைப் பின்பற்றுவோர் சைவமென்றும், வைணவமென்றும் பிரிந்து தம்முள் பேதம் பாராட்டிய காலமாகும். சாதியின் பெயரால் பிரிக்கப்பட்டிருந்த சூத்திரர்களுக்கு வேதங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்ட காலக் கட்டம். இந்தக் காலக்கட்டத்தில் தோன்றி ஆதிசங்கரர் பன்முறை பௌத்தர்களை வாதில் வென்றார்²¹.

பௌத்தர்களின் நல்கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு சைவ வைணவ இணைப்பின் பொதுத்தன்மையாக, சூத்திரர்களுக்குப் பயன்படும் வேதமாக அத்துவைத தத்துவத்தை அகிலத்துக்குத் தந்தார். பிரம்ம சூத்திரத்திற்குத் தாம் எழுதியுள்ள விரிவுரையிலும், விவேக சூடாமணி என்ற இன்னொரு நூலிலும் அத்துவைத வேதாந்தக் கொள்கையை அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார்.

அறிஞர்களின் கருத்துப்படி கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தான் அத்துவைதம் அத்துவைதக் கொள்கையாக ஆதிசங்கரரால் நிறுவப்பட்டது.

2.4 தமிழ் நூல்களில் அத்துவைதம்

தமிழில் அத்துவைதத்தை கருத்தளவில், உரையளவில், நூலளவில் என மூன்று நிலைகளில் பார்க்க முடிகின்றது.

கருத்தளவில் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், பிரம்ம சூத்திரம், பகவத் கீதை போன்ற தனியான தத்துவ நூல்கள் தமிழில் இல்லை. ஆனால் இந்த தத்துவ நூல்கள் கூறும் வாழ்க்கை முறையைச் சங்ககாலத் தமிழரிடம் காண முடிகின்றது.

ஒரு தத்துவத்தின் சிறப்பு அது கொண்டுள்ள சமுதாயப் பயனைக் கொண்டே அளவிடப்படும். அந்த வகையில் அத்துவைத தத்துவம், உலகம் தன்னில் வேறானதல்ல, தன்னில் உலகைக் காணவேண்டும் என்ற உன்னத நிலைக்கு வழிகாட்டுகின்றது.

சமுதாயக் கொள்கைக்குத் தேவையான ஆன்மீகப் பின்னணி கொண்ட தத்துவமாக அத்துவைதத் தத்துவம் இருப்பதால் அது உலகளாவிய அன்பும் கருணையும் தியாகமும் கொண்ட சமுதாயத்தைப் படைக்க அடியெடுத்துக் கொடுக்கின்றது.

உப்பும் நீரும் கலந்த கலவையில் பாத்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொட்டு நீரிலும் உப்பு எப்படி கலந்துள்ளதோ, அது போல் பரமாத்மா இருக்கிறார் என்ற சாந்தோக்கிய உபநிடதக் கூற்றே அத்துவைதத்தின் உயிர் நாடியானது என்கிறார் சகுந்தலா ஜகந்நாதன்²². இது சமுதாயத்தில் இறைவனைக் காணும் உன்னத முறைக்கு வழிவகுக்கின்றது.

"என்னை எய்துவதற்கு உள்ள வழிகள் அனைத்திலும் சிறந்தது, உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களிடமும் எல்லாப் பொருட்களிடமும் நானேயிருப்பதாக மனதாலும் வாக்காலும் செயலாலும் உண்பதேயாகும் என்ற கீதையின் மொழி ஈசாவாஸ்ய உபநிடதக் கூற்றின் சமுதாயப் பயனின் வளர்நிலையாகும்."²³

இதிலிருந்து தான்,

'காண்பதெல்லாம் நாராயணன்' என்ற சமநோக்குச் சிந்தனையும்,

'மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு' என்ற உள்ள நோக்கும்,

சமுதாய நன்மைக்காக உருவாயின. அத்துவைதம் தன் இலட்சிய மனிதர்களாக சீவன் முத்தர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்

தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடிவாழ்வார்"

(கை.ந.த.வி.ப. 89.1-2)

"சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில் நிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்"

(கை.ந.த.வி.ப. 91)

என சீவன் முத்தர்களின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துவைதத் தத்துவம் குறிப்பிடும் சீவன் முத்தர்களை ஒத்தவர்களாக பகவத் கீதை கூறும் நிறை மனிதர்கள் திகழ்கின்றனர். இவர்களே கீதையின் இலட்சிய மனிதர்கள் ஆவர்.

கீதை காட்டும் நிறை மனிதன் யார் மீதும் பொறாமை கொள்ளாதவன். இரக்கமே உருவானவன். இறுமாப்பு அற்றவன். தன்னையே கடவுளிடம் அர்ப்பணம் செய்து கொண்டவன். குளிரையும் வெப்பத்தையும், சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகக் கருதுபவன். மன்னிக்கும் சுபாவம் உடையவன். யாரைக் கண்டும் அஞ்சாதவன். நண்பனையும் விரோதியையும் சமமாகக் கருதுபவன்.

இதையே கண்ணன் பகவத் கீதையில்,

“துன்பத்தில் துடியாத, இன்பத்தில் நாட்டமில்லாத, பற்று அச்சம் சினம் அற்ற உறுதியான உள்ளத்தையுடையவன் முனி எனப்படுகிறான்”

“எவன் எங்கும் பற்றிலனாய், நலன் தருவதை அடைந்து மகிழாதும், கேடு தருவதை அடைந்து நொந்து கொள்ளாதும் இருக்கிறானோ அவன் அறிவு உறுதி பெறுகிறது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁴

அத்துவைதம் காட்டும் சீவன் முத்தனுக்கும் பகவத் கீதை கூறும் நிறை மனிதனுக்கும் எந்தப் பேதமும் இல்லை.

இந்நிலையில் புறநானூற்றுப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் கூறும் வாழ்வியல் கருத்துக்கள் ஒப்பிட்டு நோக்குதற்குரியன.

“யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா

நோதலுங் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
 இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே மின்னொடு
 வானந் தண்டுளி தலைநீயானாது
 கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
 நீர் வழிப் படுஉம் புனைபோ லாருயிர்
 முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
 காட்சியிற் தெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
 பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
 சிறியோரை யிகழ்தல் அதனினு மிலமே” ²⁵

என்பது அவரது பாடல். கணியன் பூங்குன்றனாரும் இலட்சிய மனிதனையே கூறுகின்றார்.

கணியனார் கூறும் இலட்சிய மனிதனுக்கு வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் எனப் பெயர் சூட்டலாம்.

அத்துவைதம் கூறும் சீவன் முத்தனுக்கும்,
 பகவத் கீதை கூறும் நிறை மனிதனுக்கும்,

கணியனார் கூறும் வாழ்வாங்கு வாழ்பவனுக்கும் எந்தப் பேதமும் இல்லை .

இம்மூவரும் தன்னை எல்லா உயிர்களிலும் கரைத்துக் கொண்டு உயிர்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்துக் காணுகின்ற ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடு உடையவர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். இந்த மூவரின் இதயத்தில் சாதிச் சழக்குகளுக்கு இடமில்லை. தீண்டாமை என்னும் தீமைக்கு இடமில்லை. மதவாதம் என்னும் மடமைக்கு இடமில்லை. ஏழையை ஏளனப்படுத்தும் இழிநிலையும் இல்லை. செல்வந்தன் காலடியில் மண்டியிடும் மடமையும் இல்லை. கற்றவன் கல்லாதவன் என்ற பாகுபாடும் இல்லை. பெரியவன் சிறியவன் என்ற பேத உணர்வும் இல்லை.

இவர்களால் தான், பகைவனிடத்தும் அன்புகாட்ட முடியும். துன்பத்தைச் சகித்து தன் ஆற்றலைக் காட்ட முடியும். ஏனெனில் துன்பச் சகிப்புதான் இந்தியத்

தத்துவத்தின் சிறப்பம்சம். இதைத் தான் தமிழர் பொறையுடமை என்றனர். இந்த சகிப்புத் தன்மை கோழைத்தனமானதல்ல.

இந்த துன்பச் சகிப்பு, வாழ்வின் எந்த நிலையிலும் பக்திப்பயிர் வளர்ப்பது; இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாய்க் கருதும் மனத்திடத்தை தருவது, பகைவனையும் மன்னிக்கும் மனோபாவத்தைத் தருவதும் இதுவேயாகும்.

இந்த துன்பச் சகிப்பு,

“இவ்வாத்மா ஒரு போதும் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை. இது இல்லாதிருந்து பிறகு பிறந்தன்று. இது பிறவாதது, இறவாதது, தேயாதது, வளராதது, உடல் கொல்லப்படு மிடத்தும் ஆன்மா கொல்லப்படுவதில்லை”²⁶

“பழுதுபட்ட துணிகளைக் களைந்து விட்டு மனிதன் புதியவைகளைப் போட்டுக் கொள்வது போன்று ஆத்மா பழைய உடல்களை நீத்துப் புதியன புடுகிறது”²⁷

என்னும் ஆன்மாவைப்பற்றிய அறிவால் வளர்க்கப்பட்டது. ஆதனால் அது “சாதலும் புதுவதன்று” என்னும் மரணபயத்தைப் போக்கும் மருந்தாய் அமைந்துள்ளது.

கணியன் பூங்குன்றனார் பாடலை அத்துவைதப் பொருளில் பார்க்கும் போது அத்துவைதமும் அழகு பெறுகின்றது, புறநானூற்றுப் பாடலும் பொலிவு பெறுகின்றது. சீவன் முத்தன், நிறைமனிதன், வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் என்னும் இம்மூவரால் தான் உலக சகோதரத்துவம், உலக சமாதானம், உலக அமைதி ஆகிய உலகளாவிய சிந்தனைகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முடியும்.

அத்துவைதக் கருத்துக்கள் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுவதற்கு இது ஒரு எடுத்துக் காட்டேயாகும்.

2.4.2 உரையளவில்

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, சிந்தாமணி ஆகிய இலக்கிய நூல்களுக்கும் விரிவான உரை இயற்றியவர் நச்சினார்க்கினியர் ஆவார்”²⁸

“பாய் கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானு
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே”²⁹

என்னும் நூற்பாவின் உரையில், பாங்கருஞ் சிறப்பின் என்பதற்கு, ‘தனக்குத் துணையில்லாத வீட்டின்பம் ஏதுவாக’ என ‘துவைதமற்ற கைவல்ய மோட்ச நிலை’ கூறப்பட்டுள்ளது.

பாடாண் திணையில் வரும்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடு நீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”³⁰

என்னும் நூற்பாவின் உரையில், கந்தழி என்பதற்கு, ‘ஒரு பற்றுக் கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்துவங் கடந்த பொருள்’ என உரை கூறப்பட்டுள்ளது. இது அத்துவைத மொழியில் தன்னில் தானே ஒளிரும் பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகும்.

மேலும் இவரது மதுரைக்காஞ்சி உரையில்,

“நின்னொடு முன்னிலை எவனோ”³¹ என்பதற்கு

‘ஆன்மாவாகிய நினக்கு உன்முன் நிற்கும் உலகப்பொருள்களோடு என்ன உறவு’ எனவும்,

“கெடுக நின் அவலம்”³² என்பதற்கு

‘நின்மாயை கெடுவதாக’ எனவும்,

“கொன்ஒன்று”³³ என்பதற்கு

‘பெரிதான அத்துவைதம் பிரம்மம்’ எனவும்,

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர் புணர் கூட்டுண்ட”³⁴ என்பதற்கு

‘பிரம்மவித்துக்கள் பிரமானுபவக கொள்கையை அனுபவித்த’ எனவும், வேதாந்த சிந்தனையைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஆனால் அனைவரும் இந்த உரைகளை ஒப்புவதில்லை.³⁵

அத்துவைதக் கருத்துக்களை உரையாசிரியர்கள் தங்கள் உரைகளில் கூறியுள்ளனர் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டே ஆகும்.

2.4.3 நூலாக

தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் ஆகிய நூல்களிலும், சித்தர் பாடல்களிலும், தாயுமானவர் பாடல்களிலும் ஒரு சில பாடல்களில் அத்துவைதக் கருத்துக்கள் உள்ளன.

நூல்வடிவமாக வந்துள்ள தமிழ் அத்துவைத நூல்கள், மொழி பெயர்ப்பு நூல்களாகவும், தழுவல் நூல்களாகவும் கருத்துக்களை உள் வாங்கிய படைப்பு நூல்களாகவும் உள்ளன.

அப்பைய தீட்சிதரது – ‘சித்தாந்த லேச சங்கிரகம்’ என்ற நூலும்,

திருவாரூர் தர்மராஜ தீட்சிதரது – ‘வேதாந்த பரிபாசை’ என்ற நூலும்,

ஸ்ரீபட்டரது – ‘பரமார்த்த தரிசனம்’ என்ற நூலும்,

இவை தமிழில் வேதாந்த நூல்களாகத் தோன்றிய முன்னோடி நூல்களாகும். இதில் ‘பரமார்த்த தரிசனம்’ விருத்தப்பாவினும் பின்னர் வெண்பாவினும் தோன்றிய பகவத் கீதை மொழிபெயர்ப்பு நூலாகும்.

தமிழ்நாட்டில் அத்துவைதத்தை வளர்த்த தனிப் பெருமை தத்துவராயரைச் சேரும்³⁶.

2.4.3.1 தத்துவராயர்

சோழ நாட்டில் வீரேமாநகரில் பிறந்தவர் தத்துவராயர். இவரது குருவின் பெயர் சொரூபானந்தர். சொரூபானந்தரின் குருவின் பெயர் சிவபிரகாச சுவாமிகள். தத்துவராயரின் காலத்தைப் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று மு. அருணாசலம் இலக்கிய வரலாற்றில் கூறுகிறார்³⁷.

தத்துவராயர் முதன்முதலில் சங்கரின் அத்துவைத வேதாந்தத்தைத் தமிழில் பாடிய அருளாளர். இவருக்கு முன்பு வேதாந்தக் கருத்துள்ள நூல்கள் அனைத்தும் வடமொழியிலேயே எழுதப் பெற்று வந்தன. சங்கரின் வேதாந்தத்தைத் தமிழில் மிகுதியாகப் பாடிய வரும் இவரே. எனவே தான், “தமிழ்மொழியில் வேதாந்த மார்க்கத்துக்கு மூல கர்த்தர் இவரே என்று சொல்லலாம். இவரளவு அந்த மார்க்கத்தைப் பரப்பியவர்கள் முன்னரும் இருந்ததில்லை பின்னரும் இருந்ததில்லை” என்று இவரைப் பாராட்டுவர் என்கிறார் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் மு. அருணாச்சலம்³⁸.

தத்துவராயர் பாடியவை அனைத்தும் அடங்கல்முறை, பாடுதுறை என்ற இரண்டில் அடங்கும். இவ்விரண்டும் தவிர வேதாந்த மார்க்கத்தை விளக்கும். பாடல்களைப் பல நூல்களிலிருந்தும் திரட்டி ‘பெருந்திரட்டு’ என வெளியிட்டார். பாயிரமாக பன்னிரண்டு பாடல்களும் நூலாக இரண்டாயிரத்து எண்ணூற்று இருபத்தொரு பாடல்களும் இந்நூலில் உள்ளன. தத்துவராயர் தன் குருவின் குருவாகிய சிவப்பிரகாசர் பெயரால் இதைத் தொகுத்ததால் இந்நூல் சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு என வழங்கப்படுகிறது.

மேலும், 1340 பாடல்களால் ஆன குறுந்திரட்டு என்னும் நூலையும் தொகுத்தார்.

43 வெண்பாக்களால் இவர் முதன்முதலில் பாடிய நூல் சிவப்பிரகாச வெண்பா.

இவர் எழுதிய தத்துவாமிர்தம் 137 விருத்தப்பாக்களால் ஆனது.

பாயிரம் உட்பட 338 பாடல்களால் ஆன ஈசுவரகீதையும் 547 பாடல்களால் ஆன பிரமகீதையும் இவர் எழுதிய வேறு நூல்களாகும்.

பாடுதுறையில் 138 தலைப்புகளில் 1140 பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலில் தத்துவராயர் மக்கள் மத்தியிலி் ஁ருந்த நாட்டுப்புற இலக்கிய வடிவங்கள் மிகுதியும் எடுத்தாண்டு புதிய பிரபந்தங்களாகத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். உயர்ந்த வேதாந்தக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கமாக அமைத்து நாட்டுப்புறப் பாடல் வடிவங்களில் பாடும்போது கலப்புவிவமான பாடல்கள் புதிய பிரபந்தங்களாக வந்துள்ளன.

அனுபூதிப்பாடல்களை நாடோடி பாடல்களாகத் தச்சன்பாட்டு, வண்ணான்பாட்டு, பல்லிப்பாட்டு என்று பலவகையிற் பாடி ‘பாடுதுறை’ என்ற பெயரோடு தமிழுக்குத் தந்துள்ளார்.³⁹

புலவர்கள் பாராட்டும் கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், பரணி முதலிய பிரபந்த வகைகளைத் தம் ஆசிரியர் மேல் பாடி இவர் தந்துள்ள நூலே அடங்கல் முறை. இந்நூலில்,

1. திருத்தாலாட்டு
2. பிள்ளைத்திருநாமம்
3. வெண்பாவந்தாதி
4. கலித்துறையந்தாதி
5. சின்பூ வெண்பா
6. தசாங்கம்
7. இரட்டைமணிமாலை
8. மும்மணிக்கோவை
9. நான்மணிமாலை

10. கலிப்பா
11. ஞானவினோதன்கலம்பகம்
12. உலா
13. சிலேடையுலா
14. நெஞ்சுவிடுதாது
15. கலிமடல்
16. அஞ்ஞானவதைப்பரணி
17. மோகவதைப்பரணி
18. அமிர்தசாரவெண்பா

என்னும் 18 பிரபந்தங்கள் அடங்கியுள்ளன.

அஞ்ஞானத்தோடும் மோகத்தோடும் எழுந்த போராட்டத்தில் அறிவு வெல்லும் வெற்றியைப்பாடுவனவே. அஞ்ஞானவாதப் பரணியும், மோகவதைப்பரணியும், இன்று தமிழ் நாட்டில் வேதாந்தத்தினைக் கற்க விரும்புவோர் முதன்முதல் விரும்பி கற்கும் 'சசிவன்னபோதம்' என்ற நூல் மோகவதைப்பரணியில் வருவதேயாகும்.⁴⁰

இவை தத்துவராயர் தமிழுக்குத் தந்திருக்கும் சிறந்த அத்துவைத நூல்களாகும்.

2.4.3.2 பிற நூல்கள்

மேற்கூறிய நூல்களைத் தவிர கீழ்க்குறிப்பிடப்படும் நூல்களும் தமிழில் உள்ள அத்துவைத நூல்களாகும்.

ஆளவந்தான் மாதவப்பட்டர் எழுதிய ஞானவாசிட்டத்தின் ஒருபகுதி, மானத திருவேங்கடநாதர் எழுதிய 'பிரபோதசந்திரோதயம்', நடராசன் எழுதிய 'ரிபுக்தை' சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்துள்ள வேதாந்த சூளாமணி, குப்புசுவாமி ராஜா மொழிபெயர்த்துள்ள 'விசாரசாகரம் அனுபூதிவெள்ளம்', சைவமட வெளியீடான 'நானாசீவவாதக்கட்டளை' என்பனவாகும்.

இவைத்தவிர அருணாசல சுவாமிகள், நாராயணயோகிந்தார், இரத்தின செட்டியார், கோ. வடிவேலுசெட்டியார் ஆகியோர் பல வேதாந்த நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

மேலும், வீரை ஆளவந்தாரின் ஞானவாசிட்டமும், நன்னிலம் தாண்டவராய சுவாமிகளின் கைவல்லிய நவநீதமும் குறிப்பிடத்தக்க சிறந்த அத்துவைத வேதாந்த நூல்களாகும்.

2.5 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டம் காஷ்மிரத பண்டிதர் ஸ்ரீ அபநந்தன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட லகுயோகவாசிட்டத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். 'லகுயோகவாசிட்டம்' சமஸ்கிருத மொழியில் வால்மீகியால் எழுதப்பட்ட யோகவாசிட்டத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகும். தமிழில் ஞானவாசிட்டமாக ஆக்கித்தந்தவர் வீரைஆளவந்தார் ஆவார். இந்நூல் இராமபிரானுக்கு ஆன்ம ஞானத்தை வசிட்ட முனிவர் அருளியதைக் கூறும் நூல் ஆதலினால் ஞானவாசிட்டம் எனப் பெயர்பெற்றது.

ஞானவாசிட்டம் கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிகாலத்திற்கும், கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியதாகும்.⁴¹

தமிழ் அத்துவைத வேதாந்த மடங்கள் சிலவற்றில் இந்நூலைப் பாடம் கேட்கத் தக்க முப்பத்திரண்டாவது நூலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.⁴²

2.6 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதம் தாண்டவராயரால் இயற்றப்பட்ட அத்துவைத நூல். இதுதமிழ் மொழியிலுள்ள அத்துவைத அறிவு நூல்களில் மிகச் சிறந்தது.

கைவல்லிய நவநீதத்தின் பெருமை பற்றிக் கூறும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் மு. அருணாசலம், 13 ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீபட்டர் வடமொழி பகவத் கீதையைத் தமிழ் விருத்தயாப்பில் பரமார்த்த தரிசனம் என்ற பெயரில்

மொழி பெயர்த்தார். பிற்காலத்தில் கைவல்லிய நவநீதம் என்ற தமிழ் முதல் நூல் எழுந்தது. வேதாந்த மார்க்கத்தில் இதற்குரிய பெருமை வேறெந்த நூலுக்கும் இல்லை என்ற அளவுக்கு இந்நூல் மிகக் குறைந்த காலத்தில் மக்கள் மனதைக் கவர்ந்து கொண்டது. இதன் சொல் நயமும் எளிமையும் விளக்கமும் இதற்கு, இத்தகைய ஆட்சியையும் பிரசாரத்தையும் தந்தன' என்கிறார்⁴³.

கைவல்லிய நவநீதத்திற்கு பெயர் விளக்கம் தரும் கலைக் களஞ்சியம், 'கைவல்லியம் என்பது கேவலத்தின் தன்மை. கேவலம் என்பது தனிமை. ஆன்மா, உடல் முதலிய தொடர்பு நீங்கித் தனித்து விளங்கும் நிலை கேவலநிலை. அதுவே வீடு, நவநீதம் என்பது வெண்ணெய், வீட்டு நெறியினை விளக்கும் வெண்ணெய் போல்வதொரு நூல் என்பது பொருள். பாற்கடல் போல பரந்து கிடக்கும் அறிவு நூல்களின் கருத்தைக் கடைந்தெடுத்து, உண்பதற்கு எளிய இனிய வெண்ணெய் போல் தருதலின் இந்நூல் இப்பெயருடையது' என்கிறது⁴⁴.

2.7 தொகுப்புரை

1. ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களும் அத்துவைத வேதாந்த நூல்கள்.
2. அத்துவைதம் என்ற சொல்லுக்கு இரண்டல்ல என்பது பொருள்.
3. வேதாந்தம் என்னும் பொதுப்பெயர் அத்துவைதத் தத்துவத்தையே குறிக்கும்.
4. விஞ்ஞானக் கொள்கையோடு ஒத்துப் போவது அத்துவைதக் கொள்கை.
5. அத்துவைத தத்துவம் ஒழுக்க நெறிக்கு அடிப்படையாய்த் திகழ்வது, சமுதாய நோக்குடையது.
6. அத்துவைதம் கேவலாத்துவைதம் எனப்படும். கேவலம் என்ற சொல்லுக்குத் தனிமை என்பது பொருள். எனவே அத்துவைதத்தை தனிமை அத்துவைதம் என்று அழைப்பர்.

7. அத்துவைதத் தத்துவத்தில் மாயை முக்கிய இடம் பெறுவதால் மாயாவாதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.
8. உடலும் உயிரும் ஒன்றே, உயிரும் ஆத்மாவும் ஒன்றே, ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றே என ஒருமை காண்பதால் அத்துவைதம் ஏகான்மவாதம் எனப்படும்.
9. அத்துவைதத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் சில மகாயான பௌத்தக் கொள்கையோடு ஒத்துக் காணப்படுவதால் அத்துவைதிகளல்லாத வேதாந்திகள் அத்துவைதத்தை பிரச்சன்ன பௌத்தம் என்பர். அதாவது மாறுவேடம் பூண்ட பௌத்தம் என்பர்.
10. வேத - உபநிடதங்களில் மூலப்பொருள் ஒன்று என்று கருதப்படும் வசனங்களும், மூலப்பொருள் பல என்று கருதப்படும் வசனங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் வேத - உபநிடதங்கள் பொய் கூறாது என்பதையும் எப்பொருளுக்கும் மாறுபட்ட இரு இயல்புகள் இருத்தல் இயலாது, என்ற உண்மையை தெரிந்த ஆதிசங்கரர் பிரம்மம் தானாயும் ஒன்றாயும் இருப்பதே உண்மை, வேறாயும் பலவாயும் காணப்படுவது தோற்றம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். இதன் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட தத்துவம் தான் அத்துவைதம்.
11. அத்துவைதத்திற்கு மூலவித்தாய் அமைந்தது மாண்டுக்கிய உபநிடதத்திற்கு கௌடபாதர் எழுதிய மாண்டுக்கியகாரிகை என்னும் விளக்கவுரையே ஆகும்.
12. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆதிசங்கரர் பௌத்தர்களின் நல்ல கருத்துக்களையும் ஏற்று, சைவ வைணவ இணைப்பின் பொதுத்தன்மையாக அனைவருக்கும் பயன்படும் வேதமாக அத்துவைதத்தை அத்துவைதக் கொள்கையாகத் தந்தார்.

13. தமிழ் இலக்கியவுலகில் அத்துவைதத்தை கருத்தளவில், உரையளவில், நூலளவில் என மூன்று நிலைகளில் பார்க்க முடிகின்றது.
14. சமுதாயக் கொள்கைக்குத் தேவையான ஆன்மீகப் பின்னணி கொண்ட தத்துவமாக அத்துவைதத் தத்துவம் இருப்பதால் அது உலகளாவிய அன்பும் கருணையும் தியாகமும் கொண்ட சமுதாயத்தைப் படைக்க அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறது.
15. சங்ககாலத்தில் தமிழரிடம் வேத – உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை போன்ற நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவங்கள் வாழ்க்கை முறையாகக் காணப்படுகின்றன.
16. பகவத்கீதை, எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இருப்பதாக உணர்ந்து வழிபடுவதே இறைவனை அடையும் வழிகளில் சிறந்தது என்கிறது. இதன் அடிப்படையிலே தான் மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு, ஊருக்கு உழைத்திடல் யோகம் போன்ற சமுதாய மேம்பாட்டுக் கருத்துக்கள் தோன்றின.
17. அத்துவைதத்தின் இலட்சிய மனிதர்கள் சீவன் முத்தர்கள், இவர்கள் நடந்ததைப் பற்றியோ நடக்கயிருப்பதைப் பற்றியோ கவலைப்பட மாட்டார்கள். கிடைத்ததை உண்பர். இறந்த உடல் உயிர் பெற்றது என்றாலும் அதற்கு ஆச்சரியப்பட மாட்டார்கள். நன்று தீது என்று பாகுபாடு பார்க்க மாட்டார்கள்.
18. பகவத் கீதை தன் 'இலட்சிய மனிதர்களாக நிறை மனிதர்களைக் கூறுகின்றது. இவர்கள் இரக்கமே உருவானவர்கள். யாரைக்கண்டும் அஞ்சாதவர்கள். நண்பனையும் விரோதியையும் சமமாகக் கருதுபவர்கள்.
19. அத்துவைதம் காட்டும் சீவன் முத்தனுக்கும் பகவத் கீதை காட்டும் நிறை மனிதனுக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை.

20. கணியன் பூங்குன்றனார் 'யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்' எனத் தொடங்கும் பாடலில் இலட்சிய மனிதனையே கூறுகின்றார். கணியனார் காட்டும் இலட்சிய மனிதனுக்கு வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் எனப் பெயரிடலாம்
21. அத்துவைதம் கூறும் சீவன் முத்தனுக்கும், பகவத் கீதை கூறும் நிறை மனிதனுக்கும், கணியனார் கூறும் வாழ்வாங்கு வாழ்பவனுக்கும் எந்தப் பேதமும் யில்லை.
22. கணியன் பூங்குன்றனார் பாடலை அத்துவைதப் பொருளில் பார்க்கும் போது அத்துவைதமும் அழகு பெறுகின்றது, புறநானூறும் பொலிவு பெறுகின்றது.
23. சீவன் முத்தன், நிறை மனிதன், வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் என்னும் இவர்களால் தான் உலக சகோதரத்துவம், உலக சமாதானம், உலக அமைதி ஆகிய உலகளாவிய சிந்தனைகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முடியும்.
24. நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் தங்கள் உரைகளில் அத்துவைதக் கருத்துகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்.
25. அப்பைய தீட்சிதரது 'சித்தாந்த லேச சங்கிரகம்' என்ற நூலும் திருவாரூர் தர்மராஜ தீட்சிதரது, 'வேதாந்த பரிபாசை' என்ற நூலும், ஸ்ரீபட்டரது, 'பரமார்த்த தரிசனம்' என்ற நூலும் தமிழில் வேதாந்த நூல்களாகத் தோன்றிய முன்னோடி நூல்களாகும்.
26. சங்கரரின் அத்துவைதக் கொள்கையை தமிழில் பாடிய முதல்வர் தத்துவராயர் என்னும் அருளாளர் ஆவார். தமிழ் மொழியில் வேதாந்த மார்க்கத்துக்கு மூலகர்த்தர் இவரே.

27. தத்துவராயர் பாடிய அனைத்து நூல்களும் அடங்கல் முறை, பாடுதுறை என்ற இரண்டில் அடங்கும். பாடுதுறையில் 138 தலைப்புகளில் 1140 பாடல்கள் உள்ளன. அடங்கல் முறையில் 18 பிரபந்தங்கள் அடங்கியுள்ளன.
28. அருணாசலச் சுவாமிகள், சச்சிதானந்த சுவாமிகள், பொன்னம்பல சுவாமிகள், நாராயண யோகிந்திரார், இரத்தினச் செட்டியார், கோ. வடிவேலு செட்டியார் ஆகியோர் பல வேதாந்த நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளனர்.
29. ஞானவாசிட்டமும் கைவல்லிய நவநீதமும் தமிழில் தோன்றிய குறிப்பிடத்தக்க அத்துவைத நூல்களாகும்.
30. ஞானவாசிட்டமும் வழிநூல் இதன் மூல நூல் காஷ்மீரத பண்டிதர் ஸ்ரீ அபநந்தன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட லகு யோக வாசிட்டமாகும்
31. கைவல்லிய நவநீதம் 'முதல் நூல்' எனக் கொள்ளும் பெருமை உடையது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எஸ்.டி. பாண்டியனார், மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும், ப.112.
2. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, ப.342.
3. கே. ஆறுமுக நாவலர், இந்து மத இணைப்பு விளக்கம், 2001, பக்.20, 21.
4. பி. சுப்பிரமணியன், இந்திய பண்பாட்டு வரலாறு, 1987, பக்.120, 121.
5. செ. ஞானன் (தொ.ஆ.), தத்துவ தரிசனங்கள், 1999, ப.1.
6. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர். 4, பக். 150, 151.
7. எஸ். டி. பாண்டியனார், மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும், ப.121.
8. அபிநவவித்யா தீர்த்த மகாசுவாமிகள், முத்திநெறி, 2001, ப.275.
9. எஸ்.டி பாண்டியனார், மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும், ப.7.
10. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர்.1, ப.261.
11. சி.சு. மணி (விளக்கம்), மாதவச்சிவஞான முனிவர் அருளிய சிவஞான மாபாடியம் (விளக்கத்துடன்), 2001, பக். 72, 73.
12. திரு. வி. கல்யாண சுந்தரனார், உள்ளொளி, 1969, ப.81.
13. கி. இலட்சுமணன், இந்தியத் தத்துவஞானம், 1997, ப.325.
14. சி.சு.மணி (விளக்கம்) மாதவச்சிவஞான முனிவர் அருளிய சிவஞானமாபாடியம் (விளக்கத்துடன்), 2001, பக்.158, 159.
15. எஸ்.டி. பாண்டியனார், மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும், பக்.116, 117.
16. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, பக். 182, 183.
17. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, பக். 314.
18. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, பக். 316.
19. செ. ஞானன் (தொ.ஆ.), தத்துவ தரிசனங்கள், 1999, ப.208.
20. டாக்டர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன், (தமிழாக்கம் வி.எஸ்.வி.இராகவன்), நமது பாரம்பரியம், ப.68.
21. பி. சுப்பிரமணியன், இந்திய பண்பாட்டு வரலாறு, 1987, ப.121.

22. சகுந்தலா ஜகந்நாதன், இந்து மதம் ஓர் அறிமுகம், ப.47.
23. மகாத்மாகாந்தி (உ.ஆ.) தமிழாக்கம் - (ஜெயமணி சுப்பிரமணியம்), பகவத்கீதை, ப.491.
24. பகவத்கீதை, அத்.2.எண்.56,57.
25. புறநானூறு, 192.
26. பகவத்கீதை, அத்.2.எண்.20.
27. பகவத்கீதை, அத்.2.எண்.22.
28. அடைக்கலசாமி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.257.
29. தொல்காப்பியம், புறத்தினையியல், 78.
30. தொல்காப்பியம், புறத்தினையியல், 88.
31. மதுரைக் காஞ்சி, வரி 206.
32. மதுரைக் காஞ்சி, வரி 208
33. மதுரைக் காஞ்சி, வரி 207
34. மதுரைக் காஞ்சி, வரிகள் 761, 762.
35. க.க., தொகுதி.1, ப.79.
36. க.க., தொகுதி.1, ப.80.
37. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு, 1969, ப.253.
38. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு, 1969, ப.222.
39. க.க., தொகுதி1, ப.80.
40. க.க., தொகுதி1, ப.81.
41. டாக்டர் சு. தங்கத்துரை, 'ஞானவாசிட்டம் ஒரு திறனாய்வு', ப.15.
42. கந்தசாமி முதலியார், க.க., தொகுதி.5, 1958, ப.291.
43. மு. அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.221.
44. க.க., தொகுதி 4, ப.225.

இயல் மூன்று

அமைப்பு முறை

இயல் - மூன்று

அமைப்பு முறை

3.0 முன்னுரை

அமைப்புமுறை என்னும் முன்றாம் இயலில் ஆய்வுக்குரிய ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய நூல்களின் உள்ளடக்கம், பாயிரம், நூற்றொடக்கம், நூல் முடிவு, பாவகை போன்ற அமைப்புக் கூறுகள் ஒப்பீட்டு முறையில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய இரு நூல்களும் அத்துவைத தத்துவத்தைப் பாமர மக்களுக்குப் போதிக்கத் தோன்றிவை. ஓர் இலக்கியப் படைப்பு வெற்றிகரமாகக் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்த வேண்டுமாயின், அதற்கேற்ற சிறந்த வடிவத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும், முதன்மையான கருத்தைத் தாங்கி நிற்கும் கூறுகள் அப்படைப்பின் கட்டமைப்பினை உருவாக்குகின்றன¹.

இவ்விரு நூலாசிரியர்களும் இரு வேறான வடிவத்தையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். இலக்கிய வாதியின் பணி, அவனது இறுதி இலக்கு கூறும் முறையில் தான் உள்ளது. அதாவது வடிவத்தில், மொழியில், அவனது கொடை அதற்குத்தான். நவீனத்துவ அழகியல் இலக்கியத்தில் உருவாக்கிய நம்பிக்கைகளில் முக்கியமானது இது. ஆனால் வடிவம் என்பது என்ன, சிறந்த வடிவம் என்பது எதன் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது, எப்போது, தான் சொல்ல வந்ததை மிகச் சிறப்பாகச் சொல்ல முடிகிறதோ அப்போது தான் சிறந்த வடிவம் அடையப் படுகிறது².

அமைப்பியல் ஆய்வு மிகச் சிறந்ததொரு ஆய்வு முறையாகத் தற்போது கருதப்பட்டு பல்வேறு சமூக, அறிவியல் துறைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. குறிப்பாக ஒப்பீட்டு ஆய்வில் அமைப்பியல் ஆய்வு பெரும்பான்மையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது³.

3.1. உள்ளடக்கம்

உரையாசிரியர்கள் பற்றிய செய்திகள் நீங்கலாக மூலநூலில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகள் இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

3.1.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டத்தில் மொத்தம் இராண்டாயிரத்து ஐம்பத்தைந்து விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. இவை பாயிரமும் ஆறு பிரகரணங்களுமாக அமைந்துள்ளன.

3.1.1.1 பிரகரணம்

பிரகரணம் என்ற சொல்லுக்கு தமிழில் அத்தியாயம், பகுதி, நாடகவகை, செய்தி முடிவு போன்ற பல பொருள்கள் உள்ளன⁴. ஞானவாசிட்டத்தில் அத்தியாயம் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. மூல நூலாகிய யோகவாசிட்டத்திலும் பிரகரணம் என்ற பகுப்பே காணப்படுவதால் ஆளவந்தாரும் ஞானவாசிட்டத்தில் அதே சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஞானவாசிட்டத்தில், ஆறு பிரகரணங்கள் உள்ளன. அவை:

1. வைராக்கியப் பிரகரணம்
2. முழுட்சுப் பிரகரணம்
3. உற்பத்திப் பிரகரணம்
4. திதிப் பிரகரணம்
5. உபசாந்திப் பிரகரணம்
6. நிருவாணப் பிரகரணம்

இந்த ஆறு பிரகரணங்களுக்கும் முப்பத்தேழு கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

3.1.1.1 வைராக்கியப் பிரகரணம்

மனம் அடங்காது ஓடுதற்குக் காரணம் யாது என்று விசாரித்துப் பார்த்தால் அது எப்பொழுதாவது எதனிடத்தாவது பற்று வைத்திருந்தால் அப்பொருளையே அது நாடி அலைகிறது என்பது விளங்கும். இந்திரிய விசயங்களிலுள்ள கேடுகளை மனத்துக்கு ஞாபகமூட்டி அதை அவற்றிடமிருந்து மீட்டெடுப்பது வைராக்கியம் எனப்படும்⁵.

வைராக்கியப் பிரகரணத்தில் இராமர் இருந்த வைராக்கிய நிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் இராமருக்கு ஏற்பட்டிருந்த இல்வாழ்க்கை மீதான வெறுப்பு, மற்ற பொருட்களின் மேல் இருந்த அவாவற்ற நிலை மனநிம்மதியற்ற நிலைக்கு மீட்சிகாண வேண்டும் என்ற விடாப்பிடி ஆகியன விரிவாக நூற்றியிருபத்திரண்டு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்த பிரகரணத்தில் சுகர் கதை இடம் பெற்றுள்ளது. மன உறுதியோடு இருந்தால் போகங்களில் பற்றற்ற நிலையும், வாழ்வில் அகம்பாவமற்ற நிலையும் ஏற்படும் என்பதை விளக்க சுகரின் கதை இருபத்தைந்து பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.1.1.1.2 முழுட்சுப் பிரகரணம்

முழுட்சுப் பிரகரணத்தில் இராமர் வீடு பேற்றில் விருப்பம் கொண்டிருந்தமையும், அதனை அடைவதற்குரிய வழியாகிய முயற்சியும் இருபத்தெட்டு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. முழுட்சுப் பிரகரணத்தில் கதை இடம்பெறவில்லை.

3.1.1.1.3 உற்பத்திப் பிரகரணம்

பிரம்மத்தின் எண்ணப் பிரதிபலனான அறிவே உலக உற்பத்திக்குக் காரணம் என்பது இந்தப் பிரகரணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்த எட்டு கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அவையாவன: -

1. ஞான விண்மகன் கதை - நாற்பத்தி நான்கு பாடல்கள்
2. லீலை (மண்டபக்) கதை - தொண்ணூறு பாடல்கள்
3. கற்கடி (சூசி) கதை - நாற்பத்தேழு பாடல்கள்
4. ஐந்தவர் கதை - பத்து பாடல்கள்
5. வஞ்ச விந்திரன் கதை - ஒன்பது பாடல்கள்
6. மனத்தின் கதை - இருபத்திரண்டு பாடல்கள்
7. பாலன் கதை - எட்டு பாடல்கள்
8. சித்தன் (சாம்பரிகன்) கதை- இருபத்தாறு பாடல்கள்

இவற்றைத் தொடர்ந்து உற்பத்திப் பிரகரணத்தில் அதன் செய்திகள் எழுபத்தொரு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

3.1.1.1.4 திதிப் பிரகரணம்

திதி என்ற சொல்லுக்கு நிலைப்பேறு என்பது பொருள்⁶. உயிரினங்கள் காக்கப்படும் நிலை திதிப் பிரகரணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. உலகம் பிரம்ம மயமாக விளங்கும் கருத்தை வலியுறுத்த ஐந்து கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. சுக்கிரன் கதை - நாற்பத்தேழு பாடல்கள்
2. தாம வியாளகடர்கதை - நாற்பத்தி மூன்று பாடல்கள்
3. வீமபாசதிடர் கதை - இருபத்தைந்து பாடல்கள்
4. தாகூரன் கதை - நூற்றியெட்டுப் பாடல்கள்
5. கசன் கதை - இருபது பாடல்கள்

ஐந்து கதைகளையுந் தொடர்ந்து திதிப் பிரகரணச் செய்திகளாக ஏழு பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

3.1.1.1.5 உபசாந்திப் பிரகரணம்

உபசாந்தி என்பதற்கு மன அமைதி என்பது பெருள். உலகம் என்பது எப்போதும் இல்லை என்றும் அறிவின் சாந்தியே உலக சாந்தம் என்பதும் இப்பிரகரணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தை வலியுறுத்த ஒன்பது கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. சனக ராசன் கதை - முப்பத்தாறு பாடல்கள்
2. புண்ணிய பாவனர் கதை - நாற்பத்தொன்பது பாடல்கள்
3. மாவலி கதை - ஐம்பத்திநான்கு பாடல்கள்
4. பிரகலாதன் கதை - எழுபத்தி நான்கு பாடல்கள்
5. காதி கதை - முப்பத்தைந்து பாடல்கள்
6. உத்தாலகன் கதை - எழுபத்தொன்பது பாடல்கள்
7. சுரகு கதை - நாற்பத்தாறு பாடல்கள்
8. பாச விபாசன் கதை - பதினேழு பாடல்கள்
9. வீதகவ்வியன் கதை - எழுபத்தாறு பாடல்கள்

இந்த ஒன்பது கதைகளையுந் தொடர்ந்து உபசாந்திப் பிரகரணச் செய்திகளாக எழுபத்தொரு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

3.1.1.1.6 நிருவாணப் பிரகரணம்

நிருவாணப் பிரகரணத்தில் வீடுபேறு பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பிரகரணத்தில் பதினான்கு கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. புகண்டன் கதை - தொண்ணூற்றொன்பது பாடல்கள்
2. தேவ பூசை கதை - எழுபது பாடல்கள்
3. வில்ப பலக்கதை - பதினாறு பாடல்கள்
4. சிலைக் கதை - எட்டு பாடல்கள்
5. அருச்சுனன் கதை - இருபத்தொரு பாடல்கள்

6. சதவுருத்திரன் கதை	-	முப்பது பாடல்கள்
7. வேதாள கதை	-	இருபத்தி ஆறு பாடல்கள்
8. பகீரதன் கதை	-	முப்பத்தி மூன்று பாடல்கள்
9. சிகித்துவசன் கதை	-	இருநூற்றி நாற்பது பாடல்கள்
10. கசன் கதை	-	பதின்மூன்று பாடல்கள்
11. மித்தையாபுருடன் கதை	-	இருபது பாடல்கள்
12. விரத சூயை கதை	-	பத்தொன்பது பாடல்கள்
13. இடசுவாகு கதை	-	அறுபத்தாறு பாடல்கள்
14. மானு வேடன் கதை	-	இருபத்தைந்து பாடல்கள்

இந்த பதினான்கு கதைகளைத் தொடர்ந்து அவற்றின் சாரமான நிருவாணப் பிரகரணக் கருத்துக்கள் அறுபத்தெட்டு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

3.1.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மொத்தம் இருநூற்றி எண்பத்தெட்டு பாடல்கள் உள்ளன. இவை பாயிரமும், இரண்டு படலங்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

3.1.2.1 படலம்

நன்னூல் படலம் என்பதற்கு நூலின் உறுப்பு என்கிறது (சூ.4). மேலும் படலத்திற்கு விளக்கம் கூறும் போது,

"ஒரு நெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்

பொதுமொழி தொடரினதுபடல மாகும்"⁷

என்பர். அதாவது, ஒருவழிப் படலம் வெவ்வேறு இனப் பொருள்களைக் கலந்து அவற்றிற்கிடையே அமைந்த பொதுமையால் தொடர்பு படுத்திக் கூறுவது படலமாகும் எனக் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் படலம் என்னும் சொல் நூலின் உறுப்பு என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் இரண்டு படலங்கள் உள்ளன.

1. தத்துவ விளக்கப் படலம்
2. சந்தேகந் தெளிதல் படலம்

3.1.2.1.1. தத்துவ விளக்கப் படலம்

இந்தப் படலத்தில் நூற்றியொரு பாடல்களில் அத்துவைத தத்துவம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தத்துவ விளக்கப்படலத்தில் தசமன் கதை என்ற பத்து பேர் ஆற்றைக் கடந்த கதை ஒன்றுள்ளது.

தத்துவ விளக்கம் என்று பொதுப்படக் கூறப்பட்டாலும் அத்வைதத் தத்துவமே இந்தப் படலத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மோட்சத்தை விரும்பும் முழுட்சகளுக்கு இருக்க வேண்டிய நான்கு தகுதிகள்,

ஒன்றன் மேல் ஒன்றனை ஏற்றிக் கூறுகின்ற ஆரோப உத்தி, ஆரோபத்தால் தோன்றும் யுகசிருட்டி, கிரம சிருட்டி, மூலப்பிரகிருதி, சீவர்களின் சிருட்டி, பஞ்சபூதங்களும் தன் மாத்திரைகளும், அந்த கரணங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், தூல பூதங்கள், விசுவன், விராட்புருடன், சீவ உற்பத்தியின் நான்கு வகைகள், ஏழு வகைப் பிறவிகள், முன்றுவகை உடல்கள், முன்றுவித அவத்தைகள், பஞ்ச கோசங்கள் முதலியனவும்,

அனைத்திற்கும் ஆதாரமான பிரம்மத்தை அனுபவப் பூர்வமாக அறிந்து தெளியும் அபவாத உத்தி,

சீவர்களுக்கு நீங்காத பிறவித் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் ஆவரண சக்தி, முத்திபெற உதவும் விட்சேப சக்தி,

ஆவரணம், விட்சேபம் ஆகிய இருவித மாயையினால் சீவர்களுக்கு ஏற்படும் ஏழுவிதமான அவத்தைகள்,

ஏழுவித அவத்தைகளையும் விளக்குகிற தசமன்கதை,

பிரம்மம், ஈசுவரன், கூடத்தன், சீவன் இவற்றை விளக்க 'தத்வ மச்சி' மகா வாக்கிய விளக்கம்,

பிரதி பந்தங்கள் என்று கூறப்படும் மூன்று தடைகள்,

இத்தடைகளை நீக்கும் வழி,

சீவன் முத்தர்களின் வகைகளும் அவர்களின் இயல்புகளும்,

சீவன் முத்தர்களும் மூவித கர்ம வினைகளும், மூன்று சரீரமும், விதேக முத்தியும், ஆகியவை.

வரிசைக்கிரமமாக இப்படலத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

3.1.2.1.2 சந்தேகம் தெளிதற் படலம்

இப்படலத்தில் நூற்றி எண்பது பாடல்கள் உள்ளன. மாணவன் கேட்கும் சந்தேகங்களுக்கு குரு பதில் சொல்லி தெளியவைப்பதாக இப்படலம் அமைந்துள்ளது.

பிரம்மம் வேதவாக்கிற்கு எட்டாதது என்று கூறப்படுகிறதே, அது எவ்வாறு உண்மையாகும்,

பிரம்மம் வேத முடிவான மகாவாக்கியத்திற்கு எட்டக்கூடியது என்றும் கூறப்படுகிறதே அது எவ்வாறு உண்மையாகும்,

பிரம்மம் மனதிற்கு எட்டும் என்பது எப்படிச் சரியாகும்,

பிரம்மம் மனதிற்கு எட்டாது என்பது எப்படிச் சரியாகும்,

சஞ்சலமான மனம் பிரம்மத்தில் நிலைபெறுவது எப்படி முடியும்,

சீவன் முத்தர்களின் மனம் அழிந்தபின் பிராரப்த கர்மாவை எப்படி அனுபவிக்க முடியும்,

சீவன் முத்தன் போகங்களைப் புசிப்பது எங்ஙனம்,

ஞானியை 'கிருதக்கிருத்யன்', அதாவது ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் அனைத்தையும் ஆற்றி முடித்தவன் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்,

ஞானி சிரவணாதி காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமல்லவா
அவ்விதமாயின் ஞானி தொழில் புரியாதவன் என்று எப்படிச் கூறமுடியும்,

சீவன் முத்தர்கள் அஞ்ஞானிகளைப் போல இதைச் செய்கிறேன், இதைப்
பார்க்கிறேன், இதைச் சாப்பிடுகிறேன் என்றெல்லாம் சொல்லலாமா,

ஞானிகள் ஈசனுக்குச் சமமானவர்கள் என்பது எப்படி,

ஞானி சகல சீவர்களுமாவான் என்றால் ஞானி மோட்சமடைய சகல
சீவர்களும் மோட்சமடையாதது ஏன்,

மும்மூர்த்திகளும் முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்களாய் எங்கும் நிறைந்து
விளங்குகிறார்கள். ஆனால் ஞானியிடம் இவ்வல்லமைகள் இல்லை. எப்படி அவன்
ஈசுவரனுக்குச் சமமாவான்,

அட்டமாசித்திகள் ஈசுவரனது சக்திகளல்லவா, பண்டைய ரிஷிகள்
இச்சக்திகளைப் பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்களே, அது எங்ஙனம்,

இக்காலத்தில் ஞானிகளிடம் அட்டமாசித்திகள் இல்லையே, ஏன்,

மோட்சத்தைத் தராத அட்டமா சித்திகளைப் பெற விரும்பிச் சில சீவன்
முத்தர்கள் உடலை வருத்திக் கொள்கிறார்களே ஏன்,

ஒருவன் தான் செய்த கர்மத்தை அனுபவித்தே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்
என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதே சமயம், சஞ்சித கர்மாவை கத்த
ஞானமான அக்கினி சுட்டெரித்து விடும் என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றனவே,
இவற்றில் எது உண்மை,

மோட்சத்தை தரக்கூடிய மெய்ஞ்ஞான மகிமையை உணராமல் பல
நூல்களைக் கற்ற அறிஞர்களும் தேவர்களும் 'கர்ம மார்க்கம்' என்ற படுகுழியில்
விழக் காரணம் என்ன,

சீவர்களின் நல்வினை, தீவினை ஆகியவற்றைச் செய்விக்கும் காரண
கர்த்தா ஈசுவரனேயல்லவா “ சுதந்தரமற்ற சீவர்கள் என்ன செய்வார்கள், பிறவித்
துன்பத்தில் சிக்கித் துன்புற அவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்,

ஈசுவரன் சீவர்களில் சிலரைச் சுகமாக வாழவும் சிலரைத் துன்பப்படச் செய்வதும் ஏன்,

அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானம் பெறுவது எங்ஙனம்,

ஆத்ம விசாரம் என்பது என்ன,

சக்தி வாய்ந்த நற்கருமங்கள் பக்தி, வைராக்கியம், சித்திகள் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கும் போது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கக் கூடிய அறிவையும் அவை கொடுக்க முடியாதா,

அஞ்ஞானத்திற்கு ஞானம் விரோதமானதென்றால் பரிசுத்தமான ஞானத்துடன் அஞ்ஞானமும் ஒன்றாய்ப் பொருந்தி எல்லாக் காரியங்களையும் எப்படிச் செய்யமுடியும்,

சொருப ஞானம் விருத்தி ஞானமாக மாறும்போது எப்படி அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும்,

கர்மம் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குமென்று கூறாமல் அதற்கு விருத்தி ஞானம் என்று ஒரு சிறப்புப் பெயர் ஏன் சூட்ட வேண்டும்,

'தியானம்' உண்மையானதாகாது எனின் அது மெய்யான மோட்சத்தை தரக்கூடிய வலிமையைப் பெறுவது எப்படி,

அத்துவித அனுபவம் எப்படி ஏற்படும்,

அத்துவித அனுபவம் சீவன் முத்தர்களிடம் எப்போதும் நிலைத்திருப்பது எப்படி,

மாயை என்பது என்ன,

மாயை வலைப்பட்டவர் யார்,

மாயை எப்படி ஏற்பட்டது,

மாயை ஏற்பட்டக் காரணம் என்ன,

இப்பிரபஞ்சம் மாயையானது பிரம்மத்தினின்றும் அது வேறானது எனின் பிரம்மமும் துவைதமாகுமல்லவா,

மாயையும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்று கூறுவதானால் மாயையைப் போல
பிரம்மமும் பொய்யாகும் அல்லவா,

மாயை என்று ஒன்று இருக்கிறது என்று எவ்வாறு கூற முடியும்,

மாயையை நீக்குவது எப்படி,

முத்தி எப்படி சித்திக்கும்,

சத் - சித் - ஆனந்தம் என்பதன் இலக்கணம் என்ன 'சத்' என்பதென்ன 'சித்'
என்பதென்ன 'ஆனந்தம்' என்பதென்ன,

நிர்மலமான இடைவிடாத சத் - சித் - ஆனந்தமே 'நான்' என்பதை ஒருவர்
எந்த அனுபவ வாயிலாக அறிய முடியும்,

ஆன்மாவை சுகம் தரும் ஒரு சாதனமாக கருதலாம் அல்லவா,

சிலர் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்களல்லவா, அப்படியிருக்க சுகம்
தராத ஆன்மாவை ஒருவர் விடமுடியாது என்று எப்படிக்கூற முடியும்,

ஆத்மானந்தமே முடிவானதெனின் புத்திரன் முதலிய எல்லாவற்றையும்
'ஆன்மா' ஏன் கூற வேண்டும்,

ஆத்மா நிரதிசயமானது எனப்படுகிறதே, அவ்வானந்தத்தின் வகைகள்
யாவை,

ஒருவன் தூக்கத்தல் பெறும் சுகத்தைப் 'பிரம்ம சுகம்' என்று வேதங்கள்
கூறுவதன் கருத்தென்ன,

பிரம்ம சுகத்தின் இலக்கணம் எது,

பிரம்ம சுகத்தை அனுபவிக்கும் சீவன் அதை இழந்து விஞ்ஞான கோசம்
பொருந்தி விழிப்பு நிலைக்கு வெளிவருவது ஏன்,

முக்கியானந்தத்தின் இலக்கணம் என்ன,

வேதம் பிரம்மத்தை எப்பெயர்களில் வருணிக்கிறது,

சத் ஆனந்தமான பொருள் 'பிரம்மம்' என்பதை அனுபவ பூர்வமாக எப்படி
அறியலாம்,

அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழு என்பன யாவை,

குடும்பத்தைத் துறந்து துறவியாகத் தனித்திருப்பவரைத் தவிர மற்ற
இல்லறத்தார் மோட்சமடைய இயலாது என்பது சரியா,

பூரணமாக இருந்து கொண்டு பூரணானந்தத்தை எப்படி அனுபவிக்க முடியும்,
பழக்க வாசனையால் வருகின்ற விருத்திகள் அனைத்தையும் எப்படி
ஒடுக்குவது,

விருத்திகளை ஒடுக்க வேறு உபாயம் உண்டா,

அவ்வித்தையைக்களையும் உபாயம் என்ன,

சர்வம் பிரம்மமயம் என்ற ஞானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கான
அடையாளங்கள் யாவை,

இப்படி, தனக்குத் தோன்றிய சந்தேகங்களை கேள்விகளாக மாணவன்
கேட்பதும் அவற்றிற்கு குரு கூறும் விடைகளும் சந்தேகந் தெளிதற் படலத்தில்
உள்ளன. இதற்குரிய விடைகள் ஐந்தாம் இயலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

3.1.3.1. ஞானவாசிட்டத்தின் உட்பிரிவு பிரகரணம் என்று அழைக்கப்
படுகின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் வைராக்கியப் பிரகரணம், முமுகப்
பிரகரணம், உற்பத்திப் பிரகரணம், திதில் பிரகரணம், உபசாந்திப்
பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணம் என்ற ஆறு பிரகரணங்கள்
உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தின் உட்பிரிவு படலம் என்று
அழைக்கப்படுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் தத்துவ விளக்கப்
படலம், சந்தேகந்தெளிதல் படலம் என்ற இரண்டு படலங்கள்
உள்ளன.

3.1.3.2. ஞானவாசிட்டத்தில் முப்பத்தேழு கதைகள் உள்ளன. கைவல்லிய
நவநீதத்தில் ஒரேயொரு கதை மட்டும் உள்ளது.

3.2 பாயிரம்

ஒரு நூலைக்கற்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் பகுதியாக அமைவது பாயிரம். நூலில் கூறப்போகும் கருத்தின் சுருக்கம், நூல் தோன்றிய வரலாறு, நூல் கற்கும் முறை போன்ற செய்திகள் இப்பகுதியில் இடம் பெறும்.

'முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நூன்முகம், புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை என்பன பாயிரத்தின் வேறு பெயர்களாகும் என்கிறார் நன்னூலார்'.⁸

நூலின் வரலாறு, கற்பிக்கும் ஆசிரியர் வரலாறு, மாணாக்கர்க்கு கற்பித்தலின் வரலாறு, மாணாக்கர் வரலாறு, மாணாக்கர் கற்றலின் வரலாறு ஆகிய ஐந்து கூறுகளையும் உரைப்பது பொதுப்பாயிரம் என்பதை நன்னூலார்,

"நூலே நுவல்வோன் நுவலும் திறனே
கொள்வோன் கோடல் கூற்றாம் ஐந்தும்
எல்லா நூற்கும் இவை பொதுப்பாயிரம்" என்கிறார்.⁹

ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய இரு நூல்களிலும் அமைந்துள்ள பாயிரப் பாடல்கள் நூலாசிரியர்களாலே இயற்றப்பட்டனவாக உள்ளன.

3.2.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டம் பாயிரப் பகுதியில் மொத்தம் பதினான்கு பாடல்கள் உள்ளன.

முதற்பாடல் விநாயகர் வணக்கப்பாடலாக உள்ளது. மற்றப்பாடல்கள் நூலின் உள்ளடக்கத்தைக் கூறுவனவாக உள்ளன.

3.2.1.1 விநாயகர் வணக்கம்

எந்தக் காரியத்தையும் பிள்ளையார் சுழியிட்டுத் தொடங்குவதும், விநாயகரை வணங்கித் தொடங்குவதும் மக்களின் நம்பிக்கையுடன் கூடிய பழக்கமாகும்.

ஞானவாசிட்டப் பாயிர முதற்பாடலில் விநாயகர் என்ற சொல் இடம் பெறவில்லை. பிள்ளையார் என்ற பெயரும் குறிப்பிடப் படவில்லை. ஆனால் சிவன் பெற்ற களிறு என உள்ளது.

"பெண்மை பாதியான் பெற்றக ளிற்றினை
அண்மை தூரமற அகத்துன் னுவாம்
திண்மை ஞானச் சிறப்புயர் வாசிட்டம்
முண்மை யாக வொருங்குரை செய்யவே" (ஞா. பா. 1)

எனப் பாடப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் அம்மையப்பராகி இருவடிவில் தோன்றுதே யன்றி ஒரு வடிவில் தோன்றுவதும் உண்டு. அதனை அர்த்தநாரீசுவரர் என்பர். இதற்கு பாதி மாதூடைய பரமன் என்பது பொருள். அதாவது மாதொருபாகன் என்பர். இவ்வடிவை மாணிக்க வாசகர்,

"தோலும் துகிலும் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தும் பைங்கிலியும்
சூலமும் தொக்க வளையும் உடைத் தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ"

என்ற பாட்டில் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.¹⁰

ஞானசம்பந்தர் "தோடுடைய செவியன்"¹¹ எனத் தொடங்கிப் பாடியுள்ளார்.

ஆளவந்தார் 'பெண்மை பாதியான்' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யானைத்தலை, மூன்று கண்கள், ஐந்து கைகள், உயர்த்திய கைகளில் பாசமும் அங்குசமும், மற்றைய கைகளில் ஜபமாலை, ஒற்றைக் கொம்பு, தும்பிக்கையில் மோதகம் அல்லது அமுத கலசம், பானை வயிறு, பாம்பு அணிந்த தொந்தி, பெருச்சாளி வாகனம் இவை கணபதியின் திருவுருவ விளக்கமாகும்.

எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த இறைவன் ஒவ்வொரு சிற்றுயிரிலும் இருக்கிறான். எல்லா உயிரினங்களும் இறைவனின் வாகனங்களாகும். உடல்

வடிவம் சிறியதாக இருப்பினும் அவற்றின் ஆதம் சொரூபம் அளவிலடங்காததாகும். இதனையே பெருச்சாளி வாகனம் உணர்த்துகின்றது.

யானைத்தலை பிரணவத்தின் வரிவடிவமாகும். யானையின் சத்தம் ஓங்கார நாதமாகும். ஆகவே யானைத்தலை பிரணவ மந்திரத்தை உணர்த்துகின்றது.

ஒற்றைக் கொம்பு தியாகத்தை உணர்த்தும். வியாசர் மகாபாரதத்தைப் பாடினார். ஒப்பரிய அக்காவியத்தை எழுதும் பொருட்டு தனது அங்கங்களில் ஒன்று குறைவுபடுவதையும் பொருட்டு தனது அங்கங்களில் ஒன்று குறைவு படுவதையும் பொருட்படுத்தாது ஒற்றைக் கொம்பை ஒடித்து எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தினார். இது நல்ல காரியம் நடைபெறும் பொருட்டு எந்தத் தியாகத்தையும் செய்ய நாம் முன்வரவேண்டும்.

நெற்றிக்கண் ஞானத்தைக் குறிக்கும்.¹²

இத்தகு தோற்றமுடைய கணபதியை 'களிறு' என்ற ஆகு பெயரால் ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டு,

'பெண்மை பாதியான் பெற்ற களிற்றினை'

எனப்பாடியுள்ளார். இந்த வடிவம் விநாயரை சகுணமாக வழிபட வைத்துள்ளது.

"அண்மை தூரமறவகத் துன்னுவாம்"

என்னும் இரண்டாம்வரி, 'சமீபதூரமிலாது தன் வடிவாகவே சுத்த சத்துவ அந்தக் கரணத்தில் சந்ததம் சிந்திப்பாம்' என நிர்குண வழிபாட்டைக் கூறுகின்றது.

இவ்வாறு ஆளவந்தார் விநாயரை சகுணமாகவும், நிர்குணமாகவும் வழிபட்டு கடவுள் வணக்கத்தை ஆரம்பித்துள்ளார்.

3.2.1.2 கவி எண்ணிக்கை

பாயிரத்தில் அடுத்துள்ள பதின் மூன்று பாடல்களில் ஒவ்வொரு பிரிவின் பெயரையும் பாடல் எண்ணிக்கையையும் கூறியுள்ளார்.

வைராக்கியப் பிரகரணத்தில் நூற்றியிருபத்தியிரண்டு பாடல்களும், சுகர் கதையில் இருபத்தைந்து பாடல்களும், முழுட்குப் பிரகரணத்தில் 28 பாடல்கள் இருபத்தி எட்டு பாடல்களும் உள்ளன.

"போற்றி ராமன்பு கல்வியி ராக்கியம்
தோற்று நூற்றிரு பத்திரண் டாஞ்சுகன்
சாற்று சீரிரு பத்தைந்த கற்பதத்
தேற்றம் வேண்டினர் சீரிரு பத்தெட்டே" (ஞா. பா. 2)

இது போன்று ஏனைய பாடல்களும் உள்ளன.

பதினான்காம் படலில், பாயிரம் பதிகம் என்னும் பெயரில் சுட்டப்பட்டு அதில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் பதினான்கு என்பதும், ஞானவாசிட்டம் நூலின் மொத்தப் பாடல்கள் இரண்டாயிரத்து ஐம்பத்தைந்து என்பதும்,

"பாக மார்பதி கம்பதி னான்கதா
மாக வேயிரண் டாயிரத் தைம்பது
மாக விக்ைந்த திகமிவ் வாசிட்டம்
யோக ஞானத்தி னுண்மை யுரைக் குமால்" (ஞா. பா. 14)

எனப் பாடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு ஞானவாசிட்டத்தின் பாயிரப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

3.2.2. கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதம் பாயிரப்பகுதியில் மொத்தம் ஏழு பாடல்கள் உள்ளன.

3.2.2.1 முதற்பாடல்

பாயிர முதற்பாடலில் கைவல்லிய நவநீத ஆசிரியர் தாண்டவராயர் தன் ஒதம்பு த்தை வணங்கியுள்ளார்.

பொன்னாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும்
இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது அந்தக் காரணங்களில் ஆகாயத்தைப்

போல சீவசாட்சி மாத்திரமாக நிற்கின்ற அகண்டைக்கு அரசனான சிவபெரு
மானுடைய சீர்பாதங்களுக்கு வணக்கம் என்னும் பொருளில் முதற்பாடல்,

"பொன்னில மாதரசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி" (கை.ந.த.வி.ப. 1)

என அமைந்துள்ளது.

இப்பாடலில் நான்காம் அடி 'நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி'
என்பது,

மருவும் ஏகநாயகன் - அகண்டைக்கரசனான சிவபெருமான்
மருவு மேகநாயகன் - மேகத்தின் நிறம் பொருந்திய திருமால்
மருவும் ஏகநாயகம் - ஒன்றாகிய பிரம்மசைதன்யம்

என மூன்று விதமாகக் பொருள் கொள்ளும்படி அமைந்து நூலுக்கு சிறப்பு
சேர்க்கின்றது.

சிவபெருமான் எனப்பொருள் கொள்கின்றபோது சைவமும், திருமால் எனப்
பொருள் கொள்கின்ற போது வைணவமும், பிரம்ம சைதன்யம் எனப்பொருள் கொள்
கின்ற போது அத்வைதமும் வெளிப்படுகின்றன.

அத்துவைதத்தால் சைவ இணைப்பு முடியும் என்னும் சமயக் கருத்தும்
இப்பாடலுக்குள் மறைந்து கிடக்கின்றது.

3.2.2.2. இரண்டாம் பாடல்

பாயிரத்தின் இரண்டாம் பாடல் ஆன்ம வடிவத்தை வணங்குவதாக ஆன்ம
சொருப வணக்கப் பாடலாக, மங்கலமாக அமைந்துள்ளது.

படைக்கும் பிரம்மனாகவும், காக்கும் திருமாலாகவும், அழிக்கும்
ருத்திரனாகவும், அளவிலடங்காத பல மூர்த்திகளாகவும், பூரண தன்மையுள்ள
நித்திய முத்தனாகவும், ஆனந்த கடலாகவும், ஞான சூரியனாகவும் எந்தக்

காலமும் விளங்குவதாகிய புனிதமான ஆன்ம வடிவத்தைப் பணிந்து வணங்குகின்றேன் என்னும் பொருளில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பிரம்மமே எல்லாமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் அத்துவைதக் கருத்து இப்பாடலுள் மறைந்து கிடக்கின்றது.

3.2.2.3 குருவணக்கம்

முன்றாம் பாடல் குருவணக்கப்பாடலாக அமைந்துள்ளது. நானே அரி, அயன், சிவன், அந்திகன், இந்திரன் முதலான பொருட்கள் தோறும் நிறைந்திருக்கும் பிரம்மம். என்னிடத்து பலவாகப் பிரிந்து காணப்படுகின்ற பிரபஞ்சம் முழுவதும் கற்பனை என்பதை அறிந்து கொண்டேன். சுவர்களிடையே காணப்படுகின்ற ஆகாயம் போல நான் என்னுடைய ஆத்ம வடிவ சொருபமானேன். எவருடைய அருளினால் இவற்றை எல்லாம் அறிந்து எனது உண்மையான வடிவ பிரம்ம சொருபம் ஆனேனோ அவருடைய தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை அனுதினமும் பணிந்து வணங்குகின்றேன் என்னும் பொருளில் அப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

கைவல்லிய நவந்த நூலைப்படித்து முடித்தால் இந்த நிலை எய்தலாம் என்ற உணர்வை இப்பாடல் ஊட்டுகின்றது.

எனது மனதும், புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும், சூக்கும சரீரமும், தூல சரீரமும் ஆகிய எல்லாம் என்னுடைய ஆத்ம ஞானத்தினால் சூரியனைக் கண்ட பனியைப் போல் மாற்றம் செய்யப்பட்டு, துவம்பத லட்சியார்த்தமென்னும் கூடத்தனாகிய நீயும் தற்பத லட்சியார்த்தமென்னும் பிரம்மாகிய நானும் ஒன்றே என்று ஐக்கியமாக்க என்னுடைய குருவாய்த் தோன்றிய பரமேசுவரனை இறைஞ்சி வணங்குகின்றேன் என்னும் பொருளில் நான்காம் பாடல் குருசொருப வணக்க வடிவ மங்கலமாக அமைந்துள்ளது.

"என்னுடைய நீயு நானு மேகமென றைக்கியஞ் செய்ய" (கை.ந.த.வி.ப. 4.3)

என்னும் வரி,

நீயும் - த்வம்

நானும் - தந்

ஏகம் என்று - அஸி

என சாம வேத மகா வாக்கியத்தை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது.

3.2.2.4 ஐந்தாம் பாடல்

தோற்றமும் நடுவும் முடிவும் இல்லாமல் ஆகாயத்தைப் போல எக்காலத்தும் விளங்குகின்ற ஞான வடிவ சற்குருவினது திருவடிகளைப் போற்றி, பந்த இலக்கணமும் மோட்ச இலக்கணமும் தெரிவித்தற் பொருட்டு விளக்கமான பல நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்காது ஞானத்தின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய மனிதரும் உணருகின்ற வகையில் பிரம்ம தத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லுவேன். என்னும் பொருளில் பாயிரத்தின் ஐந்தாம் பாடல் அமைந்துள்ளது.

இது இந்நூலின் எளிமையைக் கூறுகின்றது.

இப்பாடலின் மூலம்,

இந்நூலின் அதிகாரி - ஞானத்தின் ஆரம்பக்கட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய மனிதர்

இந்நூலில் சொல்லப்படும் விசயம் - பிரம்மதத்துவம் என்பது தெரிய வருகின்றது.

3.2.2.5 ஆறாம் பாடல்

இந்நூல் வேதாந்தத்தைச் சுருங்கக்கூறி விளங்கவைக்கும் நூல் என்பதும், இதைப் படித்து உணர்ந்தவர்கள் உலக ஆசையினின்று விடுபடுவர் என்பதும்,

"படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூல்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத்த தளித்தே னிந்தக் கைவல்யநவநீ தத்தை

அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலையரோ பசியிலாரே" (கை.ந.த.வி.ப. 6)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடல், கைவல்லிய நவந்தம் மூலநூல் என்பதைக் கூறுகின்றது. முன்னூல் புலமையும் தன் அனுபூதியும் சேர்ந்தே இந்நூல் எழுதப்பட்டது என்பதைக் கூறுகின்றது.

வேதாந்தம் - பால்

முன்னூல்கள் - குடம்

காய்ச்சியவர் - நூலாசிரியர்

கடைந்தது - நூலாசிரியரின் அனுபூதி

கிடைத்தது - கைவல்லிய நவந்தம்

என்ற பொருள் விளக்கம் இப்பாடலுள் அமைந்துள்ளது.

கைவல்லியத்தை ஞான வாயிலாகப் பயக்கத்தக்க நவந்தம் போன்றது என நூற் பெயர்க்காரணம் இப்பாடலுள் கிடக்கின்றது. மேலும் இந்நூலைக் கற்றவர்கள் பிறப்பறுப்பர் என்று நூற்பயனும் கூறுகிறது.

3.2.2.6 ஏழாம் பாடல்

வேங்கட மலைக்கு இறைவனான திருமாலை வணங்கி கைவல்லிய நவந்தத்தை,

"தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகக் தெளித லென்றும்

வைத்திரு படலமாக வகுத்துரை செய்கின்றேனே" (கை.ந.த.வி.ப. 7.3,4)

என நூலின் உட்பிரிவுகள் தத்துவ விளக்கம் சந்தேகந்தெளிதல் என்று இரண்டாகும் என்பது ஏழாம் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.2.3.1. ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவந்தம் இரு நூல்களிலும்

பாயிரப்பகுதி நூலாசிரியர்களே பாடியுள்ளனர்.

- 3.2.3.2. ஞானவாசிட்டு பாயிரப் பகுதியில் பதினான்கு பாடல்களும், கைவல்லிய நவந்தீத பாயிரப்பகுதியில் ஏழு பாடல்களும் உள்ளன.
- 3.2.3.3. ஞானவாசிட்டுப் பாயிரத்தின் முதற்பாடல் விநாயகர் வணக்கமாக அமைந்துள்ளது. கைவல்லிய நவந்தீதத்தின் பாயிர முதற்பாடல் தெய்வ வணக்கமாக சிவனென்றும் திருமால் என்றும் பிரம்மம் என்றும் பொருள் கொள்ளும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது.
- 3.2.3.4. ஞானவாசிட்டுப் பாயிரத்தின் எஞ்சிய பாடல்கள் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கையை பிரகரணவாரியாக கூறுவனவாக உள்ளன. கைவல்லிய நவந்தீதத்தில் இது காணப்படவில்லை.
- 3.2.3.5. கைவல்லிய நவந்தீதத்தின் பாயிரப் பாடல்களின் எஞ்சிய பாடல்களில் குருவணக்கம், மோட்ச இலக்கணம், நூலின் எளிமை, நூல் தோன்றிய விதம், படல வைப்பு முறை ஆகியன சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஞான வாசிட்டுப் பாயிரப் பகுதியில் குருவணக்கம் போன்ற இந்தச் செய்திகள் சொல்லப்படவில்லை.

3.3 நூல் தொடக்கம்

நூலின் தொடக்கம் சிறப்பாக அமைந்தால் படிப்பவர்களை நூலுக்குள் அழைத்துச் செல்ல அது பெரிதும் உதவும். சொல்ல வரும் கருத்தின் சாரம் அதில் வெளிப்படும்.

3.3.1 ஞானவாசிட்டுப்

ஞானவாசிட்டுத்தின் வைராக்கியப் பிரகரண முதல் பதினைந்த பாடல்களும் நூலின் தொடக்கப் பகுதியாக அமைந்துள்ளன.

"பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது.
மன்னுசிற் சோதியே வடிவமியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொரு டொழுதிறைஞ்சுவாம்" (வைரா.1)

என்னும் பாடல் முதற்பாடலாக அமைந்துள்ளது. இதில் ஞானமே எங்கும் நிறைந்துள்ள தென்றும் அதனையே வணங்கவேண்டும் என்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் பாடலில் சகல வேதங்களும் சாத்திரங்களும் இதிகாசங்களும் சொல்லுகின்ற ஞானச் செய்திகள் அனைத்தும் ஞானவாசிட்டத்தில் உள்ளன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா.2)

மூன்றாம் பாடலில் ஞானவாசிட்டம் இராமபிரானின் திருட் செவிக்கு தெள்ளமுது எனவும் வான்மீகியின் வாக்குதித்தது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா.3)

நான்காம் பாடலில் சாதனங்கள் நிறைந்த பெரியவர்களால் கேட்கத் தக்கது, சிறியவர்களால் தீண்டத்தகாதது, வசிட்டபகவானால் மொழியப்பட்டது எனவும் அனைத்து ஞான நூல்களிலும் சிறப்பானது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா. 4)

ஐந்தாம் பாடலில் ஞானவாசிட்டம் அன்னையை விட சிறப்பானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா. 5)

பரத்துவாச முனிவர் கேட்க அவருக்கு வான்மீகி பகவான் கூறியதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா.8)

மேலும், இந்நூலைப் படித்தாலோ, படிக்கக் கேட்டாலோ துன்பந் தருகின்ற மோகத்தை வெல்லலாம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (வைரா.9).

3.3.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதம் பாயிரத்தையே தொடக்கமாகக் கொண்டுள்ளது எனக் கூறலாம்.

தத்துவ விளக்கத்தின் முதற்பாடலாக,

"நித்திய அநித்தி யங்கள் நிண்ணயந் தெரிவி வேகம்

மத்திய ஷபரங்கள் வருபோகங் களின்நிராசை

சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம்

முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவாசா தனமிந் நான்கே" (கை.ந.த.வி.ப. 7)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. இந்நூல் கேட்கும் அதிகாரிக்குரிய சாதனங் களைச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

இந்தச் சாதனங்களை முறையாகச் செய்து வெற்றி பெற்றவனே இந்நூலிலுள்ள அர்த்தங்களைப் புரியும் வண்ணம் கேட்பதற்குத் தகுதியுள்ள மாணவனாவான். துன்பங்களை அடைந்து சூரிய ஒளியினால் வருகின்ற வெய்யிலின் வெப்பத்தைச் சகிக்க முடியாத புழுவைப் போல வாடி வெம்பி இந்த பிறவித் தளையானது ஒழிந்து போவதற்குக் காரணமான ஞானமாகிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி எழு எண்ணங்கொண்டு துடிக்கின்றான் அம்மாணவன் என்பது

"இவனாதி காரி யானோ னிந்திரி யங்களாலும்

புனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌதிகங்களாலும்

தவன மூன்றடைந்து வெய்யிற் சகித் திடாப் புழுப் போல் வெம்பிப்

பவமற ஞான தீர்த்தம் படிந்தப் பதறினானே" (கை.ந.த.வி.ப. 12)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், பதினைந்தாம் பாடலில் நூற்பயன் கூறப்பட்டுள்ளது. "உனது பிறவித் தன்மையை மாற்றுகின்ற வழியானது ஒன்று உண்டு, அதைச் சொல்லுவேன். நான் சொல்லுகின்றனவற்றை நீ முழுமனதுடன் புரிந்து கேட்பாயானால் உன்னைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவித்தளையானது அழிந்துவிடும்" என்பது, "உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன்றுண்டு சொல்லுவேன் சொன்னது கேட்பா யாகிற் தொடர்பவந் தொலையு மென்றார்." (கை. ந.த.வி.ப. 15.3-4) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.3.3.1. ஞானவாசிட்டத்தில் வைராக்கியப் பிரகரணத்தில் முதல் பதினைந்து

பாடல்களும் நூலின் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளன. கைவல்லிய

நவநீத்தில் பாயிரமே நூலின் தொடக்கம் எனக் கூறும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது.

3.3.3.2. இந்நூலைப் படித்தாலோ கேட்டாலோ துன்பந் தருகின்ற மோகத்தை வெல்லலாம் என்று நூற்பயனை ஞானவாசிட்டம் கூற கைவல்லிய நவநீதம் நூற்பயனாக பிறவித்தளைய அழிக்கலாம் என்கிறது.

3.3.3.3. இந்நூல் சாதனங்கள் நிறைந்த பெரியவர்களால் கேட்கத்தக்கது என்றும், அன்னையை விட சிறப்பானது என்றும் ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. தத்துவ விளக்க முதற்பாடலில் கைவல்லிய நவநீதம் நிலையான, நிலையற்ற பொருட்களின் நிச்சயத்தைக் கூறுகின்ற விவேகமும் இடையிலுள்ள இந்த உலகத்திலே மறு உலகத்துக்காக உண்டாகின்ற செல்வங்களின் ஆசைகளும், சமாதியின் சத்திய நிலையும், மோட்சத்தை அடைய விரும்பும் ஆசையும் உடையவர்களே இந்நூல் கேட்கத்தக்கவர்கள் என்கிறது.

3.3.3.4. 'சகல வேதங்களும் சாத்திரங்களும் இதிகாசங்களும் சொல்லுகின்ற ஞானச் செய்திகள் அனைத்தும் ஞானவாசிட்டத்தில் உள்ளன' என ஞானவாசிட்டம் கூறுவது, 'கைவல்லிய நவநீதம் வேதாந்தத்தை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் நூல்' என கைவல்லிய நவநீத பாயிரப் பகுதியில் கூறியிருப்பதோடு ஒத்துள்ளது.

3.4 நூல் முடிவு

நூலின் முடிவுப் பகுதி படிப்பவர் மனதில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையுடையது.

3.4.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டத்தின் நிருவாணப்பிரகரணத்தில் கடைசி ஐந்து பாடல்களும் நூல் முடிபாக அமைந்துள்ளன. அதைத் தொடர்ந்து நூலாசிரியர் மரபு கூறும் பாடலொன்றும் நூலின் முடிவில் உள்ளது.

3.4.1.1. நூல் வரலாறு

வசிட்ட முனிவர் இராமருக்கு இவ்வாறு சொன்னார் என்று வான்மீகி முனிவர் பரத்துவாசகருக்கு இலட்சங்கிரந்த கணக்கினாற் சொன்னார். பிற்காலத்தில் அந்த இலட்சங் கிரந்தத்தில் ஆறாயிரங்கிரந்தத்தை சகலத்திலுள்ள ஆத்மாக்கள் பிரம்மானந்தத்தில் வாழும்படி காசுமீரப் பண்டிதனென்னும் நாமத்தையுடைய பரம குருவானவர் பிரித்தெடுத்தார். இச்செய்தி,

"எண்ணவசிட்டமுனி ராமற்கு இசைத் தானென்று வான்மீகி
சொன்னான் நூறாயிரங்கிரந்தத் தொகையாற் பரத்துவாசனுக்குப்
பின்னாள தில் ஆறாயிரத்தைப் பதித்தானிவ் வாறுலகய்யப்
பன்னாமறைதேர் காஸ்மீரப் பண்டிதப்பேர் பரமகுரு" (நிரு. 64)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.4.1.2 நூல் மகிமை

ஞானவாசிட்டமென்னும் இந்நூலே ஞானசாத்திரங்களிற் பெரியதாம். இதுவே விசாலமுள்ள காவியங்களின் பெரியதாம். இதுவே தத்துவ ஞான மாத்திரத்தின் மார்க்கத்தினால் மகத்தானதாம். ஞான திருட்டியிற் சத்துக்களுக்குச் சங்கநிதி பதுமநிதியைப் போல மகத்தானதாம். சூரியனது கோத்திரமென்னுங் பொற்பாத்திரத்திற் பாய்ந்த அமுதமாகும். என நூலின் மகிமையை,

"சாத்திரத்திற் பெரியதிஐ தடங்காவியத்திற் பெரியதிது
மாத்திரத்தின் மெய்ஞ்ஞான வழியாற் பெரியதிது ஞான
நேத்திரத்திற் பெரியோர்க்கு நிதிபோற் பெரியதிது கதிரோன்
கோத்திரங் பொற்பாத்திரத்தில் குதித்தவமுதாம் வாசிட்டம்" (நிரு.65)

என்னும் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.4.1.2 வாழ்த்து

அடுத்த இரண்டு பாடல்களும் வாழ்த்துப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன.

மலரோன் வாழ்க!	நாமாது வாழ்க!
ஸ்ரீராமர் வாழ்க!	வான்மீகி வாழ்க!

பரத்துவாசர் வாழ்க!

ஞானவாசிட்டம் வாழ்க!

காஸ்மீர்ப் பண்டிதர் வாழ்க!

(நிரு. 66, 67)

3.4.1.3 பெறும்பேறு

வசிட்ட முனிவர் இராமருக்குப் போதித்த மாட்சிமைப்பட்ட ஞான வாசிட்டமென்னும் ஞான சாத்திரத்தை நிலையாகக் கற்றவர்கள், படித்த மாத்திரத்திற் சீவன் முத்திப் பதத்தை அடைவார்கள் என்பது,

“பரம மேனி வசிட்ட முனி பச்சை மேனி இராமற்குப்
பிரமஞான முணர் வித்த பெருவாசிட்ட நன்னுலைத்
திரமதாகக் கற்பளவே சீவன்முத்திப் பதஞ்சேர்வர்
உரமதாகவுள்ளுணர்வோர் உறுபேரங் ங்னுரைப்பதுவே” (நிரு.68)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.4.1.4 நூலாசிரியர் மரபு

இராமபிரானுக்கு பிரம்மாவிடத்தில் கேட்டு இந்த ஞானார்த்தத்தைப் போதித்த வசிட்ட முனிவரே, ஆளவந்தார் என்னும் பெயரோடு வீரை யென்னும் நகரத்தில் மாதவப்பட்டர் குலத்தில் அவதாரஞ் செய்து தமிழில் இந்த ஞானவாசிட்டத்தை அருளிணர் என்பது,

“தாளவந்தமல ரோன்றன் மனத்துதித்த வசிட்டனயன்றன் பாற் கேட்டு
நாள வந்தான் போகூழ்விராம னுக்கங்குப தேச நல்கியிங்கே
யாள வந்தான் வீரையின் மாதவதப் பட்டனங்கவவதாரமாகி
மீளவுந்தான் வந்து தமிழ் வசிட்ட ராமாயணமும் விளம்பினானே” (நிரு.69)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு ஞானவாசிட்டத்தின் முடிவுப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

3.4.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தின் சந்தேகந் தெளிதல் படலத்தில் கடைசி ஆறு பாடல்களும் நூல் முடிபாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் குருவைப் புகழ்தல், தாய்

தந்தையரைத் துதித்தல், நூற்பயன் கூறல், நூலைக் கற்றோரின் நிலை கூறல் ஆகிய செய்திகள் உள்ளன.

3.4.2.1 குருமகிமை

தாண்டவராய சுவாமிகளின் குருவின் பெயர் நாராயணன். அவர் நன்னிலம் என்னும் இடத்தில் விதேக முத்தி அடைந்தவர். அவரின் கருணையினாலே தாண்டவராயர் பிறவிப்பிணியாகிய தீவினை நீங்கப் பெற்று இவ்வுடம்பை ஆடையைப் போன்று தூக்கி ஏறியும் வல்லமையையும், பிரம்ம வடிவ மயமாகிய ஆனந்தக் கூத்தாடும் வல்லமையும் பெற்றார் என்பது,

“என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ கானேன்
நன்னிலந் தன்னிலெ ழந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்” (கை.ந.ச.தெ. ப.175.)

எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், தாண்டவராயர் உள்ளத்தில் வித்தியானந்தம் பெருக்கெடுத்துப் பொங்கி இவ்வுலகமெல்லாம் நிறையச்செய்தது குருவும், வேதவாக்கியங்களும் எனக்கூறி குருவுக்கும் வேதங்களை அருளிய ஈசனுக்கும் திருவடி வணக்கம் செலுத்துகின்றார்.

3.4.2.2 பெற்றோரைத் துதித்தல்

‘பிரம்ம சொரூப மாகிய அது நான்’ என்ற அத்வைத ஞானம் உண்டாகிய பெருமகிழ்ச்சியாலான அற்புதத்தால் என்றென்றும் ஆனந்தக் கூத்தாடுவேன் என்னும் காட்சியை ஏற்கனவே தான் உணர்ந்திருந்ததால் தானே என பெற்றோர் என்னைத் தாண்டவராயர் என்றழைத்தனர். அப்படி அழைத்த என் தாயுந் தந்தையும் மகிமை உள்ளவரே என்பது,

“தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோஷ அதிச யத்தால்
 நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
 சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார்
 அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே”

(கை. ந.ச.தெ.ப.176.)

எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

3.4.2.3 நூற்பயன்

இந்நூலைப் படித்து அனுபவித்தவர்கள் சீவன் முத்திநிலை அடைந்த
 முனிவரைப் போன்று ஆவார்கள் என்பது,

“வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னோமே
 பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
 நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
 முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே” (கை.ந.ச.தெ.ப.178)

எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

3.4.2.4 கற்றோர் நிலை

கைவல்லிய நவநீதம் என்னும் இந்த நன்மை பொருந்திய மெய்ஞான
 நூலைத் தெளிவாகக் கற்றோர் இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாக்கலை ஞான
 நூல்களையும் படித்த ஞானிகளைப் போன்று வாழ்ந்து வருவர் என்பது உறுதி.
 இதுபற்றி கைவல்ய நவநீதம்,

“நலமெய் யாகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்

பலகலை ஞான நூல்கள் படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வர்”(கை.ந.ச.தெ.ப.3-4)

எனக்கூறுகின்றது.

இவ்வாறு கைவல்ய நவநீதம் நூலின் முடிவுப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

3.4.3.1. ஞானவாசிட்டத்தின் நிருவாணப் பிரகரணத்தின் கடைசி
 ஐந்துபாடல்களும் அதைத் தொடர்ந்து அமைந்தள்ள நூலாசிரியர்

மரபுகூறும் பாடியும் ஞானாசிட்டத்தின் முடிவுப்பகுதியாக உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் சந்தேகந்தெளிதல் படலத்தின் கடைசி ஆறுபாடல்களும் நூல் முடிவுப்பகுதியாக உள்ளன.

3.4.3.2. ஞானவாசிட்டத்தின் நிறைவுப்பகுதியில் நூலாசிரியர் மரபு, நூலின் முன்னூல்கள் பற்றிய செய்திகள், நூலின் மகிமை, வாழ்த்து, நூற்பயன் போன்ற செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தின் நிறைவுப்பகுதியில் குருமகிமை, பெற்றோரைப் புகழ்தல், நூற்பயன், நூல்கற்றோர் நிலை போன்ற செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

3.4.3.3. இருநூல்களும் நூற்பயனாக சீவன் முத்திநிலை பெறலாம் என்கின்றன.

3.4.3.4. கைவல்லிய நவநீதஆசிரியர் தன் பெற்றோர் தனக்கு தாண்டவராயர் எனப் பெயரிட்டிருப்பது காரணங் கருதியோ எனக்கூறுவது துறவறநிலையிலும் பெற்றோரைப் பாராட்டும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

3.4.3.5. இராமருக்கு உபதேசித்த வசிட்டரே மீண்டும் ஆளவந்தாராகத் தோன்றி இந்த நூலைத் தந்தார் என ஞான வாசிட்டத்தின் முடிவில் கூறப்பட்டிருப்பதே ஆளவந்தாரக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. இப்படிப்பட்ட அமைப்பு கைவல்லிய நவநீதத்தில் இல்லை.

3.5 பாவகை

கருத்துகளைத் தெளிவுபடச் சொல்வதற்கு பாவகையும் ஒரு சிறந்த கருவியாகும்.

3.5.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டம் தத்துவக்கருத்துகளையும் கதைக்கூறுகளையும் தன்ன கத்தே கொண்டு திகழ்வதால் ஞானவாசிட்டத்தில்,

அறுசீர்கழிசெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப் பாக்களும்	- 1485 பாக்கள்
எழுசீர்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப் பாக்களும்	- 132 பாக்கள்
எண்சீர்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப் பாக்களும்	- 255 பாக்கள்
கலிவிருத்தப் பாக்களும்	- 40 பாக்கள்
கலித்துறைப் பாக்களும்	- 143பாக்கள்

இடம் பெற்றுள்ளன.

3.5.1.1 அறுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. காய்	மா	காய்	மா	காய்	மா
2. காய்	காய்	காய்	காய்	மா	மா
3. மா	மா	காய்	மா	மா	காய்
4. மா	மா	மா	மா	மா	மா
5. மா	விளம்	விளம்	விளம்	விளம்	காய்
6. விளம்	மா	மா	விளம்	மா	மா
7. விளம்	விளம்	விளம்	விளம்	விளம்	காய்
8. விளம்	மா	காய்	விளம்	மா	காய்

என்னும் எட்டுவித அமைப்புகளுடைய அறுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. விரிவு அஞ்சி,

மா மா மா மா மா மா

என்னும் அமைப்பிலுள்ள ஒரு விருத்தப்பா உதாரணமாகக் காட்டப்படுகின்றது.

“கோச காரப் புழுப்போற் கொடுங்கற் பனைவா தனையாற்

பாச மடைவ ரியாரும் பகர்ந்த மனத்தின் கதையை

மாசி லாத மனந்தான் மதித்து மனத்தை மாய்ப்பாய்

தேட முடையா யென்று தெரிந்த வசிட்ட னுரைத்தான்”

(மன .22)

3.5.1.2 எழுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. விளம் மா மா மா காய் காய் காய்
2. விளம் விளம் விளம் விளம் விளம் விளம் காய்
3. விளம் மா விளம் மா காய் காய் காய்
4. விளம் மா விளம் மா விளம் விளம் மா

என்னும் நான்கு வித அமைப்புகளுடைய எழுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன.

விளம் மா விளம் மா விளம் விளம் மா

என்னும் அமைப்பிலுள்ள ஒரு சான்று பாடல்,

“படிகநன் மணிகள் பற்றிபாய் நிறங்கள் பற்றறப் பற்றறும் படிபோன்
முடிவறு தொழிலிற் பின்விருப் பின்றி முடித்தியென் றருந்தவ வசிட்ட
னெடிதுரைத் தலுமே பரத்துவ கேளாய் நிறைஞ்ணத் திராகவன் கேட்டு
மடியறு விதய பங்கய மலர்ந்து வசிட்டன் நோக்கியீ துரைத்தான்” (உற்.219)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

3.5.1.3 எண்சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஞான வாசிட்டத்தில்,

1. காய் காய் மா மா காய் காய் மா மா
2. மா மா விளம் விளம் மா மா விளம் விளம்

இரண்டு வித அமைப்புகளுடைய எண்சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன.

காய் காய் மா மா காய் காய் மா மா

என்னும் அமைப்பில் அமைந்ததற்கு உதராணமாக,

“சரமழைக ணெய்தமலர் மழையை யொக்கும் தழற்பள்ளி பன்நீரிற் சயனமொக்கும்
சிரமரிதற் சுகமுறுநித் திரையை யொக்கும் தேகமரி வதுகலவைச் செறிபூ சொக்கும்
நிரலதிக நாராச மர்மம் பாய்ந்த நெடுங்கோடைச் சிவிறியினன் னீரையொக்கும்
வரவரிய விடயமெனும் விடவிடுசி விவேகமிகுத் தவர்க்கல்லால் விலக்கொணாதே”

(முழுட்.13)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

3.5.1.4 கலி விருத்தம்

ஞானவாசிட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கலி விருத்தப்பாக்களுள் நாற்சீரடி
நான்காய்த் தம்முள் அளவொத்து வரும் கலிவிருத்தத்திற்கு உதாரணமாக,

“பெரிய வரறிவுறு பெருமை சான்றது
விரிவுறு சிறியவர் மேவொ ணாத்து
வரிசையி லுயர்ந்தது வசிட்ட சங்கிதை
யரியமெய்ஞ் ஞானநூ லனைத்தின் மிக்கதே” (வைரா.4)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

3.5.1.5 கலித்துறை

ஞானவாசிட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கலித்துறை பாடல்களுள், ஐஞ்சீரடி
நான்காய்த் தம்முள் அளவொத்து,

மா மா காய் மா மா

என்னும் அமைப்பில் அமைந்துள்ள கலித்துறைக்கு உதாரணமாக,

“இன்னா தனநா டுவிட்டேகி வனத்தி லெய்தி
யன்னா தரம்போய்த் தவஞ்செய்து அவிழ்பன் னமுணாய்ப்
பன்னா தநாமம் படைத்துதவப் பான்மை யாடே ல
நன்னா தலும்பெற் றனனற்ற வமொப்ப துண்டோ” (சுரகு.35)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

3.5.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் அனைத்துப் பாடல்களும் அறுசீர் கழிநெடி ஆசிரிய விருத்தப்பாக்களாக உள்ளன.

விளம் மா மா விளம் மா மா

என்னும் அமைப்பில் அமைந்த ஒரு பாடல்,

“அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொருபமே மருவவேண்டி
உடம்பினுட் சீவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே”

(கை.ந.த.வி.ப.18)

- 3.5.3.1. ஞானவாசிட்டத்தில் அறுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம், எண்சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், கலித்துறை என்ற வேறுபட்ட பாவினங்களில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் அனைத்து பாடல்களும் அறுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் என்னும் ஒரே இனத்தில் அமைந்துள்ளன.

3.6 தொகுப்புரை

1. ஞானவாசிட்டம் இரண்டாயிரத்து ஐம்பத்தைந்து விருத்தப் பாக்களால் பாயிரமும் ஆறு பிரகரணங்களுமாக அமைந்துள்ளது.
2. வைராக்கியப் பிரகணத்தில் இராமர் இருந்த வைராக்கிய நிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பிரகரணத்தில் சுகர் கதை அமைந்துள்ளது.
3. முழுட்சுப் பிரகரணத்தில் இராமர் வீடு பேற்றில் விருப்பங் கொண்டிருந்தமையும் அதை அடைதற்குரிய முயற்சியும் கூறப்பட்டுள்ளது.
4. உற்பத்திப் பிரகரணத்தில் பிரம்மத்தின் பிரதிபலனான அறிவே உலக உற்பத்திக்குக் காரணம் என கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பிரகரணத்தில் எட்டு கதைகள் அமைந்துள்ளன.

5. திதிப் பிரகணத்தில் உயிரினங்கள் காக்கப்படும் நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்து கதைகள் இந்தப் பிரகரணத்தில் அமைந்துள்ளன.
6. உபசாந்தி பிரகரணத்தில் உலகம் என்பது இல்லை, அறிவின் சாந்தியே உலக சாந்தம் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. ஒன்பது கதைகள் இந்த பிரகரணத்தில் அமைந்துள்ளன.
7. நிருவாண பிரகரணத்தில் வீடுபேறு பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பதினான்கு கதைகள் இந்த பிரகரணத்தில் அமைந்துள்ளன.
8. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இருநூற்றி எண்பத்தெட்டு பாடல்கள் உள்ளன. இவை பாயிரமும் இரண்டு படலங் களாகவும் அமைந்துள்ளன.
9. தத்துவ விளக்கப் படத்தின் நூற்றியொரு பாடல்களில் அத்து வைதத்தத்துவம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் படலத்தில் தசமன் கதை என்ற பத்துபேர் ஆற்றைக் கடந்த கதை அமைந்துள்ளது.
10. சந்தேகந்தெளிதற் படலத்தில் நூற்றி எண்பது பாடல்கள் உள்ளன. மாணவன் கேட்கும் சந்தேகங்களுக்கு குரு பதில் சொல்லி தெளிய வைப்பதாக இந்தப் படலம் அமைந்துள்ளது.
11. ஞான வாசிட்டத்தின் உட்பிரிவு பிரகரணம் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.
12. ஞானவாசிட்ட பாயிரப் பகுதியில் பதினான்கு பாடல்கள் உள்ளன.
13. ஞானவாசிட்ட முதற்பாடலில் விநாயகரை சிவன் பெற்ற களிறு என்ற பெயரில் ஆளவந்தார் அழைத்துள்ளார். இந்தப் பாடல் விநாயகரை சகுணமாகவும் நிர் குணமாகவும் வழிபட வைத்துள்ளது.
14. பாயிரப் பாடல்களில் விநாயகர் வணக்கம் தவிர மற்ற பதின் மூன்று பாடல்களும் பாடல் எண்ணிக்கையைக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன.
15. கைவல்லிய நவநீத பாயிரப் பகுதியில் ஏழு பாடல்கள் உள்ளன.

16. கைவல்லிய நவநீத பாயிரத்தின் முதற்பாடல் ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் சிவபெருமானை வணங்குவதாகவும் இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால் திருமாலை வணங்குவதாவும் வேறொரு விதத்தில் பார்த்தால் பிரம்மத்தை வணங்குவதாகவும் அமைந்துள்ளது.
17. பாயிர இரண்டாம் பாடல் ஆன்மவடிவத்தை வணங்குவதாகவும், மூன்று, நான்காம் பாடல்கள் குருவணக்கப் பாடல்களாகவும், ஐந்தாம் பாடல் நூலின் எளிமையை கூறும் பாடலாகவும், ஆறாம் பாடல் கைவல்லிய நவநீதம் மூலநூல் என்பதையும், ஏழாம் பாடல் நூலின் பாடல் வகையை கூறும் பாடலாகவும் அமைந்துள்ளன.
18. இரு நூல்களிலும் நூலாசிரியர்களே பாயிரப்பாடலைப் பாடியுள்ளார்கள்.
19. கைவல்லிய நவநீதத்தின் பாயிரப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ள குருவணக்கம், மோட்ச இலக்கணம், நூலின் எளிமை, நூல் தோன்றியவிதம் போன்ற செய்திகள் ஞானவாசிட்டு பாயிரப்பகுதியில் இடம்பெறவில்லை.
20. ஞானவாசிட்டுத்தின் வைராக்கிய பிரகரண முதல் பதினைந்து பாடல்களும் நூலின் தொடக்கப்பகுதியாக அமைந்துள்ளன.
21. கைவல்லிய நவநீதம் பாயிரத்தையே தொடக்கமாக கொண்டுள்ளது எனக் கூறலாம்.
22. துன்பந்தரும் மோகத்தை வெல்லலை நூற்பயனாக கைவல்லிய நவநீதம் கொண்டுள்ளது.
23. ஞானவாசிட்டுத்தின் நிருவாணப்பிரகரண கடைசி ஐந்து பாடல்களும் நூல் முடிப்பாக அமைந்துள்ளன. அதைத்தொடர்ந்து ஆசிரியர் பற்றிய பாடல் ஒன்றும் அமைந்துள்ளது.
24. நூல் வரலாறும், நூல்மகிமையும், வாழ்த்தும் நூலாசிரியர் மரபும் ஞானவாசிட்டுத்தின் முடிவுப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

25. கைவல்லிய நவநீதத்தின் சந்தேகந் தெளிதல் படலத்தில் கடைசி ஆறு பாடல்களும் நூல் முடிவாக அமைந்துள்ளன.
26. குருவின் மகிமை, பெற்றோரைத் துதித்தல், நூற்பயன், நூல் கற்றோர் நிலை போன்ற செய்திகள் முடிவுப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன.
27. இரு நூல்களும் நூற்பயனாக சீவன் முத்தி நிலை பெறலாம் என்கின்றன.
28. கைவல்லிய நவநீத ஆசிரியர் தனக்கு தண்டவராயர் எனப்பெயர் சூட்டியப் பெற்றோரைப் பாராட்டுகின்றார்.
29. வசிட்டரே ஆளவந்தாராகத் தோன்றினார் என நூலின் முடிவில் ஆசிரியரைப்பற்றி அமைந்துள்ள பாடல் கூறுகின்றது.
30. ஞானவாசிட்டம் அறுசீர்கழி நெடிலடி, எழுசீர் கழிநெடிலடி, எண்சீர்கழி நெடிலடி, கலிவிருத்தம், கலித்துறை முதலிய பாவகைகளால் அமைந்துள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் முழுமையும் அறுசீர்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப்பாவாலே அமைந்துள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ம. திருமலை, தமிழ் மலையாள நாவல் ஒப்பாய்வு (ஜெயகாந்தனும் தகழியும்), ப.19.
2. ஜெய மோகன், நவீனத்துவத்தின் முகங்கள், பக். 92, 93.
3. இரா. பிரேமா, இராமாயணக்கிளைக் கதைகள் ஒப்பீடு (கம்பர் - வான்மீகி - துளசிதாசர்), 1989, ப.100.
4. கழகத்தமிழ் அகராதி, ப.671.
5. சுவாமி சித்பவானந்தர் (உ.ஆ.), ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, 1980, ப.36.
6. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.538.
7. நன்னூல், சூ.17.
8. நன்னூல், சூ.1.
9. நன்னூல், சூ.3.
10. திருவாசகம், திருக்கோத்தும்பி, 18.
11. தேவாரம், 1.1.1.
12. சுவாமி மதுராந்தர், இந்து சமயம் வளர்நிலை, 1999, ப.14.

இயல் நான்கு

வெளிப்பாட்டுத் தன்மை

இயல் - நான்கு

வெளிப்பாட்டுத் தன்மை

4.0 முன்னுரை

ஆய்விற்குரிய ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களிலும் குரு-சீடர் உரையாடல் முறை, கதைகள், உவமைகள், உருவகங்கள் ஆகியவற்றால் கருத்து வெளிப்பாட்டுத் தன்மை எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதை இவ்வியலில் ஒப்பீட்டு முறையில் ஆயப்பட்டுள்ளது.

4.1 குரு சீடர் உரையாடல் முறை

ஆன்மீகத்தில் குரு-சீடர் உறவு என்பது தந்தை-மகன் உறவு போன்றது. தந்தை தன் செல்வங்களை மகனுக்குக் கொடுப்பது போல் ஆன்மீகக்குரு தன்னிடமுள்ள தத்துவங்களைச் சீடனுக்குக் கொடுப்பார். இந்த நிலையை உபநிடதங்களிலிருந்தே பார்க்கலாம்.

உபநிடதம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குச் சிரத்தையோடு மிகச் சமீபத்தில் இருத்தல் என்பதே நேர் கருத்து. குருவுக்கு மிகச் சமீபத்தில் சிரத்தையோடு உட்கார்ந்த சீடனுக்குக் குரு உபதேசித்த உபதேச மொழிகளை உபநிடதங்களாகும்¹. உபநிடதங்களில் காணப்படும் குரு சீடர்கள் பல திறப்படுவர். சில இடங்களில் மனைவி சீடராகவும் கணவனே குருவாகவும் அமைவதைக் காண்கிறோம். வேறு சில இடங்களில் மகனே சீடனாகவும் தந்தையே குருவாகவும் அமைவதைக் காண்கிறோம். இன்னுள் சில இடங்களில் எமன் குருவாகவும் அவனிடம் செல்லும் சீவனே சீடனாகவும் அமைவதைக் காண்கிறோம்².

இந்த கேள்விப் பதில் உடையாடல் முறை கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமாக இருப்பதால் தான் உபநிடத்திற்குப் பின்னால் தோன்றிய தத்துவ நூற்களிலும் மாபாடிய நூற்களிலும் இந்த உத்தி பின்பற்றப்பட்டது.

ஆய்விக்குரிய இரு நூல்களும் சிறந்த கருத்து வெளிப்பாட்டிற்காக குரு-சீடர் உரையாடல் முறையிலே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

4.1.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டம் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்காக,

பரத்துவாசர் - வான்மீகி உரையாடல்

வசிட்டர் - இராமர் உரையாடல்

என்னும் கட்டமைப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

4.1.1.1 பரத்துவாசர் - வான்மீகி உரையாடல்

மகாபாரதத்தில் பகவத்கீதை அமைந்திருப்பது போன்ற தன்மை ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படுகின்றது.

‘சஞ்சயா! என் குமாரர்களும் பாண்டுவின் குமாரர்களும் யுத்தம் செய்ய முனைந்தவர்களாக கடமையைச் செய்ய வேண்டிய இடமாகிய குருசேத்திரத்தில் என்ன செய்தார்கள் என்பதை எனக்குச் சொல்வாயக” என திருதராட்டிர மன்னன் தன் அமைச்சன் சஞ்சயனிடம் கேட்கின்றான். இதற்கு சஞ்சயன் கூறும் பதிலுக்குள் தான் கண்ணபரமாத்மா அர்ச்சுனனுக்குக் கூறும் கீதா உபதேசம் அடங்கியுள்ளது.

இதுபோன்றுதான் ஞானவாசிட்டத்திலும் பரத்துவாச முனிவர், வால் மீகியிடம், ‘நற்குணங்களையுடைய இராமன் சீவன் முத்தனாய் நின்று அரசாட்சி செய்தது எங்ஙனம்’ என்று கேட்டார் (வைரா. 8).

இதற்கு வான்மீகி கூறும் செய்திக்குள் தான் வசிட்டர் இராமபிரானுக்கு கூறும் ஞானவாசிட்டம் அடங்கியுள்ளது.

பரத்துவாசர் கேட்டதற்குப் பதில் கூறும் வான்மீகி,

‘நல்லது சிறுவநீயுரிவை நானது

சொல்லுவன் கேட்குதி துயர்செய் மோகநீ

வெல்லலாம்’ (வைரா. 9. 1-3)

என நூற்பயனையுங் கூறி சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார். வால்மீகி கூற ஆரம்பித்ததின் உள் வசிட்டரின் ஞான உபதேசம் இடம்பெறுகின்றது. நூலின் கடைசிப் பிரகரணமான நிருவாணப் பிரகரணம் 63 ஆம் பாடலுடன் வசிட்டரின் ஞானமொழி நிறைவு பெறுகின்றது. எனவே, நூலின் வரலாறு உரைக்கும் அடுத்த பாடலில் நூலாசிரியர்,

“என்னா வசிட்டமுனி ராமற் கிசைத்தானென்று வான்மீகி

சொன்னானுறாயிரங் கிரந்தத் தொகையாற் பரத்துவாசனுக்கு” (நிரு. 64)
என்று முடிவு கூறுகின்றார்.

நூலுக்குள், கருத்து வெளிப்பாட்டு உத்தியாகவும், இராமர் - வசிட்டர் உரையாடலைத் தொடர்படுத்தும் விதமாகவும், பரத்துவாசரை முன்னிலைப்படுத்தி வான்மீகி கூற்றான பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

“படிகநன் மணிகள் பற்றிபாய் நிறங்கள் பற்றறப் பற்றறும் படிப்போன்
முடிவறு தொழிலிற் பின்விருப்பின்றி முடித்தியென் றருந்தவ வசிட்டன்
நெடிதுரைத்தலுமே பரத்துவ கேளாய் நிறைகுணத்திராகவன் கேட்டு
மடியறு விதய பங்கய மலர்ந்து வசிட்டனை நோக்கியீ துரைத்தான்”

(உற்.29)

என்னும் பாடலைக் கூறலாம்.

இவ்வாறு பரத்துவாசர்- வான்மீகி உரையாடல் ஞானவாசிட்ட நூலின் வெளிக் கட்டுமானமாக அமைந்து கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்றது.

4.1.1.2 வசிட்டர் - இராமர் உரையாடல்

ஞானவாசிட்டத்தின் முதற் பிரகரணமாகிய வைராக்கியப் பிரகரணத்தில் இராமரின் பதினாறு வயது வரையிலான நிகழ்ச்சிகள் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து விசுவாமித்திரர் தசரதன் சபைக்கு வந்து தன்னோடு இராமனை அனுப்பி வைக்க வேண்டுவதும், அது தொடர்பான விசுவாமித்திரர், தசரதர், வசிட்டர் உரையாடல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இதனைத் தொடர்ந்து இராமர் தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த இல்வாழ்க்கை வெறுப்பையும் மற்ற பொருட்களின் மேல் அவாவுற்றிருந்த நிலையையும், தான் அடைந்திருந்த மன நிம்மதியற்ற நிலைக்கு மீட்சி காணவேண்டும் என்ற விடாப் பிடியையும் அவையில் கூறுகின்றார்.

இந்நிலையில் விசுவாமித்திரர் இராமபிரானிடம்,

“நீயே களங்கமில் புந்தியாலே

தீதற அனைத்துங் கண்டாய் தெளிவுறப் பிறிதொன் றில்லைப்

போதமார் சுகனும் நீயும் புந்தியா லொப்பீர்” (வைரா. 7. 2-4)

எனக் கூறி, சுகர் கதையை இராமனுக்குக் கூறுகின்றார். கதை கூறி முடித்ததும் வசிட்டரிடம் இராமருக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். விசுவாமித்திரரின் வேண்டுகலுக்கு இணங்கி வசிட்டர் இராமருக்கு உபதேசிக்க ஆரம்பிக்கின்றார்.

தன் தந்தையாகிய பிரம்மாவினால் எந்த ஞானம் தனக்கு வழங்கப்பட்டதோ அதையே தான் உபதேசிக்கதாக,

“இராகவ கேள்” (முமுட். 1.1)

என இராமரை முன்னிலைப்படுத்தி உபதேசத்தைத் தொடங்குகின்றார். இதிலிருந்து தான் வசிட்டர் - இராமர் உரையாடல் ஆரம்பமாகின்றது.

இந்த உரையாடல் நிருவானப் பிரகணத்தின் 63 ஆம் பாடலில்,

“கனத்த வந்த வொரு நினைவே கருமத்யாக மிராகவனே” (நிரு. 63.4) என

‘இராகவனே’ என முடிவடைகின்றது.

4.1.1.2.1 வெளிப்பாட்டு நிலைகள்

வசிட்டர் - இராமர் உரையாடல் பகுதியில் உள்ள பாடல்கள்,

1. இராமர் கேள்வி கேட்கும் பாடல்கள் (எ.டு) (உபசா.1)
2. வசிட்டர் பதில் சொல்லும் பாடல்கள் (எ.டு) (உபசா.2)
3. இராமர் கேள்வியும் வசிட்டர் பதிலும் அடங்கிய பாடல் (எ.டு) (முமுட்.2)

என்னும் முன்று விதத்தில் அமைந்து கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு பெரிதும் உதவுகின்றன.

1. இராமரை முன்னிலைப்படுத்தி அழைக்கும்

"கருணை மா முகிலே" (திதி. 47.4)

"வாரீச மலர்க்கண்மாலே" (உபசா. 33.2)

என்பன போன்ற அழைப்புகள் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்றன. பின்னால் வரும் காதி கதையை,

“காதிகதையாலிது மேல் அறியலாகும்” (உற். 65.4) என முன்கூட்டியே சுட்டிக் கூறும் உத்தி கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்றது.

2. மேலும், வசிட்டர் நேரடியாகத் தன் வரலாற்றைக் கூறுவதும் (புசுண். 69) ஒரு சிறந்த வெளிப்பாட்டுத் தன்மையாகும். ஒரு கருத்தை விளக்குவதற்கு மேலும் ஒரு கதை கூறுகிறேன் எனக் கூறும் உத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டிற்கு ஞான்விண்மகன் கதை மாயையே மனமாகி உலகத்தை உற்பத்தி செய்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மாயையின் இந்தத் தன்மையை மேலும் வலியுறுத்திக் கூற,

“இந்தப் பொருள் ஐயமறுத்து இளைப்பாறுமாறோர்

முந்தைக் கதை கேள் “ (லீலை. 1.1,2)

எனக் கூறி லீலை கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு சிறந்த வெளிப்பாட்டுத் தன்மையாகும்.

இவ்வாறு பாடல்களின் கேள்வி பதில் முறையும், முன்னிலை மொழிகளும், பின்னால் வருவதை முன் கூட்டியே சுட்டும் உத்தியும், வசிட்டர் தன் வரலாற்றைக் கூறுவதும் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்றன.

4.1.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதம் நூல் முழுமையும் குருவே சீடனுடன் நேரடியாக உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது. அந்த குரு முனிவரா ஆசிரியரா என்பது ஆய்வுக்குரியது.

சீடன் கேள்வி கேட்பதாக அமைந்த பாடல்கள் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

“என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தான் அறியா மாந்தர் தரணியில் ஒருவ ருண்டோ
பின்னைத்தான் அவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தான் நம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே” (கை. ந.த.வி.ப. 21)

என்னும் பாடலைக் காட்டலாம்.

சீடன் கூற்றும் குருவின் கூற்றும் ஒரே பாடலில் அமைந்து கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்றன. எடுத்துக்காட்டிற்கு,

“இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்
சொன்னபின் தேகியார் இத்தூலமல்லாமல் என்றான்
பின்னது கேட்டவையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார்” (கை.ந.த.வி.ப.22)

என்னும் பாடலைச் சான்றாக கொள்ளலாம்.

பாடலில் குருவே சீடன் கூறியதாகக் கூறி பதிலுங்கூறும் பாங்கு கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது. எடுத்துக்காட்டிற்கு,

“உத்தம குருவே ஆரு டருமாய் ஒரு தொழில் அற்றவருள்
சித்தம் அடங்குதி யானா திகள்சிலர் செய்குவதென் னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறிவு எப்படி அப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவர் என்பது முன்னே சொன்னேனே”

(கை.ந.ச.தெ.ப. 34)

என்னும் பாடல் வழி அறியலாம்.

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதப்பாடல்கள் சீடனால் கேட்கப்படும் கேள்விகளாகவும், ஒரே பாடலில் சீடனும் குருவும் உரையாடும் கேள்வியாகவும், ஒரே பாடலில் சீடனும் குருவும் உரையாடும் கேள்வியும் பதிலுமாகவும், குருவே கேள்வியைக் கேட்டு தானே பதிலைக் கூறுவனாகவும் அமைந்து கருத்துக்களை எளிதாக வெளிப்படுத்துகின்றன. கதைகளில் கதாபாத்திரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று உரையாடி கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறை உள்ளது. விரிவஞ்சி இங்கு சுட்டிக் காட்ட இயலவில்லை.

- 4.1.3.1. ஞானவாசிட்டு கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களும் குரு - சீடன் உரையாடல் முறையில் அமைந்து கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.
- 4.1.3.2. இரு நூல்களிலும் சீடன் கேள்வி கேட்கும் பாடல்களும், சீடன் கேள்வி கேட்டு குரு பதில் சொல்லும் பாடல்களும், இரண்டும் சேர்ந்த பாடல்களும் உள்ளன.
- 4.1.3.3. ஞானவாசிட்டு பரத்துவாசர் - வான்மீகி உரையாடல், வசிட்டுர் - இராமர் உரையாடல் என்று இரண்டு கட்டுமானமாக அமைந்துள்ளது. இந்த அமைப்பு மகாபாரதத்து பகவத்கீதையைப் போன்றுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் நூல் முழுமையும் குருவே சீடனுடன் நேரடியாக உரையாடுவதான ஒரே கட்டுமானத்தில் அமைந்துள்ளது.
- 4.1.3.4. ஞானவாசிட்டுத்தில் பாத்திரங்களின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் பெயர் சுட்டப்படவில்லை.
- 4.1.3.5. ஞானவாசிட்டுத்தில் இராமருக்கு விசுசாமித்திரர் வசிட்டுர் இருவரும் உபதேசிக்கின்றனர். இந்த உபதேசத்தை இராமர் மட்டுமல்ல அவையிலுள்ளோரும் கேட்கின்றனர். கைவல்லிய நவநீதம் குருவின் உபதேசத்தைச் சீடன் கேட்பதாக அமைந்துள்ளது.

4.1.3.6. ஞானவாசிட்டுத்தில் வான்மீகி கூற்று, பரத்துவாசர் கூற்று, விசுவாசமித்திரர் கூற்று, வசிட்டுர் கூற்று, இராமர் கூற்று கதாபாத்திரங்கள் கூற்று என்று பல நிலைகளில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் குரு – சீடன் கூற்றுக்கள் மட்டும் உள்ளன.

4.1.3.7. கைவல்லிய நவநீதத்தில் குருவே கேள்வியை மாணவன் கேட்பதாகக் கேட்டு அதற்கு அவர் பதில் கூறும் பாங்கிலுள்ள பாடல்கள் உள்ளன. ஞானவாசிட்டுத்தில் இந்த அமைப்புப் பாடல்கள் காணப்படவில்லை.

4.2 கதைகள்

உலகின் அனைத்து மதங்களுக்கும் இலட்சியத்தளம், தத்துவத்தளம், புராணத்தளம், சடங்குத்தளம் என்று நான்கு தளங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் இலட்சியத்தளம் என்பது கடவுளைக் குறிப்பது. தத்துவத்தளம் என்பது அந்த இலட்சியத்தை அடைய வழிகாட்டும் நெறிமுறை. புராணத்தளம் என்பது தத்துவத்தைப் பரப்ப பயன்படுத்தும் கதைத்தளம். வழிபாட்டு முறைகள், நோன்புகள், விழாக்கள், புனிதயாத்திரைகள் போன்றன சடங்குத்தளமாகும்.

கதைகள் மூலம் மக்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டி, உள்ளத்தைக் கவர்ந்து சமய தத்துவங்களை உபதேசிப்பதே புராணங்களின் நோக்கம். ‘இறைவன் எங்கும் எதிலும் இருக்கின்றான்’ என்பது ஈசாவாசிய உபநிடதம். இந்த உபநிடத வாக்கியம் இரணியன் கதை மூலம் பாமரமக்களையும் சென்றடைகின்றது. இது போன்றே ‘வாய்மையே வெல்லும்’ என்பது முண்டக உபநிடதம். இந்த உபநிடத வாக்கியம் அரிச்சந்திர புராணம் மூலம் பாமரமக்களைச் சென்றடைகின்றது.

கருத்து வெளிப்பாட்டிற்காக ஞானவாசிட்டும் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களிலும் கிளைக்கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கிளைக்கதை என்பது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு உதவும் கருவியாகும் என்கிறார் இரா. பிரேமா³.

கிளைக்கதைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைக் கூறும் அ. பாண்டிரங்கன்', எடுத்துக் கொண்ட மையக்கதை முழுமை வாய்ந்ததாக அமைய அதனைச் சுற்றி பின்னப்படும் கிளைக்கதைகளும் மையக்கதையிலிருந்து பிரித்துக் காண முடியாதவாறு கட்டமைப்பு நிலையில் ஒன்றிட வேண்டும் என்கிறார்⁴. இரு நூல்களிலும் உள்ள கிளைக்கதைகள் இந்த முறையிலே அமைந்துள்ளன.

4.2.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டத்தில் மொத்தம் 37 கிளைக்கதைகள் உள்ளன. சினைக் கதையை மூலநூலில் எடுத்துக் கையாளும் முறைபற்றிக் கூறும் இரா. பிரேமா, 'நாட்டில் மக்களிடையே வழங்கப்பட்ட புராணக்கதைகளையோ, நாட்டுபுறக் கதைகளையோ புலவர்கள் எடுத்தாளும்போது அதை அப்படியே கையாள் வதில்லை. தேவைக்கு ஏற்ப சுருக்கியோ, விரித்தோ சொல்வதுடன் நில்லாமல் பல மாற்றங்கள் செய்தும் எடுத்தாளுகின்றனர் என்கிறார்⁵. இந்த அடிப்படையில் ஞானவாசிட்டக் கிளைக்கதைகள் அமைந்துள்ளன.

ஞானவாசிட்டக் கிளைக்கதைகள் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு எந்த அளவு துணை புரிகின்றன என்பதைக் காட்ட வஞ்ச விந்திரன் கதை எடுத்துக்காட்டாக விளக்கப்படுகின்றது.

மனதின் விரிவே உலகம் என உலகின் உற்பத்தியைக் கூறும் உற்பத்திப் பிரகணத்தில் இக்கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

'பந்தத்திற்கும் விடுதலைக்கும் மனமே காரணம். பற்றற்ற மனதாற் செய்வது பந்தமாகாது' என்னும் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கு வஞ்ச விந்திரன் கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“உள்ள முடலைப் பாவிக்க வுடலாயதனா லுள்ளயரும்

வெள்ள ஞானத் தவருள்ளே மேவாநின்ற பாவனையாற்

பொள்ள வுடலில் நலந்தீது புந்தி செய்யார் புராதனநாட்

கள்ள வினைசெ யகலிகையுங் கரவிந்திரனு மிதற் கொப்பாம்” (வஞ்ச.2)
என வசிட்டர் கூறுகின்றார்.

“என்னா இவர்கள் யார் என்னா இராமன் கேட்க” (வஞ்ச. 3.1) வசிட்டர் கதை சொல்லுகின்றார்.

மகதநாட்டை இந்திரத்துய்மன் என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவனது மனைவியின் பெயர் அகலிகை. இந்திரன் என்னும் காமுகன் ஒருவன் அந்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தான். அரசன் மனைவி அகலிகையும் காமுகன் இந்திரனும், புராணத்தில் அகலிகையுடன் இந்திரன் நடத்திய வாழ்கையைக் கேட்டு இந்த நாளில் தாங்களே அவர்களென்று இருவரும் இன்புற்று வந்தனர். அதை அறிந்த அரசன் அவர்களை நீரில் அழுத்தியும், தீயில் வெதுப்பியும், யானையால் இடறும்படி செய்தும், சவுக்கால் அடித்தும் வருத்தினான். இவ்விருவரும் வருத்தம் யாதுமின்றி மகிழ்ச்சியோடு இருந்தனர். ஆச்சரியப்பட்ட அரசன் அவர்கள் துன்பப்படாது இருக்கும் விதத்தைக் கேட்டான். அவர்கள், மகிழ்ச்சியினால் ஒன்றி அன்பாய் பிடித்திருக்கின்ற மனதுக்கு உடல் தெரியாத போது துன்பம் எவ்வாறு தோன்றும் என்றனர். அதைக் கேட்ட அரசன் அருகிலிருந்த பரதமுனியிடம், சிந்தையில் காம மயக்கம் அடைந்திருந்தும் அவர்கள் ஞானபாவனையே சொன்னார்கள் என்று கூறி மனமகிழ்ந்து அவர்களை வேற்று நாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான்.

மனத்தினால் செய்யக் கூடிய செயலே செயலாகும், உடலினால் செய்யும் செயல்கள் செயலாகாது. ஒன்றில் மனம் பற்றுமானால் உடலை அரிந்தாலும் வருத்தம் தோன்றாது என்னும் தத்துவ உண்மைகள் இக்கதையால் தெளிவாகின்றன.

இது போன்றுதான் ஞானவாசிட்டத்தின் எஞ்சிய 36 கிளைக்கதைகளும் தத்துவ உண்மைகளைத் தெளிவாக்குகின்றன.

4.2.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஒரு கதை உள்ளது. மாயையினால் சீவர்களுக்கு ஏழுவித அவததைகள் ஏற்படுகின்றன என்ற தத்துவத்தை விளக்க இந்தக்கதை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆவரணம், விட்சேபம் ஆகிய இருவிதமான மாயையினால் சீவர்களுக்கு ஏழு அவத்தைகள் ஏற்படுகின்றன. அவை:

1. அஞ்ஞானம் - பிரம்ம சொரூபமான தன்னை மறந்திருத்தல்.
2. ஆவரணம் - பிரம்மம் என்று ஒன்று இல்லை. அவ்வாறு இருப்பின் அது காணப்படாதா என்று கூறுகின்ற மறைப்பு.
3. விட்சேபம் - ஒருவன் தன்னை சீவன் என்று எண்ணுவது
4. பரோட்ச ஞானம் - குரு உபதேசத்தால் பிரம்மத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல்.
5. அபரோட்ச ஞானம் - ஆத்ம விசாரம் செய்து சந்தேகம் நீங்கப் பெற்றுத் தான் அத்துவைத வடிவமாக விளங்குவது.
6. துக்க நிவிர்த்தி - தான் 'சீவன்', 'கர்த்தர்', அனுபவிப்பவன் என்றெல்லாம் கருதுவதை விட்டு, தனக்குப் பிறப்பு இறப்பு உண்டென்ற துக்கமும் நீங்கப் பெறுவது.
7. ஆனந்தம் - எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாக, செய்ய வேண்டியதனைத்தையும் செய்து முடித்தவனாக, அடையத்தக்கன அனைத்தையும் அடைந்தோம் என்று பூரண திருப்தியடைதல்.

இந்த ஏழு அவத்தைகளையும் புரியவைப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கதை:

பத்துப்பேர் ஓர் ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் ஒன்பது பேரை எண்ணியவன், தன்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளத் தெரியாமல் பிரமித்து அழுது கொண்டு நின்றான். அப்போது அங்கு வந்த வழிப்போக்கன் ஒருவன் அழுது கொண்டிருந்தவனிடம் காரணத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, பத்தாவது மனிதன் இங்கே தான் இருக்கிறான், ஒன்பது பேர்களை எண்ணிய நீதான் அந்த பத்தாமவன் ஆவாய் எனக் கூறினான். எண்ணியவன் உண்மை விளங்கி அழுகையை நிறுத்தி சந்தோசங் கொண்டான்.

இந்தக் கதையில் கதாப்பாத்திரங்களுக்குப் பெயரில்லை. இந்தக் கதை எப்படி ஏழு அவத்தைகளைப் புரியவைக்கிறது என்றால்,

1. எண்ணிக் கணக்குப் பார்த்தவனுக்கு தன்னைத் தெரியாத மயக்கம் 'அஞ்ஞானம்'.
2. பத்தாவது மனிதனைக் காணவில்லை, அவன் இல்லை என முடிவு கொண்டது 'ஆவரணம்'.
3. பத்தாவது மனிதனைக் காணவில்லை என்று துக்கப்பட்டு அழுதது 'விட்சேபம்'.
4. வழிப்போக்கன் பத்தாவது மனிதன் இங்கேதான் இருக்கிறான் என்று கூறியதைக் கொண்டு நம்பிக்கை கொண்டது 'பரோட்ச ஞானம்'.
5. தன்னையே பத்தாவது மனிதனாகக் கண்டது 'அபரோட்ச ஞானம்'.
6. அழுகை நீங்கியது 'துக்க நிவர்த்தி'.
7. உண்மை விளங்கி உள்ளத்தில் சந்தோசங்கொண்டது "ஆனந்தம்".

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கதை . தத்துவத்தைப் புரிய வைப்பதற்கும், தெரிய வைப்பதற்கும் பயன்பட்டுள்ளது.

- 4.2.3.1. ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களிலும் உள்ள கதைகள் தத்துவக் கருத்துக்களைப் புரிய வைப்பனவாகவும் தெரிய வைப்பனவாகவும் உள்ளன.
- 4.2.3.2. ஞானவாசிட்டத்தில் முப்பத்தேழு கதைகள் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஒரேயொரு கதை மட்டும் உள்ளது.
- 4.2.3.3. ஞானவாசிட்டக் கதைகளில் கதாப் பாத்திரங்களுக்குப் பெயர் உண்டு. கைவல்லிய நவநீதக் கதையில் கதாப் பாத்திரங்களுக்குப் பெயர் இல்லை.

4.2.3.4. ஞானவாசிட்டுக் கதையில் குறிப்பிட்ட தத்துவம் தவிர வேறு செய்திகளும் உண்டு. கைவல்லிய நவநீதக் கதையில் குறிப்பிட்ட தத்துவம் மட்டுமே நிறைந்துள்ளது.

4.3 உவமைகள்

தத்துவக் கருத்துக்கள் பாமர மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமானால் அவர்களுக்குத் தெரிந்த பொருள்களுடனே தொடர்பு படுத்திக் கூற வேண்டும். அதனால் தான் தத்துவ நூல்களும் சமய நூல்களும் உவமைகளை மிகுதியாக எடுத்தாளுகின்றன.

தொடர்பான ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஒப்பானதாகயிருந்தால் அந்த ஒப்புமையிலே புலவரின் அகக்கண் புதிய அழகைக் காண்கிறது. அவ்வாறு ஒப்புமைகண்டு கூறுவதையே உமை என்று இலக்கண நூலார் கூறுவர்⁶. அறிந்த ஒன்றை வைத்து அறியாததைக் கூற முயலும் போது உவமை வெளிப்படுகிறது என அ.ச. ஞானசம்பந்தன் குறிப்பிடுகிறார்⁷.

ஆய்வுக்குரிய ஞானவாசிட்டும், கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய இருநூல் ஆசிரியர்களும் தத்துவங்களை விளக்கவும், தத்துவங்களைப் புரியவைக்கவும் அதிகமான உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளனர்.

4.3.2 ஞானவாசிட்டும்

ஞானவாசிட்டுத்தில் 1154 உவமைகள் உள்ளன. இந்த உவமைகள் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தும் பொருட்களோடு தொடர்புடைய உவமைகள், அன்றாடம் வாழ்வில் காணும் பொருட்களுடன் தொடர்புடைய உவமைகள், பேச்சு வழக்கில் வழங்கும் உவமைகள், இலக்கிய உவமைகள் என்ற நிலையில் அமைந்துள்ளன.

பிரம்மம், ஞானம், மாயை, சீவன் முத்தன், விதேகமுத்தி, நிருவிகற்ப சமாதி இவற்றை விளக்கவும் புரிய வைக்கவும் உவமைகள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன என்பது எடுத்துக்காட்டாகத்தரப்படுகின்றது.

4.3.1.1 பிரம்மத்தை விளக்க

பிரம்மம் ஒன்றே, அதுவே எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது என்பதை விளக்க, கடலில் தோன்றுகின்ற அலைகளிலும் அலைகளின் துவாலைகளிலும் நீரேயுள்ளதல்லாமல் புழுதி போன்ற எந்த பிறபொருளும் இல்லை, என்ற உவமையும், எரிகின்ற விளக்கில் சூடு மாத்திரமேயல்லாமல் பிறிதொன்றும் இல்லை என்ற உவமையும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“பொருகடலிற் திரைமுதலாய்ப் பிறந்தவெல்லாம் புனலாகி விளங்காமற்

புழுதியாமோ

வொருபொருளாம் பிரம்மமாத்திரமே யல்லாலுபய மெனுங் கற்பனைப்பே

ரொன்றுமில்லை

யெரியிடத்திற் சூடுமாத் திரமேயல்லா விரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ லென்று

மொன்றாஞ்” (தாசு.11.1-3)

இப்பாடலில் உவமைகள் பிரம்மம் ஒன்றே உண்மைப்பொருள் என்பதை விளக்குகின்றன.

4.3.1.2 ஞானியின் நிலையை விளக்க

தன்னை தேகத்தின் வேறாகக் கண்ட ஞானி தன் தேகம் வெட்டப்பட்டாலும் வேதனை அடைய மாட்டான், வினை வயத்தால் எந்தத் தொழில் செய்தாலும் பிரம்ம நினைவை விட்டு நீங்க மாட்டான் என்பதை விளக்க இரண்டு உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. வெல்லக்கட்டி தீயினாற் சுட்டாலும் ஆயுதத்தால் அரிந்தாலும் தன் சுபாவத்திலிருந்து மாறாது.
2. சோர நாயகனுடன் இன்பம் துய்த்த பெண் தன் வீட்டு வேலைகளைச் செய்கின்ற போதும் தான் பெற்ற இன்பத்தை நினைவிற் கொண்டிருப்பது.

இந்த உவமைகள்,

“காயத்தின் வேறாகத் தன்னைக் கண்டோன் காயமீறினும் அறியான் கன்னற்கட்டி
தீயிற்கா யினுமரிந்த போதும் இன்பந் தீராத வாறுபோற் றெளிந்தஞானி
மாயத்தின் மோகத்தாற் பேதமாகான்மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சேர்மங்கை
நேயத்தான் மனைத் தொழில் கள் செய்யுமாப்போ னிகழ் தொழிற்செய்

யினும் பரத்தி னிலைமை நீங்கார்” (வீத.23)

என பாட்டில் அமைந்து சிறப்புறப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

4.3.1.3 மாயையை விளக்க

அசுத்தமாயையை சுத்தமாயையால் நீக்க வேண்டும், என்பதை விளக்க
துணி துவைப்பவர்கள் அழுக்கை அழுக்கினால் போக்கும் செயல் உவமையாகக்
கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த உவமை,

“கருதி மலத்தான் மலமறுக்கும் காருவென்ன மாயைதனைப்
பெருமாயையினாற் செறல் வேண்டும்” (தேவ. 56. 1,2)

என பாடல் வரிகளில் அமைந்து எளிதாக பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.1.4 சீவன் முத்தரை விளக்க

சீவன் முத்தருக்கு மறுபிறப்பு இல்லை என்பதை விளக்க வறுக்கப்பட்ட
விதையின் முளைக்காத தன்மை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த உவமை,

“கனமில் சீவன் முத் தருக்கெலா மிதயத்தின் கண்ணே
சனன வங்குர மீண்டில தாகியே சாரும்” (பிரக. 70.3,4)

என பாடல் வரிகளில் இடம் பெற்று பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.1.5 விதேக முத்தியை விளக்க

சீவன் முத்தராய் வாழ்பவர்கள் விதேக முத்தியடைவார்கள். அவர்கள் எந்த
நேரத்திலும் உடலை நீத்து பிரம்மத்துடன் கலப்பார்கள். இதை விளக்க:

1. தலையில் சுமடு சுமப்பார்கள் தாம் நினைத்த இடத்தில் சுமட்டைப் போடுவர்.

2. பூவின் மணம் காற்றோடு கலக்கும்.

இந்த இரண்டும் உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. இந்த உவமைகள்,

“கோலியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்தவெல்லை கொண்டுபோய் போடுவ போற்

குரம்பைப் போட்டு

மாலுறுபற் றொன்றின்றிப் பூவினாற்றம் வானுறல் போற் பரமபதவாழ்வு பெற்றான்”

(புண்.38.3,4)

என பாடலில் இடம் பெற்று, சீவன் முத்தர்கள் எந்த நேரத்திலும் தலையில் சுமடு சுமப்பவன் சுமட்டை தூக்கி எறிவது போல தன் உடலை உதறித்தள்ளி விட்டு, பூவின் மணமானது வானில் கலப்பது போல பரமபதத்தில் கலப்பார்கள், என பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.1.6 நிருவிகற்ப சமாதியை விளக்க

நிருவிகற்ப சமாதியில் இருப்பவர்களின் மேனியில் பாம்பு ஊர்ந்து சென்றாலும் தெரியாது. அவர்களின் நினைவு முழுவதும் ஆத்ம சொரூபத்திலே யிருப்பதால் உடல் பற்றிய உணர்வேயிராது.

நிருவிகற்ப சமாதி நிலையை விளக்க ஞானவாசிட்ட ஆசிரியர் கருங்கல்லையும், கல் தூணையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

கருங்கல் உவமை,

“கருது நினை வொழித் தொடுங்கிக் கார்வரையின் முழையிடத்திற் கருங்கற் போல

நிருவிகற்ப சமாதியினால் எக்கால மசைவற்ற நிலையி நிற்பேன்” (உத்.17.1,2)

எனப் பாடல் வரிகளில் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

கல்தூண் உவமை,

“தம்பமாய் நிருவிகற்ப சமாதியி லிருத்தல் கண்டு” (சிகித்.167.4)

எனப் பாடல் வரிகளில் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.1.7 பிற செய்திகளை விளக்க

உவமையை தத்துவக் கருத்துகளை விளக்குவதற்கு மட்டும் பயன்படுத்தாமல் பிற செய்திகளை வர்ணிப்பதற்கும் ஞானவாசிட்டம் பயன்படுத்தி உள்ளது. எடுத்துக்காட்டிற்கு,

“கருமேருவைப் பெண்வடிவாய்க் கைகால் வருத்ததெனத் திரிவாள்
உருமேறனைய சிறுநகையாள் ஓடாமீன் போய்யூழல் கண்ணாள்
பெருமேனியைத் தாங்கிடு குறங்கும் பேர்ச்சென்னப் பெருதுடையாள்
வருமேகத்தைப் பிளக்கு நகம் வயிடுரியத்தின் சுள கொப்பாள்” (கற்.7)

என்னும் கற்கடிகையின் உருவத்தை வர்ணிக்கும் பாடலைச் சொல்லலாம்.

4.3.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மொத்தம் 93 உவமைகள் உள்ளன. அன்றாட வாழ்வில் தொடர்புடைய பொருட்களும், அன்றாடம் காணுகின்ற உயிரினங்களும், நாட்டு நடப்பு மொழிகளும், பழமொழிகளும் உவமையாக அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

பிரம்மம், ஞானம், மாயை, சீவன்முத்தன், விதேகமுத்தி, நிருவிகற்பசமாதி இவற்றை விளக்க உவமைகள் எவ்வாறு உதவியுள்ளன என்பது எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படுகின்றது.

4.3.2.1 பிரம்மத்தை விளக்க

பிரம்மத்தை வேதம் சொல்லாது சொல்லும், என்பதை விளக்க பெண்மைத் தன்மையோடு தொடர்புடைய ஓர் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. தனது நாயகன் அல்லாதவர்களை இவன் அல்லன் இவன் அல்லன் என்று கூறும் நாயகி தனது நாயகனைச் சுட்டிக் காட்டி கேட்கும் போது நாணங்கொண்டு பேசாதவளாவாள்.

இதுதான் அந்த உவமை. இந்த உவமை பாடலில் பயின்று,

“தன்பதியல்லாப் பேர்கள் தமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள் வெட்கி மௌன மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றி தன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம்” (கை.ந.ச.தெ.ப.9)

எனப் பொருள் விளக்கந் தந்து புரியவைக்கின்றது.

4.3.2.2 ஞானத்தை விளக்க

குரு உபதேசிப்பது ஞான மொழி. இந்த ஞான மொழிக்கு உள்ள ஆற்றலைத் தெரிவிக்க புழுவை வேட்டாளியாக மாற்ற சதா ரீங்காரமிடும் வேட்டாளியின் செயல் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த உவமை பாடலில் பயின்று,

“அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொருபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சீவனைப் பார்த் துபதேச மோது வாரே” (கை.ந.த.வி.ப.18)

எனப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.2.3 மாயையை விளக்க

மாயையை அழிக்க வேண்டும் என்பது தத்துவம். அதை விளக்க ஐந்து உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும். அசுத்தமாயையை சுத்தமாயையால் நீக்கமுடியும்.

இதை விளக்க,

1. நஞ்சை அதற்கு எதிர்சக்தியான நஞ்சினால் அழிப்பர்.
2. இரும்பை அதற்கு எதிர் சக்தியான அரம் முதலிய இரும்புகளால் கெடுத்து அழிப்பர்.
3. அம்பினை அம்பினால் கெடுத்து அழிப்பர்.
4. அழுக்கினை அழுக்கினால் கெடுத்து அழிப்பர்.

என்ற நான்கு உவமைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அசுத்த மாயை அழிந்தபின் சுத்தமாயையும் அழிய வேண்டும். இதற்கு, பிணத்தைச் சுடுகின்ற தடியானது அப்பிணத்தோடு சேர்ந்து அழிந்து போவது உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ஐந்து உவமைகளும் ஒரே பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“இம்பரில் நஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யம்பவியற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பர்
வம்பியன்மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே” (கை.ந.த.வி.ப.57)

என இப்பாடல் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.2.4. சீவன் முத்தரை விளக்க

உலகக் காரியங்களில் ஈடுபட்டாலும் சீவன் முத்தரின் மனம் எப்போதும் பிரம்ம சொரூப நிலையில் ஞான விருத்தியைப் பற்றியிருக்கும் என்பதை விளக்க இல்லற வாழ்க்கையில் கணவனோடு வாழுகின்ற பொழுது கூட தான் அனுபவித்த சோர புருடனின் அனுபவம் மனதை விட்டு அகலாத தன்மை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த உவமையிடம் பெற்ற,

“விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால்
விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால்
அவதான நழுவுமன்றோ வென்றாயாகில்
அதற்கொருதிட் டாந்தங்கோள் ஆசை கொண்டு
நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி
நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சம்
தவமான மனைத் தொழில்கள் செய்யும் போதுந்
தழுவியனு பவித்தசுகந் தனை விடாதே” (கை.ந.ச.தெ.ப.22)

என்னும் பாடல் உவமையும் பொருளுமாய் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.2.5 விதேக முத்தியை விளக்க

சீவன் முத்தரின் விதேக முத்தியின் இயல்பை விளக்க, கடம் என்று சொல்லுகின்ற தடை அழிந்து போகுமானால் அதன் உள்ளே தோன்றுகின்ற கட ஆகாயமும், கட நீரில் தோன்றிய நீர் ஆகாயமும் ஒன்றாகி எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற ஆகாயம் ஆவது உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த உவமை,

“கடனுமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்தி பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்” (கை.ந.த.வி.ப. 106)

என பாடலில் இடம் பெற்று பொருள் விளக்கம் தந்து புரிய வைக்கின்றது.

4.3.2.6 நிருவிகற்ப சமாதியை விளக்க

இரசோ குணமும் தமோ குணமும் நீங்கி சத்துவ குணம் மட்டும் பொருந்தியிருக்கும் மனத்திற்கு மேகப்படலம் எதுவும் இல்லாது களங்க மற்றிருக்கும் ஆகாயம் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த மனம் பிரம்மத்தில் நிருவிகற்பசமாதியில் ஒன்றாகும் என்பது,

“மனதுசத் துவசொருப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தவைவற்றை மாற்றி னாற்போம்
தனதுசன் மார்க்கத்தை விடாதிருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோ குணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்
கனபரிணா மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும்’
நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே” (கை.ந.த.தெ.ப. 17)

இப்பாடலில் உவமையும் பொருளுமாய்ப் பொருந்தி சிறப்புறப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

4.3.3.1. ஞானவாசிட்டும் அளவில் பெரியதென்பதால் அதில் 1154 உவமைகள் உள்ளன.

4.3.3.2. கைவல்லிய நவநீதம் அளவில் சிறிதாகயிருப்பதால் அதில் 93 உவமைகள் உள்ளன.

4.3.3.3. இரு நூல்களிலும் உள்ள உவமைகள் பாமர மக்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடையனவாய் உள்ளன.

4.3.3.4. திருட்டுக் கணவனுடன் இன்பம் துய்த்த பெண்ணின் மனநிலை பற்றிய உவமை இருநூல்களிலும் காணப்படுகின்றது. மேலும் நஞ்சினை நஞ்சினால் மாய்ப்பர் என்னும் உவமையைப் போல பல உவமைகள் இரு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

4.4 உருவகம்

ஞானவாசிட்டும், கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களும் உருவக அமைப்பில் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறுவதைச் சிறந்த வெளிப்பாட்டு முறையாகக் கொண்டுள்ளன.

உவமை, பொருள் என்னும் இரண்டையும் வேறுபாடு நீக்கி ஒன்று என்று உணர்ந்து கொள்ளுமாறு மயங்கிச் செய்யின் அ.து உருவகம் ஆகும் என்பது தண்டியாசிரியர் (சூ. 36) தரும் உருவக இலக்கணமாகும்.

உருவகம் உவமையிலிருந்து பிறக்கின்றது. இதை,

மதிபோன்ற முகம் - உவமை

மதிமுகம் - உவமத்தொகை

முகமதி - உருவகம்

என்பதிலிருந்து அறியலாம்.

கவிதை சிறக்கக் காரணமான உவமையின் வளர்ச்சியே உருவகம் எனலாம். கவிதை என்பதே சுருங்கிய முறையில் விளக்கம் தருவது. எனவே

உவமையும் சுருங்கலாயிற்று. அங்ஙனம் சுருங்கிய உவமையே உருவகம் ஆயிற்று. ஒரு காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தில் இந்த இரண்டிற்கும் பெரிய வேறுபாட்டைக் கண்டிலர். அதனாலேயே தொல்காப்பியர் உருவகம் எனத் தனியே ஒன்றையுங் கூறவில்லை, இலக்கணமும் வரையறை செய்யவில்லை, என அ.ச. ஞான சம்பந்தன் தம்முடைய நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்⁸.

ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களிலும் சொற்கள் விரியுருவகமாகவும், தொகையுருவகமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உருவக மாய் அமைந்த முழுப்பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

4.4.1 ஞானவாசிட்டம்

ஞானவாசிட்டத்தில் உருவகங்கள் சொல்நிலையிலும் பாடல் நிலையிலும் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

4.4.1.1 சொல் நிலையில்

ஞானவாசிட்டத்தில் தொகை உருவகமாகவும், விரிஉருவகமாகவும் உருவகச் சொற்கள் பாடல்களில் இடம் பெற்று பொருள் விளக்கம் தருகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக,

1. பொறிபசுக்கள் (வைரா.71.2) - தொகை உருவகம்.
2. மனக்குரங்கு (உத்.18.3) - தொகைஉருவகம்
3. கருத்தெனும்மான் (வைரா.77.1) - விரியுருவகம்
4. பொல்லா மனமாம் வன்குரங்கு (உத்.19.2) - விரிவுருவகம்

இந்த வகைப்பட்ட உருவகங்கள் நூலுக்கு அணிசேர்ப்பனவாகவும் பொருள் விளங்க வைப்பனவாகவும் உள்ளன.

4.4.1.2 பாடல் நிலையில்

ஞானவாசிட்டத்தில் பாடல் நிலையில் உருவகம் இடம் பெற்று பொருள் விளக்கம் தருவதற்கு உயிரை எருதாக உருவகப்படுத்தியுள்ள பாடலை எடுத்துக்காட்டலாம்.

உயிரைக் காளைமாடாகவும்
ஆசாபாசத்தை காளை மாட்டைக்கட்டும் கயிறாகவும்
உயிரை வருத்தும் நோய்களைக் காளைமாட்டைக் கடிக்கும் ஈக்களாகவும்
போகத்தை காளைமாட்டை அடிக்கும் தடிகளாகவும்
விருப்பத்தை காளைமாட்டைக் குத்தப் பயன்படுத்தும் தார்க் கம்பாகவும்
மாமோகத்தை காளைமாடு துயிலும் நிழலாகவும்

உருவகப்படுத்திய பாடல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

"ஆசைவான் பாசத்திரளிநாற் கட்டுண்டு அரும்பிணி யீக்கடிக்கணுங்கி
ஏசுறுபோகக் கதைகளான் மொத்துண்டு இச்சை முட்கோலினாலுலைந்து
காசுறுகருமச் சேற்றிலேயமுந்திக் கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று
வீசுமாமோகத் தளிர் நிழல் துயிலும் வீரனே சீவனாம் எருது" (பாச.2)

என்னும் பாடல் அணி நலமும் கற்பனைவளமும் பெற்று பொருள் விளக்கும் சிறப்புடன் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு ஞானவாசிட்டத்தில் சொல் நிலையிலும் பாடல் நிலையிலும் அமைந்து உருவகங்கள் பொருள் விளக்கத்திற்கு துணை புரிகின்றன.

4.4.2 கைவல்லிய நவநீதம்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் உருவகப் பயன்பாடு குறைவாகவே உள்ளது. தனி நிலையில் தொகை உருவகமாக,

'பவமறு ஞான தீர்த்தம்' (கை.ந.த.வி.ப. 12.4)

'பஞ்ச கோசக் குகையை விட்டு' (கை.ந.த.வி.ப. 62. 4)

என்னும் இரண்டு உருவகங்கள் உள்ளன.

ஆறு தொகை உருவகங்களைக் கொண்ட ஒரு பாடல் கைவல்லிய நவநீதத்தில் உள்ளது. அதில்,

சனனவன்காட்டின் (பிறவியாகிய காட்டில்)

மோகத்தமத்து (அஞ்ஞானமாகிய இருளில்)

பேதப் பேய்கள் (பேதங்கள் என்னும் பேய்கள்)

அருளுதயவெற்பில் (அருளாகிய உதயகிரியில்)

உபதேச அருக்கன் (உபதேசமாகிய சூரியன்)

ஞானவான்கதிர் (ஞானமாகிய பெருமையுடைய கதிர்கள்)

என்னும் ஆறு தொகை உருவகங்கள்,

"சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழ பேதப் பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தாலுண்டோ"

(கை.ந.ச.தெ.ப.4, 2-4)

எனப் பாடலாக அமைந்து அஞ்ஞானத்தால் எழுகின்ற பேதங்கள் குருவியின் உபதேசத்தினால் மாய்ந்து விடும் எனப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதத்தில் உருவகங்கள் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

4.4.3.1. ஞானவாசிட்டத்தில் சொல்நிலையில் அமைந்த உருவகங்களும் பாடல் நிலையில் அமைந்த உருவகங்களும் அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

4.4.3.2. கைவல்லிய நவநீதத்தில் சொல் நிலையில் உள்ள உருவகங்கள் மட்டுமே உள்ளன.

4.5 தொகுப்புரை

1. கேள்வி பதில் உரையாடல் முறை உபநிடதங்களிலிருந்து தோன்றியது.
2. ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களும் கருத்து வெளிப் பாட்டிற்காக குரு-சீடன் உரையாடல் முறையில் அமைந்துள்ளன.
3. ஞானவாசிட்டத்தில் வான்மீகி - பரத்துவாசர் உரையாடல், வசிட்டர் - இராமர் உரையாடல் என்ற இருவகை கட்டமைப்புகள் உள்ளன.
4. பகவத்கீதையின் அமைப்பு முறை ஞானவாசிட்டத்தில் உள்ளது.
5. ஞானவாசிட்டம் பரத்துவாசர் வான்மீகியிடம் கேட்பதாகத் தொடங்குகின்றது.
6. தசரதன் அவையில் விசுவாமித்திரர் வசிட்டரிடம் இராமனுக்கு உபதேசம் கூறச் சொல்கின்றார்.
7. வசிட்டர் - இராமர் உரையாடலில் இராமர் கேள்வி கேட்கும் பாடல்களும், ஒரே பாடலில் இராமர் கேள்வியும் வசிட்டர் விடையும் அடங்கிய பாடல்களும் கருத்து வெளிப்பாட்டை எளிமைப் படுத்துகின்றன.
8. கைவல்லிய நவநீதம் நூல் முழமையும் குருவே சீடனுடன் நேரடியாக உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது.
9. கைவல்லிய நவநீதப்பாடல்கள் சீடனால் கேட்கப்படும் கேள்விகளாகவும், ஒரே பாடலில் சீடனும் குருவும் உரையாடும் கேள்விப் பதிலாகவும், குருவே கேள்வியைக் கேட்டு தானே பதிலைக் கூறுவனவாகவும் அமைந்து கருத்துக்களை எளிதாக வெளிப்படுத்துகின்றன.
10. ஞானவாசிட்டத்தில் பாத்திரங்களின் பெயர் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் பெயர் சுட்டப்படவில்லை.
11. கதைகள் மூலம் மக்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டி உள்ளத்தைக் கவர்ந்து சமய தத்துவங்களை உபதேசிப்பதே புராணங்களின் நோக்கம். இந்த நோக்கத்தின் அடிப்படையில் இரு நூல்களிலும் கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

12. ஞானவாசிட்டத்தில் 37 கிளைக்கதைகள் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தல் ஒரு கதை உள்ளது.
13. ஞானவாசிட்டத்தில் பந்தத்திற்கும் விடுதலைக்கும் மனமே காரணம். பற்றற்ற மனதாற் செய்வது பந்தமாகாது என்னும் தத்துவத்தை விளக்க வஞ்சவிந்திரன் கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது.
14. ஞானவாசிட்டக்கதையில் குறிப்பிட்ட தத்துவம் தவிர வேறு செய்திகளும் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதக்கதையில் குறிப்பிட்ட தத்துவம் மட்டுமே நிறைந்துள்ளது.
15. ஞானவாசிட்டத்தில் 1154 உவமைகள் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் 93 உவமைகள் உள்ளன.
16. இருநூல்களிலும் உள்ள உவமைகள் பாமர மக்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடையனவாய் உள்ளன.
17. இருநூல்களிலும் ஒரே அமைப்பு உவமைகளும் பல உள்ளன.
18. இருநூல்களும் உருவக அமைப்பில் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறுவதை சிறந்த வெளிப்பாட்டு உத்திகளாகக் கொண்டுள்ளன.
19. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மிகக் குறைந்த அளவே உருவகங்கள் உள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, ப. 37, 38.
2. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, ப. 43.
3. இரா. பிரேமா, இராமாயணக் கிளைக்கதைகள் ஒப்பீடு (கம்பர் - வான்மீகி - துளசிதாசர்), 1989, ப.61.
4. அ. பாண்டுரங்கன், கம்பராமாயணமும் காப்பியக் கொள்கையும், ப. 278.
5. இரா. பிரேமா, இராமாயணக் கிளைக் கதைகள் ஒப்பீடு (கம்பர் - வான்மீகி - துளசி தாசர்), 1989, ப.60.
6. டாக்டர். மு. வரதராசனார், இலக்கியத்திறன், 1979, ப.239.
7. அ.ச. ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக்கலை, 1928, ப.147.
8. அ.ச. ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக்கலை, 1928, ப.160, 161.

இயல் ஐந்து

தத்துவக் கருத்துக்கள்

இயல் ஐந்து

தத்துவக்கருத்துக்கள்

5.0 முன்னுரை

அத்துவைதக் கருத்துக்களான பிரம்மம், ஞானம், மனம், சீவன் முத்தன், விதேக முத்தி, ஆத்மா, மாயை, தியானம் நிருவிகற்ப சமாதி, வீடுபேறு, அத்துவைத நிலை ஆகியனவும் இவற்றோடு தொடர்புடைய பிற செய்திகளும் ஆய்வுக்குரிய இரு நூல்களிலும் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளன என்பன இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

5.1. தத்துவம்

தத்துவம் மெய்யுணர்வு எனப்படும். மெய்யுணர்வு என்ற சொல்லுக்கு உண்மை அறிதல், நல்லறிவு என்ற பொருள்கள் உள்ளன. எனவே தத்துவம் என்பதை உண்மையை அறிதல் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. பொதுநிலையில் தத்துவம் என்ற சொல்லுக்கு உண்மை என்பது பொருள் என்கிறார் கி. இலட்சுமணன்¹.

தத் துவம் என்னும் இரு சொற்களின் இணைவாகவே தத்துவம் என்னும் சொல் தோன்றியது. 'தத்' என்பதற்கு அது என்பது பொருள். 'துவம்' என்பதற்கு நீ என்பது பொருள். எனவே தத்துவம் என்பது 'அதுநீ' என அத்துவைதப் பொருட்படுகின்றது. இந்நிலையில் 'தத்துவம்' என்ற சொல்லுக்கு உண்மையை ஆய்ந்து தெளிதல் எனப் பொருள் கூறுகின்றார் பிரபுலிங்கலீலை உரையாசிரியர்².

ஞானத்தின் மேலுள்ள பற்றே தத்துவ ஞானம் எனப்படும். மனிதன் ஒரு தத்துவப் பிராணி. முடிவான பொருள்களைப் பற்றி அவனால் ஆராயாமல் இருக்க இயலாது. 'இருத்தலின்' அடிப்படை எவ்வாறு உள்ளது; அது தனி இயல்தன்மை உடையதா; அல்லது தனி இயல் தன்மையற்றதா; அதனைப் பரம் பொருள் என்று

வழங்க வேண்டுமா; இந்த உலகத்திற்கு மூலாதாரம் என்று எதாவது உண்டா; சடம், உயிர், ஆன்மா ஆகிய மூன்றனுள் எது முதன்மையானது; உலகம் உண்டாவதற்குக் காரணமாயுள்ள பொருட்கள் எவை; ஆன்மா என்னும் ஒன்று உள்ளதா; உள்ளதாயின் அதன் முக்கியத் தன்மை என்ன; அது எங்கிருந்து தோன்றிற்று; எங்கு சென்று ஓடுங்கும். இவை போன்ற எண்ணங்கள் மனித மனதைக் குழப்புகின்றன. இந்த சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் முயற்சியே தத்துவமாகும் என்கிறார் டி.எம்.பி. மகாதேவன்³. இந்தக் கேள்விகளை ஞானவாசிட்டமும் கைவல்லிய நவநீதமும் விளக்கிக் கூறுகின்றன.

5.2 பிரம்மம்

அத்துவைதத் தத்துவத்தில் ஆன்மீக இலட்சியமாய்த் திகழ்வது பிரம்மம்.

‘மெய்ப்பொருள் ஒன்றே, அதை ஞானியர் பலபெயரிட்டு அழைப்பர்’ என்கிறது ரிக்வேதம்⁴. ஆதிசங்கரர் சிவன், சக்தி, கணபதி, முருகன், திருமால், சூரியன் என்ற ஆறு தெய்வங்களை வழிபடும்படி உபதேசித்தார். ஆனாலும் மனத்தில் உறைகின்ற ஒன்றான பரம் பொருளின் தோற்றங்களே இவை அனைத்தும் என்றும் அவர் கூறினார்⁵. இந்த ஒன்றேயான பரம் பொருளுக்கு அத்துவைதிகள் இட்ட பெயரே பிரம்மம் என்பதாகும்.

வேதாந்திகள் பிரம்மமே கால தேச நிமித்தத்தின் வாயிலாக உலகமாயிற்று என்பர். இதுவே அத்துவைத வேதாந்தத்தின் மூலக் கோட்பாடாகும்⁶. பிரம்ம ஞானம் அடைந்த பிறகு மனிதன் மௌனியாகி விடுவதால் பிரம்மத்தைச் சொற்களால் விளக்க இயலாது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருட்களும் எச்சிலாக்கப்பட்டுவிட்டன. வேதங்கள், புராணங்கள், தந்திரங்கள், ஆறு தரிசனங்கள், இவைகளெல்லாம் நாக்கால் தீண்டப்பட்டவையே. ஆனால் ஒரு பொருள் மட்டும் எச்சிலாக்கப்படவில்லை. அதுதான் பிரம்மம். இதுவரையிலும்

பிரம்மம் என்பது எது என்று யாராலும் கூறிமுடிந்தபாடில்லை, என்கிறார் பகவான் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர்⁷.

ஆய்வுக்குரிய இரு நூல்களிலும் பிரம்மம் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன.

5.2.1 பிரம்மத்தின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

1. பிரம்மத்தின் இலக்கணம்
2. பிரம்ம வடிவம்
3. பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு
4. எல்லாம் பிரம்மம்
5. பிரம்மத்தை அடையும் வழி
6. பிரம்மத்தை அடைந்தவர்நிலை
7. பிரம்மத்தை அடைந்த உயரியநிலை
8. பிரம்மமே உலகமாய்த் தோன்றும்

என்பன போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தைப் பற்றிய செய்திகளாக,

1. பிரம்மத்தின் இலக்கணம்
2. எல்லாம் பிரம்மம்
3. பிரம்மத்தை அடையும் வழி
4. பிரம்மத்தை அடைய தடை

என்பன இடம் பெற்றுள்ளன.

5.2.1.1 பிரம்மத்தின் இலக்கணம்

பிரம்மத்தை வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாது. கடலைப் பார்த்திராத ஒருவனுக்கு அது இப்படிப்பட்டது என்று சொல்லும்படி வேறு ஒருவனிடம் கூறினால், அவன் அது ஒரு பெரிய நீர்ப்பரப்பு, எங்கு பார்த்தாலும் நீர்தான் என்று மட்டுமே

சொல்லக்கூடும். அது போன்று தான் பிரம்மத்தையும் விளக்க இயலும் என்கிறார் பகவான் இராமகிருஷ்ணபரமகம்சர்⁸.

ஞானவாசிட்டுத்தில் பிரம்மத்தின் இலக்கணமாக,

1. பிரம்மம் பாவனையும், அபாவனையும், முதலும், ஈறும், பற்றும், உளதும், இலதும், அறிவும், மடமையும் இவை போன்றன ஒன்றுமில்லாதது. மனதாலும் வாக்காலும் எட்டுதற்கரியது. இன்பத்தில் இன்பமாகியது. நிறைவில் நிறைவாகியது. தன்னால் தான் உணரும் தன்மையுடையது (உற். 53).

2. பிரம்மம், அளவில்லாததாகியும், உபசாந்தமாகியும், பரிசுத்தமாகியும், ஆதியந்த மற்றதாகியும், அத்துவிதமாக நிறைந்ததுமாகும் (சிகித். 148.2-3).

3. யோகநித்திரையில் எவ்வுருவம் உளதோ அதுவே பிரம்மம். அறிபவன், அறிவு, அறிபடும் பொருள் என்னுமிவை ஒடுங்கும் இடம் அதுவாகும். அது சித்தம், புத்தி, மனம் ஒழிந்து சாந்தியாகியது (ஞான. 43).

என்பன இதில் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தின் இலக்கணம்,

பிரம்மம் பெயர் வடிவம் போன்ற எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றது. அது நிர் குணமானது. அதைப் பஞ்சேந்திரியங்களாலும், பஞ்ச பூதங்களாலும், காண்டல், கருதல், உபமானம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் அறிய முடியாது (கை.ந.ச.தெ.ப. 7) எனக் கூறப்பட்டள்ளது.

இரு நூல்களிலும் பிரம்மம் குணம் குறியற்றது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஞானவாசிட்டும் யோக நித்திரையில் எவ்வுருவம் உள்ளதோ அதுவே பிரம்மம் என உருவத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரமாணங்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. ஞானவாசிட்டுத்தில் அவை குறிப்பிடப்படவில்லை.

5.2.1.2 பிரம்ம வடிவம்

ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தின்வடிவமாக,

1. பிரம்மத்திற்கு சாமானிய வடிவம், பரவடிவம் என இரண்டு வடிவங்கள் உண்டு. பரவடிவத்தை அடையும் பொருட்டு சாமானிய வடிவத்தைப் பூசிக்க வேண்டும் என்றும்,

"மங்காமல் அடிமுடிவற்று ஒன்றாய வடிவு பரவடிவமாகும்.

இங்கான பிரமமெனப் பரமமென இசைப்பதெலாம் இந்த ரூபம்"

(அருச். :17 2,3)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. பிரபஞ்சத்தின் மூலமே பிரம்மம் தான் என்பது,

"பெருங்கற்பஞ் சேர்ந்த போதில்

எவ்வகை மூலங்களுக்கும் மூலமாம் பிரம்மமே யிலங்கா நிற்கும்".

(ஞான. 41.2,3)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3. பிரம்மாவும், திருமாலும், சங்கரனும், சதாசிவனும், சந்திரனும், சூரியனுமாகிய இவர்களெல்லாம் மன அமைதி அடைகின்ற காலத்திலும், கடமைகள் யாவையும் விட்டபோதும் ஞானமாகிய பிரம்ம வடிவமானது விகற்பமில்லா வடிவாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற சிவமாகி ஒன்றாய்த் தோன்றும் என்பது,

"அயனொடுமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனும் இந்திரனும் அருக்கன் தானும்

வியனிலுப சாந்தராம் வேலையினில் உபாதியெலாம் விட்டு நீங்கிப்

பயனில் சகமென்கின்ற பற்றகன்றுசின்மயமாம் பரம ரூபம்

உயர்விகற்ப மிலா வடிவமாய் எங்கும் நிறைசிவமாகி ஒன்றாய் நிற்கும்"

(ஞான.44)

என பிரம்ம வடிவமாக ஞானம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்திற்கு சாமானிய வடிவம் பரவடிவம் என இருவடிவங்கள் உண்டு என்பதும், பிரபஞ்சத்தின் மூலவடிவமே பிரம்மம் தான் என்பதும், ஞானம் பிரம்மத்தின் வடிவம் என்பதும் பிரம்மத்தின் வடிவங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தின் வடிவம் பற்றிய கருத்துக்கள் காணப்படவில்லை.

5.2.1.3 பரம் பொருள் ஒன்று உண்டு

ஞானவாசிட்டத்தில் பரம் பொருள் ஒன்று உண்டு என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தியத்தத்தவஞானிகள் தத்துவஆராய்ச்சியில் மட்டுமன்றி, அவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணையான சாதனங்களை ஆராய்வதிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். இங்கே சாதனங்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவன அறிவைப் பெறும் வழிகள். இவைகளை இந்தியத்தத்துவஞானிகள் பிரமாணங்கள் என்பர். உண்மையை அறிய நம் கண், காது போன்ற பொறிகள் எவ்வளவு தூரம் பயன்படும், நம் முன்னோர்கள் கண்ட முடிவுகளைக் கூறும் நூல்கள் எவ்வளவு தூரம் பயன்படும் என்பன போன்றவை பிரமாணங்களாகும்⁹. இப்பிரமாணங்களைக் கருத்திற்கொண்டு ஞானவாசிட்டம் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என்பதை,

"அத்தமியாத சோதி அருக்கனாய் அளவிலாதாய்

மெத்திய பிணியிலாதாய் மேவரும் பிறப்பிலாதாய்

எத்தலங்களினும் என்றும் யாவுமாய் யாவுஞ்செய்து

முத்தியுமாகி ஓங்கும் முதற் பரம் பொருளொன்று உண்டு"

(ஞான.30)

எனக் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பரம் பொருள் ஒன்று உண்டு எனத் தனியாக எடுத்துக் கூறுவதாகக் காணப்படவில்லை.

5.2.1.4 எல்லாம் பிரமம்

எல்லாம் பிரமம் என்ற கருத்து இரு நூல்களிலும் காணப்படுகிறது.

ஞானவாசிட்டத்தில் எல்லாம் பிரம்மம் என்பது,

1. சங்கரர் முதலியோர் அத்துவைத நிலையில் உலகில் காணப்படும் எல்லாப் பொருளும் பிரம்மமே என்று கூறியதாக,

"கிஞ்சிலாகி விரிந்து சகத் திரளாய்க் கிளைத்த இவையெல்லாம்
விஞ்சு பிரமம் அறிவு பிரம்மே மே தினிப் பிரமம்
பஞ்ச பூதம் பிரமம் நாம் பிரமம் நமதுபகை பிரமம்
தஞ்ச நட்புக்கிளை பிரமம் சங்கராதி நிச்சயமே" (புசுண்.25)

என்னும் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. விதையின் உள் அடங்கியிருக்கும் மரம் போலவும், காற்றில் ஓசையாகவும், கல்லில் திடமாகவும், கனலில் சூடாகவும், வானில் வெளியாகவும், நீரில் நெகிழ்வாகவும் இருப்பது பிரம்மமே (பாலன் 2,1.3)

கைவல்லிய நவநீதத்தில் எல்லாம் பிரம்மம் என்பது மூன்று பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

3. ஒரே ஆகாயம் மகா ஆகாயம் என்றும் மேக ஆகாயம் என்றும் குடத்தில் தோன்றும் குட ஆகாயம் என்றும் நீரில் தோன்றும் நீர் ஆகாயம் என்றும் நான்கு வகையாகப் படுகின்ற கற்பனை போல ஒன்றாகிய பரம்பொருளே பிரம்மம் எனவும் ஈசன் எனவும் கூடத்தன் எனவும் கற்பனை செய்யப் படுகிறது.

இக்கருத்தை,

"விண் ணொன்றை மகாவிண் ணென்றும் மேகவிண் ணென்றும் பாரின்
மண் ணொன்று கடவின் ணென்றும் மருவிய சலவிண் ணென்றும்
எண்ணுங் கற்பனை போல் ஒன்றே எங்குமாம் பிரம்மம் ஈசன்
நண்ணுங் கூடத்தன் சீவன் நான்கு சைதன்ய மாமே" (கை.ந.த.வி.ப.65)

என்னும் பாடலில் காணமுடிகிறது.

1. பிரம்மமே ஐம்பூதங்களாகக் கற்பனை செய்யப்படுவது,

"அப்பிர மத்திற் தோன்றும் ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்

செப்பு கற்பனையினாலே செனித்த வென்று அறிந்து கொள்ளே"

(கை.ந.த.வி.ப.28.3,4)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. எல்லாம் பிரம்மமாக யிருப்பதால் பிரம்மத்தை வேதம் பல பெயர்களில் வருணிக்கின்றது. அவை நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரம்மம், நிதானம், சாந்தம், சத்தியம், கேவலம், தூரியம், சமம், திருக்கு, கூடத்தன், சாட்சி, போதம், சுத்தம், இலக்கியம், சனாதனம், சீவன், தத்துவம், விண், சோதி, ஆத்மா, முத்தம், விபு, சூக்குமம் என்பனவாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப.136).

இவ்வாறு எல்லாம் பிரம்மம் என்பது கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

எல்லாம் பிரம்மம் என்பதை விளக்க ஞானவாசிட்டம் வேதம் பிரம்மத்தை வருணிக்கும் பல பெயர்களைக் கூறுகின்றது, கைவல்லிய நவநீதம் ஆகாய உவமையைக் கூறியுள்ளது.

5.2.1.5 பிரம்மத்தை அடையும் வழி

ஞானவாசிட்டம் நூலின் முக்கிய நோக்கம் பிரம்மத்தை அடைய வழிகாட்டுவதே. அதற்குரிய வழிகாட்டுதலாகவே நூலின் அனைத்துப் பகுதிகளும் அமைந்துள்ளன.

1. மனமாசை அகற்றுதலே பிரம்மத்தை அடையும் வழியாகும். மனமாசை அகற்ற ஒருவழி 'நான்' என்னும் அகந்தையை அகற்றுதலாகும். இதை ஞானவாசிட்டம்,

"விரிவுறும் உண்மைமேவில் வினையகங் காரமாளும்

புரிவற இவற்றையெல்லாம் புந்தியாற் தீர நீக்கித்

துரிசலை வின்றி நின்றா யென்னில் நானென்னுந் தோற்றம்

தெரிகிலாது அதுவே நீயாம் தெளிந்த தற்பரமும் அ.'தே" (பக்.19)

எனக்கூறுகின்றது.

2. பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளில் எல்லாம் பிரம்மம் என்கின்ற ஒன்றாய் காணும் பாவனை தோன்றுவதும் ஒன்றாகும். இந்நிலை தோன்ற வேண்டுமானால் பொருட்களை நல்லது தீயது எனப் பிரிக்கக் கூடாது. பொருட்களில் விருப்பு வெறுப்பு இருக்கக்கூடாது, எனது உனது என்னும் பிரிவினைத் தடைகள் இருக்கக்கூடாது. இதை ஞானவாசிட்டம்,

“நலனிழிவாஞ் சங்கேதத்து ஆசையெனும் விடுசிகையை நண்ணாயாகிச்
சலனமுறு விருப்பு வெறுப்பு அற உணர்வின் சாரபரந்தானாய் வாழ்வாய்
அலகற நான் இவன் அவன் ஈது அதுவெனதாம் வாதனை களறுத்து

ஒன்று என்றே

நிலவிய நிட்டையிலாறிச் சற்சின் மாத்திர பரனாய் நின்று வாழ்வாய்”

(உத்.6)

எனக் குறிக்கின்றது.

3. ஞான முயற்சியே பிரம்மத்தை அடையும் வழி என்பதை ஞான வாசிட்டம்,

“ஏகமெனும் பிரமத்துக்கு உறுமுத்தியோகமே இலங்கு ஞானம்
யோகமும் ஆங்கு அது வென்பர் உலகமு நானும் பிரம்மத்து

உருவென்று ஓர்தல்

ஆகு பிரமாற் பணமாம் கருமபலம் விடல் சந்நியாத மாகும்

சோகமுறு சங்கற்ப மறுத்தலே சங்கத்தைத் துடைத்த தென்பர்” (அருச். 15)

எனக் கூறுகின்றது. இங்கு உலகும் நானும் பிரம்மம் என்று உணர்தலே பிரமாற்பணம் என்றும் கரும பலத்தை விடுதலே சந்நியாசம் என்றும் துன்பம் பொருந்திய சங்கற்பத்தைக் கெடுத்தலே சங்கத்தைக் கெடுத்தல் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளாக ஞானவாசிட்டத்தில், பொருட்களை நல்லது தீயது எனப் பிரிக்காமை, பொருட்களை விருப்பு வெறுப்புடன் பார்க்காமை, பொருட்களின் மீது ஆசை கொள்ளாமை, எனது உனது என்ற பிரிவினை பாராட்டாமை, மனதைக் கெடுத்தல், செருக்கினை அடியோடு அகற்றல்,

மனவாசனையை மாய்த்தல், கரும பலத்தைத் துறத்தல், எல்லாம் பிரம்மம் என உணர்தல் என்பன கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் இச்செய்திகள் விளக்கமாக காணப்படவில்லை. ஆனால் பிரம்மத்தை அறிவதே பிரம்மத்தை அடையும் வழி எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

1. வாக்கிற்கு எட்டாத பிரம்மத்தை மகாவாக்கிய விசாரத்தால் அறியலாம் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. தனது நாயகன் அல்லாதவர்களை இவன் அல்லன், அவன் அல்லன் என்று கூறிய நாயகி, தனது நாயகனைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டபோது நாணங் கொண்டு வாய் பேசாதவளானது போல பிரம்மம் இதுவன்று இதுவன்று என்று நேதி செய்து தள்ளிய பின் முடிவில் நீக்கப்பட்டாததாக எஞ்சி நிற்பது எதுவோ அதுவே பிரம்மம் என்று வேதம் சொல்லாமல் சொல்லுவது, "பின் பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்" (கை.ந.ச.தெ.ப. 9.4) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. 'தத் துவம் அசி' என்ற மகாவாக்கிய விளக்கம் பிரம்மத்தை அறியும் வழியாக கைவல்லிய நவநீதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இது பற்றிய செய்திகள் தத்துவ விளக்கப் படலத்தில் 65 ஆவது பாடல் முதல் 81 ஆவது பாடல் வரை இடம் பெற்றுள்ளன.

'தத் துவம் அசி' என்ற மகாவாக்கியத்தில் 'தத்' என்ற பதத்தின் வெளிப்படையான பொருள் 'ஈசுரன்' என்பதாகும். 'துவம்' என்ற பதத்தின் வெளிப்படையான பொருள் சீவன் என்பதாகும். சீவன் 'ஈசுரன்' என்பவை கற்பிதமானவை. இவற்றை நீக்கி குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருளான கூடத்தனை (தன் ஆன்மாவை) பிரம்மமாகக் காணவேண்டும். ஆதுவே சுத்த சைதன்யமாகும்.

பால் வெண்ணெய் ஆகியவற்றில் நெய் கலந்திருப்பது போல் வெளிப்படையப் பொருளான சீவ, ஈச, நிலைகளிலும், குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருளான கூடத்த,

பிரம்ம நிலைகளிலும் பிரம்மம் கலந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து 'நீ' 'பிரம்மம்' என்று தெளிவாகப் பிரித்து அறிய வேண்டும்.

தத் - ஈசுரன்	}	இது வெளிப்படைப் பொருள்
துவம் - சிவம்		
தத் - பிரம்மம்	}	இது குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருள்
துவம் - கூடத்தன்		

வெளிப்படைப் பொருளிலிருந்தும், குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருளிலிருந்தும் பிரம்ம நிலையாகிய உன்னைத் தனியாகப் பிரித்தறிய வேண்டும்.

பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் உண்டான இந்த தூல உடல் நீயல்ல - அதை நீக்கி விடு.

நீ சுவாசிக்கும் பிராண வாயுவும் நீயல்ல, இந்தப் பிராணன் சூக்கும பஞ்ச பூதங்களின் இராசத குண கற்பனையால் உண்டானது, அதையும் நீக்கி விடு.

அந்தக்கரணங்களில் மனோமய கோசமும், விஞ்ஞானமய கோசமும் சூக்கும பூதங்களின் சத்துவ குணத்தில் உண்டானவை ஆகையால் அவையும் நீயல்ல என்று ஒதுக்கி விடு.

மீதமுள்ள ஆனந்தமய கோசம் அஞ்ஞானமாகிய தாமதகுணமாகும். ஆகையால் அதுவும் நீயல்ல என்று ஒதுக்கி விடு.

பின் சத்தாய், சித்தாய், ஆனந்தமாய், சமமாய், நிலையுள்ளதாய், அனைத்திற்கும் சாட்சியாய், ஏகமாய், நித்திய பொருளாய், பரிபூரணப் பொருளாய் விளங்கும் ஆன்ம வடிவமே நீயாவாய் என்பதை அறிக.

தூல, சூக்கும, காரணமாகிய மூன்று சாரீரங்களும்; சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்ற மூன்று அவத்தைகளும்; இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்காலம் என்ற மூன்று காலங்களும், பிறப்பாகிய கடலில் உண்டாகும் அலைகளைப் போலத் தோன்றித் தோன்றி அழிகின்றன. இவை அனைத்தையும் காணும் சாட்சி நீயே ஆவாய்.

இவை எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற நீயே சத்து சித்து ஆனந்தமாய் உள்ளாய்.
ஆனால்,

சீவன் ஈசுவரன் என்பவர்களில் பேதம் உண்டு
சீவன் பிண்டத்தில் உள்ளவன் ஈசுவரன் அண்டத்தில் உள்ளவன்
சீவன் காரிய உபாதி ஈசுவரன் காரண உபாதி
சீவன் சிற்றறிவு உடையவன் ஈசுவரன் பேரறிவு உடையவன்
ஆதலால் இச்சீவ ஈசுவரருக்கு சர்வகாலமும் ஐக்கியம் என்பது சித்தியாகாது.

வெளிப்படைப் பொருள் தெளிவாகப் பொருந்தாத நேரத்தில் ஆகுபெயர்
மூலம் பொருள் காண்பர்.

இருக்கும் இயற்கையால் உபாதிகளை நீக்கி இருப்பு உணர்வை நோக்கின்
இருவரும் ஒரு பொருளே ஆவார். அப்பொழுது துவைதம் நாசமாகும். அத்துவைத
நிலையை 'அசி' பதம் நன்கு விளக்கும் (கை. ந.த.வி.ப. 65-81).

இதுவே மகா வாக்கிய விளக்கமாகும்.

ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளாக மனமாசை
அகற்றுதல், அகந்தையை நீக்குதல், மனவாசனையை நீக்குதல் போன்றவை
கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் முழுக்க முழுக்க ஞானத்திற்கு மட்டுமே
முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஞானத்தை விளக்க மகாவாக்கிய
விளக்கம் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

5.2.1.6 பிரம்மத்தை அடையத் தடை

ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடையத் தடை பற்றிய செய்திகள்
காணப்படவில்லை.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தை அடையத் தடைகளாக பஞ்ச
கோசங்களும் கூடத்த நிலையும் சீவநிலையும் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. பஞ்ச கோசங்களாகிய அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்பன பிரம்மத்தை அடைய தடைகளாகும் என்பது,

" பிணங்கிய கோசப் பாசப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி

இணங்கிய குருவே என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும்...."

(கை.ந.த.வி.ப.14.3,4)

எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

2. கூடத்த நிலையும் ஈசநிலையும் பிரம்மத்தை அடையத் தடைகள் என்பது,

" தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல்

பின்னே அத்தலைவன் தானாய் பிரம்மமாய் பிறப்புத் தீர்வன்"

(கை.ந.த.வி.ப.20.1,2)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிரம்மத்தை அடைய தடையாக பஞ்ச கோசங்களும் கூடத்த நிலையும் ஈசநிலையும் இருப்பது கைவல்லிய நவநீதத்தில் தத்துவார்த்தமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தி ஞானவாசிடத்தில்யில்லை.

5.2.1.7 பிரம்மத்தை அடைந்தவர் நிலை

ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்தவர் நிலை கூறப்பட்டுள்ளது.

பிரம்மத்தை அடைந்தவர்கள் பிரம்ம ஞானிகள் எனப்படுவர். இவர்கள் சத்தியமும் சாந்தமும் சமத்துவமும் நிறைந்த பிரமத்தில் ஆனந்தமாய் இருப்பார்கள் என்பதை ஞானவாசிட்டம்,

"என்னு மறுதி யுடையோராய் எல்லாநினைவு களுமின்றி

முன்னு முண்மை யராயன்னார் முழு மெய்சந்தஞ் சமமென்னுந்

துன்னு பதத்தே சுகித்திருப்பர் சமமா நிராசை தொடர்மனத் தோர்

மன்னு புந்தி நிறைதீரர் வாழ்விற சாவின் மகிழ்ந்தயரார்" (புசுண். 26)

என்கிறது. இவர்கள் வாழ்வையும் சாவையும் சமமாகவே பாவிப்பர். அதாவது

மரணத்தைக் கண்டும் மனந்தளர மாட்டார்கள்.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் இந்தக் கருத்து காணப்படவில்லை.

5.2.1.8 பிரம்மத்தை அடைந்த துரிய நிலை

ஞான வாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்த துரிய நிலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

பிரம்மத்தை அடைந்த பிரம்மபதம் துரியநிலை எனப்படும். சுத்தநிலை என்பதும் பரமாத்ம நிலை என்பதும் உயர்நிலை என்பதும் இதுவே.

மிகவும் முயற்சி செய்தால் இத்துரிய நிலை கிடைப்பதாகும். சுழுத்தியுடையவர்கள் குணத்தைப் போலத் தம்மிடத்தில் தேடத்தக்கதாகும் என்பதை ஞானவாசிட்டம்,

"தானனி முயலிற் கிடைத்திருந் துயில் வோர் தன்மைபோற்

தம்மில் நாடுவதாகும்" (பாச. 7.4)

என்கிறது.

பிரமாநந்த வடிவமான துரியமே யாவுமாய் விளங்கும் என்பது ஞான வாசிட்டத்தில்,

"உரைகளுக்கெட்டாது உளத்தனுபவிக்கில் உறுவதாம் உரைத்த

அத்துரியங்

கரையறுமிவைகண் முழுதும்ப் பொருளாங் கனபரிணாமியா முள்ளம்

வரைவற வொடுங்கில் உட்புறமெங்கும் மன்னிய சராசரவடிவாம்

புரையறு தேவ தேவனாம் பரமப் பொருளனுபவப் படுந்தானே" (பாச. 8)

என இடம் பெற்றுள்ளது.

துரிய நிலையின் இலக்கணங்கூறும் ஞானவாசிட்டம்,

நானென்பதும், நானென்னாததுவும், உள்ளதும், இல்லாததுமாகிய இவைகளை ஒருங்கே நீக்கி விளங்குகின்ற சமத்துவமாம் இச்சையறும்படி ஆத்ம நிச்சயத்தில் இருத்தல் துரியமாகும். மேலான ஆத்ம நிச்சயமாகியும் சமமாகியும் உலகத்தினது காரியங்களுக்குச் சாட்சியாகியும் சொல்லப்பட்ட சீவன் முத்த ராகியும் இருக்கின்ற கற்பனைகள் நீங்கிய நிலையே துரிய பதமாகும் (மானு. 17) எனக் கூறுகின்றது.

துரியநிலை அடைந்தவர்கள் சீவத் தன்மையோடு இருந்தாலும், சமாதரி நிலையில் இருந்தாலும், மனைவிமக்களுடன் குடும்பத்தில் வாழ்ந்தாலும், துறவியாயிருந்தாலும் எந்த மாற்றமும் அடைய மாட்டார்கள் என்பது,

“இயாவதுஞ் செய்துந் தவிர்ந்தும் பயனொன்றில்லை இமகிரியுறாக்

கடல்போல் இயல்பில் நிற்பள்” (முழுட். 26.6)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்த துரியநிலை பற்றிய கருத்துக்கள் காணப்படவில்லை.

5.2.1.9 ஞானியின் மனமே பிரம்மம்

ஞானவாசிட்டத்தில் ஞானியின் மனமே பிரம்மம் என்னும் கருத்து காணப்படுகின்றது.

எல்லாவற்றையும் பிரம்மமாகக் காணும் மனநிலை சாதாரண மனிதர்களுக்குத் தோன்றாது. ஞானிகளுக்கு மட்டுமே இது முடியும். எனவே ஞானியின் மனமே பிரம்மம் என்பது ஞானவாசிட்டத்தில்,

“முழுது சத்தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முடிவறு பிரமமாவது தான்

பழுதின் ஞானிகள்தம் மனமலாது இல்லை” (பாலன். 1.1,2)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானிகள் மனம் பிரம்மமாய்த் திகழ வேண்டுமானால் ‘பிரமவிண்ணே உண்டாம்’ மற்றவை எல்லாம் கனவிற் காண்கின்ற பொருட்கள் என்ற உணர்வு தோன்ற வேண்டும் என்பதை ஞானவாசிட்டம்,

“தனை முதலாய் காண்கின்ற சகமெல்லாம் நீள்கனவாம்

சகத்திற் தோன்றும்

இனைய பொருட்களுங் கனவிற் காண்கின்ற பொருள்களா மென்று தேர்வாய்

அனைய பொருள்களுங்க காண அறிவு மாத்திரம் வடிவாய் அனைத்து மேவி
வினையில் செறிவாய்க் கனமாய்ச் சுத்தமாகிப் பிரம விண்ணேயுண்டாம்"

(லீலீ.63) என்கிறது.

இவ்வாறு ஞானிகள் மனமே பிரம்மம் என ஞானவாசிபட்டம் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீததத்தில் இந்தக் கருத்து காணப்படவில்லை.

5.3 ஞானம்

அத்துவைத தத்துவத்தின் அடிப்படையாய்த் திகழ்வது ஞானம். பூரண ஞானத்தின் இலக்கணத்தைக் கூற வந்த இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர், "பூரண ஞானம் ஏற்படும் போது மனிதன் மௌனியாகி விடுகிறான். அப்பொழுது நான் என்ற உப்புப் பொம்மை சச்சிதானந்தம் என்ற கடலில் கரைந்து ஒன்றாகி விடுகிறது. அப்போது உப்புப் பொம்மைக்கும் கடலுக்கும் வேற்றுமை துளியும் யிருப்பதில்லை" என்கிறார்¹⁰.

கட உபநிடதத்தின் ஒரு கதையில் நசிகேதன் என்னும் இளைஞன் எமதர்மராசனைக் குறித்து, இறந்த பிறகு ஆத்மாவின் நிலையைப் பற்றி பதிலளிக்க வேண்டினான். அதற்கு எமன் பிரம்மத்தைப் பற்றி விளக்கி, மேலும், "எழுந்திரு, விழித்துக் கொள். சிறந்த குருமார்களைத் தேடிச் செல். அவர்களிடமிருந்து அறிய வேண்டியதை அறிந்து கொள். பிரம்மத்தை அறியவேண்டிய பாதை கத்திமுனை போல் குறுகலாகவும், கூர்மையாகவும் இருக்கும். இதன் மேல் நடப்பது மிகவுங்கடினமானது. இருந்தும், இவையாவையுங் கடந்து பரிபூரண ஞானத்தை அடைந்து விட்டால் பேரின்ப நிலையானது சாதகனுக்குப் பிரமாதமான மகிழ்ச்சியளிக்கும்" என்று சொன்னார்¹¹. இது பூரண ஞானத்தின் செயலைக் கூறுகின்றது.

'மனித சமுதாயத்தின் குறிக்கோள் ஞானத்தை அடைவதே' எனக் கூறும் சுவாமி விவேகானந்தர், "ஞானம் என்பது மனிதனிடத்தில் இயல்பாக இருப்பதாகும்.

எந்த ஞானமும் மனிதனுக்கு வெளியே யிருந்து வருவதில்லை. அவை நமக்குள்ளே யிருக்கின்றன. ஒரு மனிதன் கற்கிறான் என்பது உண்மையில் அவன் அளவேயில்லாத ஞானம் அனத்தின் சுரங்கமாகிய தன் ஆன்மாவை முடியிருக்கும் திரைகளையெல்லாம் நீக்கி அந்த ஞானத்தைக் கண்டுபிடிப்பதையே குறிக்கும் என ஞானத்திற்கு விளக்கம் தருகிறார்¹².

ஞானத்திற்கு விளக்கந்தரும் கலைக்களஞ்சியம், "ஞானம் என்பது அறிவு. அது மெய்யறிவு, பொய்யறிவு என இருவகைப்படும். புலன்களாலும் புத்தியாலும் உண்டாகும் அறிவு மெய்யறிவாகாது. மாறாத பொருள் ஒன்றிருக்க வேண்டும் அதுதான் உண்மை பொருள். மாறுபாடுகள் எல்லாம் வெறும் தோற்றமே. பெயர் வடிவங்களைப் பொய் யென்று விலக்கி அவற்றுக்கு ஆதாரமான சச்சிதானந்த பரமான்மாவை அறியும் அறிவே ஞானம் எனப்படும்" என்கிறது¹³.

ஞானத்தைப்பற்றிக் கூறும் சிவஞான மாபாடியம், "புத்தியின் இரண்டாவது குணம் ஞானம். அது எட்டுவகைப்படும். முந்தைய பிறவிகளில் செய்த நல்வினையின் காரணமாக இந்தப் பிறவியில் பொருள்களை உள்ளபடி அறிகின்ற ஞானம் ஒன்று. ஆதியான்மீகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதி தெய்வீகம் என்று கூறப்படும் மூன்றுவகைத் துயரங்களால் மனச் சோர்வு வந்தபோது அவற்றால் தோன்றும் ஞானம் மூன்று. நண்பர்களாகிய சான்றோர் அறிவுறுத்தும் உரைகளால் வரும் ஞானம் ஒன்று. நூல்களைத் தானே மன ஒருமைப்பாட்டுடன் கற்பதனாலும், நல்லாசிரியரை வழிபட்டுப் பாடம் கேட்டு உணர்வதனாலும் வருகின்ற ஞானம் இரண்டு. ஈகை முதலிய நல்வினைகளினால் வரும் ஞானம் ஒன்று. ஆக ஞானத்தின் வகை எட்டாயிற்று. இத்தகைய ஞானத்தினால் பெறப்படும் பயன் சித்தி என்றும் முத்தி என்றும் கூறப்படும்"¹⁴ என்கிறது.

இப்படி அறிஞர்களின் கருத்தைப் போன்று ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய நூற்களிலும் ஞானம் பற்றிய கருத்துக்கள் விளக்கமாக உள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

5.3.1 ஞானத்தின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டம் என்னும் பெயரே ஞானத்திற்கு முதன்மைதரும் நூல் என்பதைக் கூறுகின்றது. இந்நூலின் முக்கிய நோக்கம் ஞானத்தின் கூறுகளை வலியுறுத்துவது. அனைத்துக் கதைகளும் அறிவுரைப்பகுதிகளும் ஞானத்தின் கூறுகளை வலியுறுத்துவனவாகவே அமைந்துள்ளன.

ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படும் ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

1. ஞானம் - விளக்கம்
2. ஞானத்தை அடையும் வழி
3. ஞானமே எல்லாம்
4. ஞானத்தின் பயன்
5. ஞானிகள்
6. ஞானபூமிகள்
7. அஞ்ஞானம்
8. அஞ்ஞான பூமிகள்

என்பன போன்ற தலைப்பில் கருத்துக்கள் வகை தொகை செய்து விளக்கப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஞானவாசிட்டத்தில் உள்ள செய்திகளில் அஞ்ஞானம் தவிர மற்ற அனைத்துச் செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. 'ஞானத்தடையும் நீக்கமும்', ஞானத்தின் வகைகள் பற்றிய செய்தியும் காணப்படுகின்றன.

5.3.1.1 ஞானம் - விளக்கம்

ஞானவாசிட்டம் ஞானத்தை பிரம்மத்தை அடையும் முயற்சி என்றும், அம்முயற்சியே யோகம் என்றும் (அருச்.15.1) கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை உவமை மூலம் விளக்குகின்றது. கண்ணாடிக்குள் பிம்பம் தோன்றுவது

போல் சித்தின் சாயையாக புத்தி தோன்றுகிறது. புத்தியின் கவனம் ஒரு பொருளை நோக்கிப் பாயும் போது விருத்தி எனப்படுகிறது. விருத்தியில் சித்தின் ஆபாசம் பாய்ந்து பொருளின் அனுபவம் சுவனுக்கு உண்டாகிறது. இதனைச் சான்றோர்கள் ஞானம் என்று கூறுவார்கள் (கை.ந.ச.தெ.ப.11).

இவ்வாறு இரு நூல்களும் ஞானத்திற்கு விளக்கம் தருகின்றன. ஞானவாசிட்டம் தரும் விளக்கம் செயல் முறையானதாகவும், கைவல்லிய நவநீதம் தரும் விளக்கம் தத்துவமானதாகவும் காணப்படுகின்றன.

5.3.1.2 ஞானத்தை அடையும் வழி

ஞானவாசிட்டம் ஞானத்தை அடைய வழிகாட்டும் சாதனங்களாக கதைகள், அளவைகள், இதிகாசங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றது (தாசு. 77.2,3). மேலும் சாந்தி, பற்றற்ற நிலை, ஆசையில்லாமை, வாசனையில்லாமை போன்ற நிலைகளிலும் ஞானத்தை அடைய முடியும் (வீத்.2) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை அடைய ஞான சாதனங்கள் நான்கைக் கூறுகின்றது. அவை,

1. என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய பொருள் எது, நிலையற்ற பொருள் எது என்ற விவேக அறிவு வேண்டும்.
2. இவ்வுலக மேலுலக இன்பங்கள் நிலையற்றவை, அவை துன்பத்திற்குக் காரணமானவை என அறிந்து அவற்றில் ஆசையற்றிருத்தல் வேண்டும்.
3. சமம், தமம், விடல், சகித்தல், சமாதானம், சிரத்தை என்ற ஆறு குணங்களும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும்.
4. 'முமுட்சத்துவம்' எனப்படும் தீவிரமான வீடுபேறடையும் விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களும் ஞானத்தை அடையும் வழிகளைக் கூறுகின்றன.

5.3.1.3 ஞானமே எல்லாம்

எல்லாம் ஞானமே என்று இரு நூல்களும் கூறுகின்றன.

ஞானவாசிட்டம் தெய்வமும் ஞானமே, பிரம்மமும் ஞானமே, உலகமும் ஞானமே என எல்லாம் ஞானம் என்கிறது.

1. தெய்வம் எது வென்று கேட்டால் திருமாலும் அல்ல, சிவனும் அல்ல, ஐம்பூத வடிவத்தாலான சரீரங்களைப் பெற்றதுமல்ல, ஒழிகின்ற மனதும் அல்ல, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாததாகியும் சுயமாகவும் இருக்கின்ற ஞானமே தெய்வம் என்கிறது. (தேவ. 20)
2. அளவற்ற பூரண ஞானத்தை பேருண்மை என்றுஞ் சொல்வார்கள். அதனையே திடமுள்ள மேலான பிரம்மம் என்றும் பரமம் என்றும் பெயரிட்டு வழங்குவர் (சிகித். 16) என்கிறது.
3. சித்து மாத்திரத்தின் மேன்மையான சங்கற்பமே பிரம்மாவாகும். உண்மையாக ஞானத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. ஞானத்தால் உண்டான படைப்பானது அந்த ஞான வடிவமே (சிகித். 169) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.
4. எங்கும் எதிலும் உள்ளும் புறத்தும் நிறைந்திருப்பது ஞானமே என்னும் கருத்து கீழ் வரும் பாடலால் அறியமுடிகிறது.

"வருங் கற்பகவிண் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல்லியும் பயனென்
சுருங்கச்சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்ற இங்குள்ள துவுஞ்சித்து
ஒருங்கு அப்புறத்துஞ் சித்து எல்லை யுள்ளதுஞ் சித்து எல்லையற
நெருங் குற்றத்துஞ்சித்து யான் சித்து நீ சித்து உலகநிறைசித்தே"

(மாவலி.45)

5. ஒளிக்கதிர் என்று வேறு பிரித்துப் பாராமல் சூரியனாகவும், ஆபரணம் என்று வேறு பிரித்துப் பாராமல் பொன்னாகவும் பார்த்தால் அவையாய் விளங்குவது போல உலகத்தை வேறு பிரித்துப் பாராமல் அறிவாகப் பார்த்தால் எல்லாம் ஞானமாகத் தோன்றும் (விரத.2) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

6. பிரம்மா, சிவன், திருமால், இந்திரன் முதலியவர்கள் செய்யும் ஐந்தொழில்கள் முதலிய எல்லாம் தத்துவத்தில் கலந்து நிறைந்த ஞான வடிவத்தை உடையது (இட்ச. 54) என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில்,

"அறிவுக்கு அறிவுசெய்யும் அறிவு வேறுண்டென்று எண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருள் நீயல்லை அறிபடாப் பெருள் நீயல்லை
அறிபொருளாகும் உன்னை அனுபவித்து அறிவாய் நீயே" (கை.த.வி.ப. 74)
என ஞானமே எல்லாம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானமே தெய்வம், ஞானமே பிரம்மம், ஞானமே உலகம், ஞானமே ஐந்தொழிலும் என எல்லாம் ஞானம் என்பது ஞானவாசிட்டத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் அந்த அளவு தெளிவாகக் காணப்படவில்லை.

5.3.1.4 ஞானத்தின் பயன்

ஞானம் அடைந்தவர்களின் பலனைப் பற்றி இரு நூல்களும் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

ஞானவாசிட்டத்தில் ஞானத்தின் பயன்களாக,

1. ஞானத்தால் பாவம் நீங்குவது.

"அன்னதினால் உரைக்கின்றேன் வெம்பவத்தை ஞானத்தா
லன்றி மாய்க்கப்
பின்னையொரு நெறியில்லைப் பாசத்தாற் பிணிப் புண்ட பிணி
நெஞ்சுக்கே" (வித. 1.3,4)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. ஞானத்தால் பிறவிப்பிணி நீங்குவது,

"சனமயக்கத்துக்குக் காரணமாம் பிரிவின்று தவிர்ந்து போமே" (உத். 7.4)

என, பூரணமாகிய ஞானத்தில் பொருந்துதல் எப்போது உண்டாகுமோ அப்பொழுது பிறவி மயக்கத்துக்கு மூலமாகின்ற பேதமானது நீங்கிவிடும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

3. ஞானம் பிறந்தால் மனமும் வாசனையுங் கெடும் (உபசா. 49).

இவ்வாறு பாவ நீக்கமும், பிறவிப் பிணி நீக்கமும், மனமும் வாசனையுங் கெடுதலும் ஞானத்தின் பயன்களாக ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஞானத்தின் பயன்களாக,

1. ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கி பிறவிப் பிணி அகன்று விடுவது,

"சென்று துட்டவாதனை விட்டு விவேகராய்ச் செனித்த மாயையைத் தள்ளி
நின்று ஞானத்தை அடைந்தவர் பவங்கள் போ நிச்சய மிதுதானே"

(கை.ந.ச.தெ.ப. 62.3,4)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. குருவியின் உபதேசத்தினாலும் வேத நூல்களினாலும் பெறும் ஞானத்தின் வழியாக இவ்வான்மாவானது நிலைத்திருக்கின்ற ஞானமாகிய பிரம்மமே என அறியலாம் (கை. ந.த.வி.ப. 46) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு அஞ்ஞான நீக்கமும், பிறவிப் பிணி நீக்கமும், ஆன்மாவானது ஞானமாகிய பிரம்மமே என அறிவதும் ஞானத்தின் பயன்களாக கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இருநூற்களும் பிறவிப்பிணி நீக்கம், அஞ்ஞான நீக்கம் என்பதை ஞானத்தின் பயன் என்கின்றன.

5.3.1.5 ஞான வகைகள்

ஞான வாசிட்டத்தில் ஞான வகைகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை சோதி ஞானம், பரம ஞானம், சொருப ஞானம், விசார ஞானம் என நான்காகப் பகுத்துக் கூறுகின்றது (கை.ந.ச.தெ.ப.78).

5.3.1.6 ஞானிகள்

உண்மையான ஞானியாள் என்பதற்கு விளக்கந் தரும் சுவாமி விவேகானந்தர், 'மிக உயர்ந்த அறிஞர்களிடமும் மிகத் தாழ்ந்த பிராணிகளிடமும் முனிவரையோ, மனிதனையோ, பிராணியையோ பார்க்காமல் எல்லாவற்றுள்ளும் இறைவனையே பார்ப்பவனே உண்மையான ஞானி'¹⁵ என்கிறார்.

இத்தகைய ஞானிகளைப் பற்றிய செய்தி இரு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

ஞானவாசிட்டத்தில் கீழ்க்கண்ட செய்திகள் ஞானிகளைப் பற்றிக் காணக் கிடைக்கின்றன.

1. ஞானிகளது உறவு வேண்டும், அந்த உறவு யிருக்குமேல் பிறவிக் கடலைக் கடக்கலாம் (பாச.3).
2. ஆத்மாவை தரிசித்த ஞானி சரீரத்தை அரிந்த போதும் அறியமாட்டான். கரும்பின் கட்டியானது தீயிற் காய்ந்த காலத்திலும் அரிந்த காலத்திலும் இனிப்புக் கெடாததைப் போல தெளிவுற்ற ஞானியும் பொய்யாகிய மயக்கத்தினால் வேற்றுமையாக மாட்டான், அவன் எச்செயலைச் செய்தாலும் பிரம்மத்தினது நிலையை விட்டுப் பிரியமாட்டான் (வீத. 23).
3. மரணம் இப்போது வந்தாலும் கற்ப முடிவில் வந்தாலும் ஞானிகள் சேற்றில் விழுந்த பொன்போல் களங்கமடைய மாட்டார்கள். சகலமாயும், ஞானப் பார்வையாயும், ஆதியந்தமில்லாமல் ஏகமாகியும், ஆனந்தமாத்திரமாகியும், ஒளியாகியும் காட்சியுள் இல்லாத அடையாளத்தை உடையவர்களை ஞானிகள் என்று வேதங்கள் கூறும் (சுரகு.15).

இவ்வாறு, பிறவிக் கடலைக் கடக்க ஞானிகளது உறவு வேண்டும் என்பதும் ஞானிகள் எச்செயலைச் செய்தாலும் பிரம்மத்தினது நிலையை விட்டுப்பிரிய மாட்டார்கள் என்பதும் ஞானிகள் களங்கமடைய மாட்டார்கள் என்பதும் வேதங்கள்

கூறும் ஞானிகளது இலக்கணமும் ஞானிகளைப் பற்றிய செய்திகளாகவும் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் கீழ்க்கண்ட செய்திகள் ஞானிகளைப்பற்றிக் காணக் கிடைக்கின்றன.

1. ஞானிகள் ஆன்ம ஞானம் பெற்றவர்கள். அவர்கள் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் கனவு போன்றது என உணர்பவர்கள் (கை.ந.த.வி.ப.45.1,2).
2. அகங்கார மமகாரங்கள் நீங்கியதினால் ஞானியும் ஈசனும் சமமாவர் (கை.ந.ச.தெ.ப.36.3).

இவ்வாறு ஞானிகள் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் கனவு போன்றது என உணர்வர் என்றும் ஈசனுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இருநூல்களும் ஞானிகளை இறைநிலை பொருத்தியவர்கள் என்கின்றன.

5.3.1.7 அஞ்ஞானம்

ஞானவாசிட்டத்தில் ஞானத்துக்குக் கொடுத்திருக்கம் விளக்கம் போல அஞ்ஞானத்துக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. கிடைத்திருப்பனவற்றை வைத்துப் பார்க்கும் போது,

1. அஞ்ஞானத்தோடு வாழ்கின்ற வாழ்வானது சண்டாளர்கள் வீடுகள் தோறும் ஒட்டில் பிச்சை வாங்கிச் சுழல்வதிலும் மோசமானது (முழுட்.15).
2. பாவம் மிகுந்த அஞ்ஞானம் விவேகத்தை நீக்கும் (பிரக. 42).
3. செல்வ மயக்கத்தை துறவினால் கெடுக்க எண்ணினால் அஞ்ஞானமானது வெட்டுகின்ற மரத்திலிருக்கும் பேய் ஓடுவது போல செல்வங்கள் அனைத்தையும் விவேகத்தினால் நீக்கினால் அஞ்ஞானம் விரைவில் நீங்கும் (சிகித்.122) என்ற செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் அஞ்ஞானம் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் காணப்படவில்லை.

5.3.1.8 ஞானத் தடையும் நீக்கமும்

கைவல்லிய நவநீதம் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்கள் என்னும் மூன்றையும் ஞானத்தடைகள் என்கின்றது. இவை பிறவிப் பழக்கத்தினால் வருவனவாகும். இவை உயர்வான ஞானம் தோன்றாமல் மறைத்து விடும். எனவே இவற்றைக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற மூன்றினாலுங் கெடுத்து ஒழிக்க வேண்டும் (கை.ந.த.வி.ப.89) என்கிறது.

நாள்தோறும் இம்மூன்று நிலைகளையும் பயிற்சி செய்து வந்தால் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் என்கின்ற மூன்று தடைகளையும் நீக்குவது நிச்சயம் (கை.ந.த.வி.ப.92) என கைவல்லிய நீதத்தில் காணப்படுகின்றது.

ஞானவாசிட்டத்தில் அஞ்ஞான நீக்கமாக (5.3.1.7) செல்வங்கள் அனைத்தையும் விவேகத்தினால் நீக்குதல் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் அஞ்ஞான நீக்கமாக 'கேட்டல்' கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு கேட்டல் என்பது குரு கூறிய வழி மூலம் 'தத்' பதம் 'துவம்' பதம் ஆகிய வாக்கியங்களால் கைவல்லிய நிலை அடைவதற்குப் பழகுதல் ஆகும்.

5.3.1.9 ஞானபூமிகள்

இருநூல்களும் ஞானபூமிகள் பற்றிக் கூறுகின்றன. ஞானவாசிட்டம் ஏழு ஞானபூமிகளைக் கூறுகின்றது. சுபேட்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, தூரியம் எனும் இவையே அந்த ஏழு ஞான பூமிகளுமாகும் (உற்.45).

இந்த ஞானபூமிகள் இல்லாமல் மோட்சநிலையை அடைய முடியாது.

"உளமொடுங்கும் உபாயமே யோகமாகும் உணர்வுறுபூமிகள் இந்த

உபாயமாகும்

வளமிகுமிப் பூமிகளால் அன்றியிந்த மாதேவ பெரிய பதம் மருவலாகா"

(உற்.52.1,2)

இந்த ஞான பூமிகளுள்,

- முதற்பூமி - சபேட்சை
ஆராய்ந்தறிந்த ஞானநூற்களினாலும் சாதுக்களினாலும்
ஞானத்தை முன்பு வளரச் செய்தல். ஞான யோகத்துக்கு
இது முதற்பூமி.
- இரண்டாம் பூமி - விசாரணை
தளர்வற்ற ஆத்ம விசாரணை
- மூன்றாம் பூமி - தனுமாநசி
அசங்கபாவனை (அசங்கம் = பற்றின்மை)
- நான்காம் பூமி - சத்துவ பத்தி
வளருகின்ற வாசனையைப் பற்றில்லாமற் கெடுப்பது
- ஐந்தாம் பூமி - அசம்சத்தி
மயக்கமில்லாத பரிசுத்தமாகிய நல்ல ஞானமயமான
ஆனந்த வடிவம்
- ஆறாம் பூமி - பதார்த்த பாவனை
அறிதலில்லாமையே உருவமாகிப் பூரணமானவோர்
ஆனந்தத்தினாலும் நிறைந்த வடிவமாகிச் சுழுத்தி
அவத்தை போல விளங்கும்
- ஏழாம் பூமி - தூரியம்
பிரிவற்ற சமமாகியும் மிகவும் சொற்பமாகியும் மிகவும்
நல்லதாகியும் உபசாந்தமாகியும் சுத்த தூரியமாகியும்
இருக்கின்ற கைவல்லியமாகிய மோட்சம்

ஏழாம் பூமியை சிலர் தூரியாதீதம் என்றும் சொல்லுவர்.

இவற்றுள்,

முதல் மூன்று பூமிகள்	-	சாக்கிரா அவத்தை (நனவு)
நான்காம் பூமி	-	சொப்பன அவத்தை (கனவு)
ஐந்தாம் பூமி	-	சுழத்தி அவத்தை (உறக்கம்)
ஆறாம் பூமி	-	துரிய அவத்தை (பேருறக்கம்)
ஏழாம் பூமி	-	துரியாதீத அவத்தை (உயிர்ப்படக்கம்)

இந்த செய்திகள் அனைத்தும் இட்சுவாகு கதையில் 34 ஆம் பாடல் முதல் 39 ஆம் பாடல்வரை கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்திலும் ஞானபூமிகள் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்ட பெயரிலே அழைக்கப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதம் முத்தி நிலை கைகூடுவதை, "காலான முதற்பூமி கைவந்தால் முக்தியுங் கைவந்த தாமே" (கை.ந.ச.தெ.ப.155.4) என்கிறது.

இந்த ஞான பூமிகளுள்,

முதற்பூமி	-	துர்ச்சங்கம் நீங்கிச் சிவஞானத்தை விரும்புவது
இரண்டாம் பூமி	-	சாது சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் உரைக்கும் வாக்கியத்தைக் கேட்டு ஞான நூற்களைப் பயிற்சி செய்வது
மூன்றாம் பூமி	-	விசாரத்தில் வெளிப்படும் பொருளை நம்பி முன்னுள்ள இச்சைகளை நீக்குதல்
நான்காம் பூமி	-	முதல் மூன்று பூமிகளின் பழக்கத்தினாலும் சத்சங்கம் பழகிய மனத்தில் மெய்யுணர்வு பிறத்தல்
ஐந்தாம் பூமி	-	உண்மையில் மனம் உறுதிப்பட்டுப் பொய்மைகள் அனைத்தையும் மறந்து விடல்
ஆறாம் பூமி	-	காண்பவன், காட்சி, காணப்படு பொருள் ஆகிய திரிபுடி நிலை மாறி அத்துவைத ஆனந்தம் அடைகின்றநிலை
ஏழாம் பூமி	-	பிரம்மப் பொருளின் உண்மைத் தன்மையில் எக்காலமும் இருக்கின்ற மௌன நிலை.

இந்த ஏழு ஞானபூமிகளும் ஐந்துவத்தைகளுள் அடங்கும். முதல் மூன்று பூமிகளையும் அடைந்தோர் சாதகர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் சீவன் முத்தர்கள் அல்லர்.

நான்காவதான நடுபூமியில் உள்ளோர் பிரம்மவித்துக்கள் என்ற முத்தர்கள் ஆவார்கள்.

அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, தூரியம் என்ற பின் மூன்று பூமிகளில் ஏறினோர் முறையே பிரம்மவரன், பிரம்மவரியன், பிரம்ம வரிட்டன் என்னும் சீவன் முத்தர்களாவார்கள்.

முதல் பூமியாகிய சுபேட்சையை அடைவதே கடினம். இம் முதல் பூமி கைவசமானால் மோட்சமும் கைவசமானதாகும்.

முதல் மூன்று பூமிகளை மட்டும் அடைந்து இறப்பவர்கள் மேலான சுவர்க்கம் முதலிய பதவிகளையடைந்து பிறகு ஒரு நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்து படிப்படியாக மோட்சமடைவார்கள். இதை மறுப்பவர் மகாபாவத்தை அடைவர். வேதமே இதற்குப் பிரமாணமாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 146-155).

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஞானபூமிகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

முத்திநிலை அடைய ஞானபூமிகள் ஏழும் தேவை என இருநூல்களும் கூறுகின்றன. கைவல்லிய நவநீதம் முதற்பூமியை அடைந்து விட்டாலே முத்தி அடைவது உறுதி என்கிறது.

முதல் மூன்று பூமிகளைச் சாக்கிரவத்தை என்றும் நான்காம் பூமியை செப்பன அவத்தை என்றும் ஐந்தாம் பூமியை சுமுத்தி அவத்தை என்றும் ஆறாம் பூமியை தூரிய அவத்தை என்றும் ஏழாம் பூமியை தூரியாதிதம் என்றும் இருநூல்களும் விளக்குகின்றன.

நான்காம் பூமியை ஞானவாசிட்டம் வளருகின்ற வாசனையைப் பற்றில்லாமற் கெடுக்கும் நிலை என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் மனதில் மெய்யுணர்வு பிறக்கும் நிலை என்கிறது.

ஏழாம் பூமியை ஞானவாசிட்டம் கைவல்லியமாகிய வீட்டு நிலை என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் மௌன நிலை என்கிறது.

நான்காம் பூமியில் உள்ளோர் பிரம்மவித்துக்கள் என்றும் ஐந்தாம் பூமியில் உள்ளோர் பிரம்ம வரன் என்றும் ஆறாம் பூமியில் உள்ளோர் பிரம் வரியான் என்றும் ஏழாம் பூமியில் உள்ளோர் பிரம்மவரிட்டன் என்றும் சீவன் முத்தர்களை நான்கு வகையாகக் கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரித்திருப்பது ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படவில்லை.

5.3.1.10 அஞ்ஞான பூமிகள்

இருநூல்களிலும் அஞ்ஞானபூமிகள் பற்றிய செய்திகள் காணக் கிடைக்கின்றன.

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. பீஜசாக்கிரம்
2. சாக்கிரம்
3. மகாசாக்கிரம்
4. சாக்கிர சொப்பனம்
5. சொப்பனம்
6. சொப்பன சாக்கிரம்
7. சுழுத்தி

என ஏழு அஞ்ஞான பூமிகள் கூறப்பட்டுள்ளன (உற். 39).

இந்த அஞ்ஞான பூமிகளுள்,

முதற்பூமி

- பீஜசாக்கிரம் (வித்து சாக்கிரம்)

சித்திலே நின்றதொழிற் படுவதற்கு ஏதுவாய் வித்துபோல்

நின்றிடும் அதனால் பீஜசாக்கிரம் என்று சொல்லப்படும்.

இது அறிவுக்கு முதல் அவத்தை ஆகும்.

- இரண்டாம் பூமி - சாக்கிரம்
- பரமாத்மாவிலிருந்து பிறந்த பின் இவன், நான், இது, எனது எனப் பூர்வம் இல்லாமயின் சூட்சுமமாய் உதித்துவரும் நிச்சயம் சாக்கிரம் எனப்படும்
- மூன்றாம் பூமி - மகா சாக்கிரம்
- இதைத்தவிர இவன், அவன், நானே, இது, அது, என்று சிந்திக்கும். இது முற்பிறப்பின் தொடர்ச்சியாய்ப் பிறக்கும். இந்த நிச்சயம் மகாசாக்கிரம் எனப்படும்.
- நான்காம் பூமி - சாக்கிர சொப்பனம்
- அறிந்துள்ளதெனினும் அறிகலாததெனினும் மிக அழுத்தமாகத் தான் அதன் மயமாகி நனவில் கற்பனைக் கனவு காண்பது சாக்கிர சொப்பனம்.
- ஐந்தாம் பூமி - சொப்பனம்
- அற்பகாலத்தில் அனேகமாஞ் செயல்களைப் பார்த்து அறிந்தோமென்னும் கனவு கண்டு விழித்தபின் முன்கண்ட செயலை எண்ணுவது சொப்பனம்.
- ஆறாம் பூமி - சொப்பன சாக்கிரம்
- முன்பு கனவிற கண்டதனை மறந்து சிலநாட்கள் கழித்து பின் காணும் பொருட்களை வெகுநாள் தொடர்வுற்றதாய் நோக்கும் கனவு, நனவு போல் நனவுக்கே தோன்றும் இச்செயல் சொப்பன சாக்கிரம்
- ஏழாம் பூமி - சுழுத்தி
- துக்கபோகத்துக்கு ஏதுவாகிய நிலை சுழுத்தி எனப்படும்.

இந்த ஏழு அவத்தைகளும் அஞ்ஞான பூமிகளாகும் (உற்.40-44).

இவ்வாறு அஞ்ஞான பூமிகள் பற்றிய செய்திகள் ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழுக்கும் தெளிவான விளக்கம் காணப்படுகின்றது.

1. வித்துசாக்கிரம் - மனிதன் தூக்கம் கலைந்து விழிப்பு நிலைக்கு வரும்போது தனது உடலைப் பற்றிய உணர்வு வராமல் 'நான்' என்ற ஓர் அற்ப உணர்ச்சி மட்டுமே ஏற்படுகிறது. இது வித்திலிருந்து கிளம்பும் முளை போன்றது. எனவே இது வித்து சாக்கிரம் எனப்படுகிறது.
2. சாக்கிரம் - தூக்கம் கலைய ஆரம்பித்து, உடலுணர்வு கால உணர்வு இடவுணர்வு ஆகியவை மட்டுமே பழையபடி ஏற்படும் நிலை சாக்கிரம் எனப்படும்.
3. மகாசாக்கிரம் - பிறகு நான் எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்கள் திடமாகவும் முழுவதுமாக ஏற்படும் பூரண மனச் சலன நிலை மகாசாக்கிரம் எனப்படும்.
4. சாக்கிரகனவு - ஒருவன் விழிப்பு நிலையில் தான் அறிந்தவைகளையும் அறியாதவைகளையும் பற்றி பகற்கனவு காண்பது சாக்கிரகனவு எனப்படும்.
5. கனவு - ஒருவன் விழிப்பு நிலையில் அனுபவித்தவைகளையும் அனுபவிக்காதவைகளையும் பிறகு கனவாகக் காண்பது கனவு எனப்படும்.
6. கனவு சாக்கிரம் - ஒருவன் கனவில் முன்பு கண்டு மறந்து போன நிகழ்ச்சிகளை மீண்டும் விழிப்பு நிலையில் காண்பது கனவு சாக்கிரம் எனப்படும்.

7. சுழுத்தி - இது கனவற்ற ஆழ்ந்த தூக்கநிலையாகும். கருவி கரணங்கள் யாவும் ஒடுங்கி அஞ்ஞான இருள் மூடியிருக்கும் தூக்க நிலையாகும்

(கை.ந.ச.தெ.ப.146-148).

இவையே அஞ்ஞான பூமிகள் பற்றிய கைவல்லிய நவநீதச் செய்திகளாகும்.

கைவல்லிய நீதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் அளவு ஞானவாசிட்டத்தில் அஞ்ஞான பூமிகள் பற்றிய விளக்கம் சொல்லப்படவில்லை.

5.3 மனம்

மனிதன் என்ற சொல் மனம் என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியது. அந்த அளவு மனிதனுக்கு முக்கியமானது மனம். இந்திய வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், மனிதனும் அவனது மனமும் என்ற கருத்தே இந்தியர்களை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. எண்ணியவற்றை எளிதாகப் பெற மிக எளிய வழிபோல் தோன்றுவதால் அது அவர்களுக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. விதிகளுக்கிணங்க மனம் எதையும் செய்யவல்லது என்ற முழு உணர்வு உறுதியாக இந்தியர்களின் உள்ளத்தில் ஊன்றிவிட்டதால் மனதின் ஆற்றல் பெரும் ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒன்றாயிற்று என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்¹⁶.

மனம் மனிதனிடத்துள்ள ஓர் ஒப்பற்ற கருவி. மனம் தூயதாகும் பொழுது செயற்கரிய செயல்களை அதைக் கொண்டு சாதிக்கலாம் என்கிறார் சுவாமி சித்பவானந்தர்¹⁷. பந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதும், அப்பந்தத்தை அகற்றி விடுதலை அளிப்பதும் மனம் தான் என்கிறார் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர்¹⁸.

இந்த மனம் ஒரு அதிசயமான கருவியாகும். எல்லோருமே மனம் இருப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனால், இந்த மனம் எங்கே இருக்கிறது, ஆன்மீக வாழ்வில் ஈடுபட ஆரம்பிக்கும் போது சாதகனுக்குப் பெரும் எதிரியாக இருப்பது அவனது மனமேயாகும். ஆனால் சாதனையில் நன்றாக முன்னேறிவிட்டால் இதே

மனம் சாதகனின் சிறந்த நண்பனாகி விடும். காட்டில் திரியும் குதிரையைப் பிடித்துவந்தால், முதலில் அது நமக்குக் கட்டுப்படாது. அதை படிப்படியாகப் பழக்க வேண்டும். நன்றாகப் பழகிய குதிரை நம் சொல்படி கேட்கும். அதுபோல சாதகனால் மனமெனும் குதிரையைப் பழக்க முடிவதில்லை. எனவே அதை அம்மாமவிடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டும். அவர் அதை நன்றாகப் பழக்கி விடுவார். அதன் பின் சாதகனின் ஆன்மீகப் பயணம் எளிதாக அமையும் என்கிறார் அமிர்தானந்தமாயி¹⁹.

இவ்வாறெல்லாம் கூறப்படும் மனதை அத்துவைதம் பிரமாணம், விபரீத ஞானம், விகற்பம், நித்திரை, மிருதி என ஐந்து விருத்திகளையுடையதாகக் கூறும். வெளிச் செய்தியை அறியும் போது கண் வழியாகப் பரிணமிக்கிறது. பஞ்ச பூதங்களின் சத்துவகுணமிசத்தினை மனமுண்டாக்குகிறது. ஞானம், சுகம், துக்கம், வெறுப்பு, தைரியம், காமம், குரோதம் முதலியவை யெல்லாம் மனத்தின் வேலைகளே. இந்த மனம் எல்லாப் பொருட்களையும் அனுபவித்து, அந்தந்தச் சமகாரியங்களைத் தன்னிடம் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆன்மாவுக்கும் மனத்துக்கும் வேற்றுமை அறியாமல் அது தன்னுடையது என்கிறோம். ஒருடம்பை விட்டு வேறொரு உடம்பிற்குச் செல்லுங்கால் மனமும் ஆன்மாவுடன் செல்லும். மோட்ச காலத்தில் மனம் அழிந்து விடும். மனத்திற்கு ஞான சக்தி, கிரியா சக்தி என்று இருவித சக்திகள் உள. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் போன்ற பெயர்கள் எல்லாம் மனத்திற்கு வெவ்வேறு விதமான வேலைகளைப் பொறுத்து ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்கிறார் முனைவர் சு. தங்கத்துரை²⁰.

5.4.1 மனதின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் மனதை அடிப்படையாகக் கொண்டு

1. மனம் - விளக்கம்
2. மனதின் வடிவங்கள்

3. மனதின் வளர்ச்சி
4. மனதின் வலிமை
5. மனமும் பொறியின்பமும்
6. மனநாசம்

என்பன போன்ற தலைப்புகளில் வகைபடுத்தப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவந்தத்தில் ஞானவாசிட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அளவுக்கு மனத்தைப் பற்றிய விளக்கம் குறிப்பிடப்படவில்லை. மனதை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

1. மனம் - விளக்கம்
2. மனமும் குணமும்
3. மனநாசம்
4. மனமும் ஆனந்தமும்

என்பன போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

5.4.1.1 மனம் - விளக்கம்

மனத்திற்கு விளக்கம் தரும் ஞானவாசிட்டம்,

1. சர்வ சக்தியுடையதாய் நாசமற்றதாகிய ஆன்மதத்துவம் சங்கற்ப சக்தியுடன் கூடும் எவ்வுருவமுளதோ அது மனமெனப்படும் (மன.3).
2. உலகத்துப் பொருட்களைப் பிரம்மமாய்க் காணாமல் அவன், இவன், அகம், அது, இது எனப் பிரித்துக் காண்பதே மனம் (உற். 7).
3. சித்தின் சலன சக்தியே மனம் (உற்.11).
4. பந்தத்தைப் பொறுத்து மனம் பிடிப்பிலாதது, பிடிப்புள்ளது என இரண்டு வகைப்படும். பிடிப்பிலாததாகிய மாசற்ற மனது பல தொழில்களைச் செய்தும் பந்தமடையாது. பிடிப்புள்ள மனது அளவற்ற தவத்தைப் பெற்றாலும் பந்தத்தையே அடையும் (வீத.2).

5. சங்கற்பத்தை (எண்ணத்தை) உருவாக்குதலே மனத்தின் இயல்பு (வீத.28).

6. பிராணிகளனைத்தையும், அகத்திற் பொருந்த நானென்று நினைக்கின்ற பாவனையே குற்றம் செய்கின்ற மனதின் இயல்பு (கசன்.8).

என்பனவற்றைக் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதிற்கு விளக்கமாக,

1. இந்திரியங்களுக்கு அரசன் இதயம். அவ்விதயத்தின் எண்ணங்கள் புத்தியும் மனமுமாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 10).

2. மனம் என்பது சித்து சம்பந்தமான விருத்தியும் சட சம்பந்தமான பலமும் கூடித் தோன்றுகின்ற விகாரவுருவாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 14).

எண்ணமே மனமாகும் என்றும் விருத்தியும் பலமும் கூடித்தோன்றுகின்ற விகாரவுருவே மனம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவில்லிய நவநீதம் அந்தக்கரணங்கள் புத்தியும் மனமும் என்று கூறுகின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் அப்படிக்காணப்படவில்லை.

ஆன்மதத்துவம் சங்கற்பசக்தியுடன் கூடும் எவ்வுருவமுளதோ அதுவே மனம் என ஞானவாசிட்டம் கூற விருத்தியும் பலமும் கூடித் தோன்றுகின்ற விகாரவுருவமே மனம் என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது.

5.4.1.2 மனத்தின் வடிவம்

ஞானவாசிட்டத்தில் மனதிற்குப் பலவடிவங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. கொள்ளத்தக்கப் பொருளை நல்லது என்று கொள்ளுதலும் தள்ளத்தக்கப் பொருளை தீயது என்று நீக்குதலும் மனதினது வடிவமாகும் (புண்.4).

2. மனது நசியாதவரை வாசனை கெடாது. அதுபோலவே வாசனை கெடாதவரை மனது நசியாது (உப.48).

3. "அலையும் அந்த மனம் உலகாம்"(உற்.12.1).
4. "தகுதியுண்மை அறியாது தளர் நெஞ்சாம் சீவனும் அதுவே"(உப.10.2).
5. "பாவனை முற்றிடத் தூல மேனியாய் வில்வத்தின் பழம் போல் சித்தம்"
(தாசு. 37.1).
6. "மனம் புரியட்டக வடிவமுடையது"(தாசு. 36.3).

இவ்வாறு பொருட்களைக் கொள்ளுதலும் நீக்குதலும், வாசனையும், உலகும், சீவனும், வில்வத்தின் பழமும், புரியட்டகமும் மனதின் வடிவங்களாக ஞான வாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வடிவம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்ற மூன்று குணங்கள் மனத்துக்கு உள்ளது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அவற்றில் ஒரு குணம் அதிகரித்து எழுமாயின் ஏனைய இரு குணங்களும் மறைந்திருக்கும்.

சத்துவ குணமானது மேலெழுகின்ற பொழுது சன்மார்க்கத்தையுடைய ஈசநிலை உருவாகும்.

இராசத குணம் மேலெழுகின்ற பொழுது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாத்திர வாசனை என்னும் மூவகை வாசனைகளையுடைய சீவநிலை உருவாகும்.

தாமத குணம் மேலெழும் பொழுது அசுரநிலை உருவாகும்.

இக்கருத்தை கீழ்வரும் பாடல் வழி அறியலாகும்.

"கருதுமனோகுணம் மூன்றாம் முன்றிலொன்று
கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும்
தரும மிகு சத்துவமேலான போது
சன்மார்க்கமான தெய்வசம்பத்து உண்டாம்
மருவுமிராசதம் மிகில் உலகதேக
வாதனையாம் சாத்திரவாதனையுமாகும்

அருமகனே தாமதம் மேலான போதில்

அசுரசம்பத் துண்டாகும் அறிந்து கொள்ளே"

(கை.ந.ச.தெ.ப. 16)

இவ்வாறு முக்குணங்களும் மனதின் குணங்களே என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானவாசிட்டத்தில் மனதின் வடிவம் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவந்தத்தில் வடிவம் கூறப்படாமல் மனதின் மூன்று குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

5.4.1.3 மனத்தின் வளர்ச்சி

ஞான வாசிட்டத்தில் மனதின் வளர்ச்சி பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அத்துவைதத்தில் மனதின் வளர்ச்சி என்பது வீடுபேற்றிற்கு எதிரான ஒன்று. மனந்தடிப்புறல் என்றாலும் மனம் தூலித்தல் என்றாலும் மனம் விருத்தியடைதல் என்றாலும் மனம் பெருத்து பூரித்தல் என்றாலும் இதையே குறிக்கும். மனம் எவற்றாலெல்லாம் வளர்ச்சியடையும் என்பதைக் கூறும் ஞானவாசிட்டம்:

1. தேக மட்டும் இச்சையுடைய புத்தியினால் தானல்லாத அனாத்மாவை ஆத்மாவென்று அன்பு பொருந்துவதால் புத்திரர்களும் இல்லாளுமாகிய குடும்பம் என்னும் பாவனையாய் மனமானது வளரும்.
2. விரிகின்ற அகங்காரத்தினாலும் மமதையான களங்க விளையாட்டினாலும் உரித்தான எனது இது என்னும் பாவனையால் மனமானது மிகவும் வளரும்.
3. ஆதி வியாதியினது விரிவாலும் அவைமாரிக் குடும்ப வாழ்வில் நம்பிக்கையுடன் தங்குதலினாலும், நீக்குதலுக்கும் பிடித்தலுக்கும் இலாபமான முயற்சியினாலும் பிறவி தோறும் மனமானது மிகவும் வளரும்.
4. பெண்கள், இரத்தினங்கள் முதலானவைகளில் உண்டான ஆசையினாலும் மனமானது பெருத்து பூரிக்கும்.

5. துராசை யென்கின்ற பாலைப்புசித்து பழமையான போகமென்கிற வாயுவினால் பலம் உண்டாகி இச்சிக்கப்பட்ட வழியினால் சஞ்சரித்தால் மனம் வளரும்.

இவ்வாறு குடும்பம் என்னும் உறவாலும் அகங்காரத்தாலும் மமதையினாலும் ஆதிவியாதியினது விரிவாலும், சிற்றின்ப ஆசையினாலும் மனம் வளரும் என்பது உத்தாலகன் கதையில் 9 ஆம் பாடல் முதல் 11 ஆம் பாடல் வரை கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

5.4.1.4 மனத்தின் வலிமை

ஞானவாசிட்டத்தில் மனத்தின் வலிமை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மனமென்கின்ற கொடிய நோய் உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டால் சாத்திரத்தாலும் உறவினராலும் நீக்க முடியாது. இதனை,

"மனவன்பேய் உறப்பிடித்தாற் சாத்திரத்தாற் சுற்றத்தான் மாற்றவொண்ணா"

(தேவ.9.1)

என ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வலிமை பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.

5.4.1.5 மனமும் பொறியின்பமும்

ஞானவாசிட்டத்தில் பொறியின்பத்தால் மனதிற்கு உண்டாகும் கேடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. ஐம்பொறிகளினால் வரும் இன்பத்தில் முழுகிக் கிடக்கும் மனது மூட மனதாகும். அதனால் துன்பமே உண்டாகும்.

2. செவித் தொழில்கள் பயின்று சத்தந் தொடர்கின்ற புத்தியினால் அசுணப்பறவை போல மரணம் வரும்.
3. பரிசு விடயமான மூடத்தன்மையினால் துயரம் ஏதுவாக பெண்யானைக்கு ஆசையான ஆண் யானை போல ஆபத்தை அடையும்
4. ஒளி உருவத்திரள் பார்க்கின்ற கண்ணினுடைய தொழிலைப் பொருந்தி வெப்பம் பொருந்திய தீபம் என்றறியாமல் விட்டிற் பூச்சியைப் போல மரணமடையும்.
5. நாக்கினுடைய தொழிலைப் பொருந்தி சிறிதளவு புசித்து புசிப்புகளினது மணத்தினால் இரையையுடைய தூண்டிலிற் சிக்கி மீன்போல் இறக்கும்.
6. தேனுக்காக தாமரை மலரை நாடிச் சென்று மதுவை உண்டு அதிலே மூழ்கிப் போகும் வண்டைப் போலாகும் (உத். 23-26).

என பொறிகளால் மனதிற்கு வரும் கேடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் இதுபோன்ற செய்திகள் காணப்படவில்லை.

5.4.1.6 மன நாசம்

மன நாசம் பற்றிய செய்திகள் இருநூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

ஞானவாசிட்டம் மனநாசம் பற்றி கூறும் செய்திகளாவன,

1. முத்தி நிலையும், நிருவாண நிலையும், அத்துவைத நிலையும், ஆனந்த நிலையும் கிடைக்க வேண்டுமானால் மனம் நசிய வேண்டும்.

சங்கற்ப நாசத்தால் மனம் நசியும். மனம் நசித்தால் ஊழிக்காற்றும் பொங்கு கடலும் பன்னிரண்டு சூரியர்களும் ஒரே நேரத்தில் வந்தாலும் துயரஞ்சிறுதும் உண்டாகாது (உற். 8).

2. அலையும் மனமே உலகாய்த் தோன்றும். மனம் அலையாது அடங்குமேல் அதுவே மனநாசம் எனப்படும். இந்த மனநாச நிலையே தவமும் நூற்கருத்தும் மோட்சமும் ஆகும் (உற். 12).

3. துன்பத்தைத் தரும் குடும்பமென்னும் ஆபத்தை அடியோடுங் கெடுக்க மனநாசம் ஒன்றே மார்க்கமாகும் (தாகு. 1).

4. மனநாசம் உருவ நாசம் அருவ நாசம் என இரண்டு வகைப்படும். சீவன் முத்தியில் உருவநாசமும் விதேக முத்தியில் உருவநாசமும் உண்டாகும்.

மனம் இருக்கும் வரை துன்பமே. மனம் இறந்த பின்பே ஆனந்தம் பெருகும். எனவே மனமானது எழும்பாத வகையில் அம்மனதைக் கெடுக்க வேண்டும். தகுதியான தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வருந்துகின்ற மனமே சீவனாகவும் திகழும். இந்த மனமே மாயை உண்டாவதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாகும்.

சமத்துவமான பார்வையில் இனமாகிய சுக துக்கங்களினால் எந்த அளவும் அசைவுபடாமலிருக்கும் மனது உருவ நாசமடைந்த மனதாகும்.

மகாசம்பத்தும், ஆபத்தும், ஊக்கமும், அந்தமும், வறுமையும், மதங்களும் யாவரை வேறுபடுத்தாதோ அவர்களுடைய மனது உருவநாசமடைந்த மனமாகும்.

உருவ நாசமடைந்த மனதில் பொருந்திய மயித்திரியாதிய நான்கு குணங்களும் வசந்த காலத்தில் விரிந்த மலர்க் கொத்துக்களைப் போல் விளங்கும்.

அருவ நாசமானது விதேகமுத் தனிதத்துக் காணப்படும். மிருதுவாயுள்ள மயித்திரியாதிய நான்கு குணங்களைப் பெற்றும் மெய்யான சாத்துவிதமானது இறந்ததாய், விதேக கைவல்லியமாய், பரிசுத்தமாய், சாத்துவித நாசமே வடிவாய் அருவநாசம் திகழும் (உப. 8-14)

5. மேலும், மனநாசம் பற்றித் தெளிவாக கூறும் விதமாக,

மாயைக்கு வித்து தேகம்,

தேகத்துக்கு வித்து மனம்

மனதுக்கு வித்து பிராண சலனமும் திடவாசனையும்

பிராணசலனத்திற்கும் திடவாசனைக்கும் வித்து உலகவிசயம்

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் அறிவின் விரிவே உள்ளம் என்பதும், யோகிகள் மனதை ஒடுக்க பிராணாயாமம் செய்கின்றனர் என்பதும், மனதிற்கு வித்தான திடவாசனை பற்றிய செய்தியும், பிராணாயாமத்தால் வாசனை ஒழிந்து எண்ணம் சாந்தமாகி மனம் நாசமாகும் என உபசாந்திப் பிரகரணம் 16-26 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

6. செருக்கு, மகாமோகம், இச்சை முதலானவைகள் மனத்திற் கட்டிய பாசங்களாகும். தீரமாகிய மனதை விவேக மனத்தினால் அறிஞர்களால் கெடுத்து விடலாம். உரிமையான நீண்ட மகா விவேகத்தினாலும் பலவிதப் பட்ட மனதை ஒருப்பட்ட மனதினால் நாசஞ்செய்யலாம் (மானு. 11).

இவை போன்றன மனநாசம் பற்றிய செய்திகளாக ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதம் மனோநாசம் இரண்டு வகைப்படும் என்கிறது. அவை உருவ நாசம், அருவ நாசம் என்பன. தாமத குணமும் இராசத குணமும் நசித்து சத்துவ குணம் மட்டும் மிஞ்சி நிற்கும் நிலையில் சீவன்முத்தர்களுடைய மனம் உருவநாசமானதாகும். பிறகு சத்துவ குணமும் சூட்சும சரீரமும் நசிக்கும் போது மறைவதனால் அருவ நாசம் ஏற்பட்டு விதேகமுத்தி கிடைக்கும். சுத்தசத்துவமே மனதின் உண்மை வடிவமாகும். தாமத, இராசத குணங்கள் சலனமும் அஞ்ஞானமும் பொருத்தியவை. அவை அழிந்தால் மாயையாகிய மனம் அழிந்து ஒழிந்து போகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 20).

மனநாசம் உருவ நாசம் அருவநாசம் என இருவகைப்படும் என்பதை இரு நூல்களும் கூறுகின்றன.

ஞானவாசிட்டத்தில் பிராணாயாமம் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் மனம் ஒடுங்கும் முறையும் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இது கூறப்படவில்லை.

இருநூல்களும் உருவ நாசத்தால் சீவன் முத்தியும் அருவ நாசத்தால் விதேக முத்தியும் கிடைக்கும் எனக் கூறுகின்றன.

ஞானவாசிட்டத்தில் மனதைக் கெடுப்பதற்குரிய நடைமுறை வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனநாசம் தத்துவமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனநாசம் சத்துவம் இராசதம் தாமதம் எனும் மனதின் மூன்று குணங்களோடு தொடர்பு படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானவாசிட்டத்தில் அவ்வாறு இல்லை.

5.4.1.7 மனமும் ஆனந்தமும்

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதுடன் தொடர்புடைய ஆனந்தம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

1. ஆனந்தம் உருவாகும் தத்துவம் கைவல்லிய நவநீதத்தில், சடத்தன்மையான மரம், கல், மண் ஆகியவைகளின் மூடவிருத்தியில் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் ஆகிய மூன்று குணங்களில் ஒன்றான 'சத்து' மட்டும் தோன்றும்.

விடத்தன்மை வாய்ந்த காமம் முதலியன பொருந்திய இராசத குணத்தில் உருவாகும் கோர விருத்தியுடைய சீவர்களிடத்தில் 'சத்தும்' 'சித்தும்' வெளிப்படும்.

மிகவும் உறுதியாகவும் பிரபஞ்ச எண்ணங்களுக்கு முடிவாகவும் ஆரம்பமாகவும் இருக்கக்கூடிய சத்துவ குணத்தின் விருத்தியாகிய சாந்தவிருத்தியில் 'சத்து', 'சித்து', 'ஆனந்தம்' ஆகிய மூன்று குணங்களும் வெளிப்படும்.

அறிவின்மையான மூடவிருத்திகளையும் கோரவிருத்திகளையும் விட்டுத் தள்ளி சாந்தவிருத்தியினால் ஆகிய மனத்தை உடையவனானால் ஆனந்தம் உருவாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 110) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. கைவல்லிய நவந்தம் ஆனந்தம் எட்டுவகைப்படும் எனக்கூறி அவற்றின் தன்மையை,

விசயானந்தம் - தூக்க காலத்தில் திரிபுடி நிலையில் போகப் பொருளாகப் பிரம்மத்தைப் போகித்து அப்போகத்தில் வருகின்ற ஆனந்தம்

பிரம்மானந்தம் - தூக்கத்தில் திரிபுடியற்று அடையும் சுய ஆனந்தம்

வாசனானந்தம் - மயக்கத்தையுடைய தூக்கம் தெளிந்து எழும் சமயத்தில் பிரம்மானந்தத்தை அனுபவித்த வாசனையை ஆனந்தித்தல்

ஆத்மானந்தம் - எல்லாவற்றுள்ளும் பிரம்மமாகிய தானே மிக விருப்பமுள்ளவன் என அறிந்த போதுள்ள ஆனந்தம்

மூக்கியானந்தம் - தன் உடலை மறந்த சமாதி நிலையில் கிடைக்கின்ற ஆனந்தம்

நிசவானந்தம் - உதாசீனக் காலத்தில் உருவாகின்ற ஆனந்தம்

அத்துவைதானந்தம் - இப்பிரபஞ்சத்தை மாயை என்று உணர்ந்து உண்மையான ஒன்றாலான பிரம்மத்தைக் காணும் ஆனந்தம்

வித்தியானந்தம் - தத்துவமசி முதலியம். வாக்கியங்களால் உருவாகின்ற ஆனந்தம் (கை.ந.ச.தெ.ப. 122).

என விளக்கிக் கூறுகின்றது.

ஞானவாசிட்டத்தில் ஆனந்தம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

5.5 சீவன் முத்தர்

அத்துவைதத் தத்துவத்தின் இலட்சியம் சீவன் முத்தர்களை உருவாக்குவதாகும்.

“நான் பரிசுத்தமான ஆத்மா. பரிசுத்தமான ஆத்மா பற்றற்றது. பிரகிருதியாகிய இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டது. அதற்குப் பிறப்பு இறப்புகளில்லை. இமயத்தைப் போல் அசைவற்றது. எவனுக்கு இத்தைய ஞானம் ஏற்படுகிறதோ அவனே சீவன் முத்தன்” என சீவன் முத்தனுக்கு இலக்கணம் சொல்கிறார் பகவான் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர்.²¹

சீவன் முத்தர் பற்றிக் கூறும் கலைக்களஞ்சியம், “தன் சொருபத்தை உணர்ந்தவர் எந்தத் துன்பமும் இல்லாதவராவார். உடலுக்குத்தான் துன்பம், அறிவுக்குத் துன்பமன்று, எனத் துன்பம் நீங்கியவர்களே சீவன் முத்தர். சீவன் முத்தர் உலகம் அறியாது பேய் போலத் திரிந்தாலும் திரிவர், மற்றவர்களைப் போல உலகில் வாழ்ந்தாலும் வாழ்வார். அவர்களை ஆசையற்று வாழ்ந்து ஆனந்தம் அடைவர்” எனக் கூறுகின்றது.²²

பிரம்மானந்தத்தை அடைவதற்கு உடல் அழிய வேண்டும் என்பதில்லை. இந்த உடல் இருக்கும் போதே ஆன்மா விடுதலை அடைய முடியும். இந்த நிலையில் உள்ளவர்களே சீவன் முத்தர்கள் என்கிறார் முனைவர். டி.எம்.பி. மகாதேவன்.²³

சீவன் முத்தர் பற்றிக்கூறும் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர், ‘இறைவனே செயல் அனைத்துக்கும் கர்த்தா என்று உணருபவன் சீவன் முத்தனாகிறான்’ என்கிறார்.²⁴

இவ்வாறு ஆன்மிகப் பெரியோர்களாலும் திறனாய்வாளர்களாலும் கூறப்பட்டுள்ள சீவன் முத்தர் பற்றிய செய்திள் ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

5.5.1. சீவன் முத்தர் - கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் சீவன் முத்தரை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

1. சீவன் முத்தன் யார்
2. சீவன் முத்தர் நிலை
3. சீவன் முத்தரின் தன்மை
4. சீவன் முத்தி அடைந்தவர்கள்
5. சீவன் முத்தரைப் போற்றல்
6. விதேக முத்தி

என்பன போன்ற செய்திகள் வகைபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்திலும் இந்த செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சீவன் முத்தரைப் பழித்தோர் பற்றியும் கைவல்லிய நவநீதத்தில் செய்தி உள்ளது.

5.5.1.1. சீவன் முத்தன் யார்

ஞான வாசிட்டம், உடலோடு கூடிய முத்தியடைந்தவர்கள் சீவன் முத்தர்கள் (உற்.36) என்கிறது.

“விச்சை யெனும் விழிநன்றாய் விளங்கப்பட்டு

வெம்மாய விடயத்தின் மீட்சி எய்தி

இச்சையுறு பற்றென்பது எங்கு மில்லா வியன்

மனத் தோடிருப்பவரே இறவாமுத்தர்” (வீத. 10.1,2)

இவ்வாறு சீவன் முத்தர்கள், உடலோடு கூடிய முத்தியடைந்தவர்கள் என்றும் பற்றென்பது எவ்விடத்திலுமில்லாத மனதுடனிருப்பவர்கள் என்றும் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் துரிய நிலையையும், சுழத்தி நிலையையும், ஞானபூமியில் ஆறாம் பூமியையும் அடைந்தவரைச் சீவன் முத்தன் என்கிறார் ஆசிரியர் (கை.ந.ச.தெ.ப. 153).

இரு நூல்களும் உயிரோடு கூடிய முத்தி நிலையை அடைந்தவரையே சீவன் முத்தர் என்கின்றன.

5.5.1.2 சீவன் முத்தர் நிலை

ஞான வாசிட்ட ஆசிரியர்,

1. மனத்திலுள்ள எல்லா வாசனைகளையும் கெடுத்து உலகத்தின் கண் ஒரு பற்றும் இல்லாமல் அசைவற்ற நிலையில் நின்றவர்களாகவும் (கசன்.13)
2. வறுத்த வித்துக்குச் சமானமாய் மனதில் மறுபிறப்பிற்குரிய வாசனையே இல்லாதிருப்பவர்கள் (பிரக.70) எனவும்,
3. சஞ்சலத்திலும், திடத்திலும், ஆதியிலும், மத்தியிலும், அந்தத்திலும், சமீபத்திலும், தூரத்திலும், உடல் உறுப்புகளிலும், செல்வங்களிலும், ஆத்மாவிலும், தன்மாத்திரைகளிலும், ஆனந்தத்திலும், காலத்தினது குணங்களிலும் சிறிதும் பற்றாமல் பரமானந்தத்தில் இருக்கும் மனதினர் (வீத. 12) எனவும்,
4. “வருதொழிலின் விருப்புறான் வத்தமான வழிநிற்பன்
சென்றவற்றை மனத்தின் எண்ணான்
கரும முழுவதும் இயற்றுந் தொடர் பந்தத்திற் கலந்தவர்பான்
மனம் பற்றான் கவலை கூரான்
மருவிய வோர் பத்தர் பாற் பத்தனாகும் வஞ்சகர்பால்
வஞ்சகனாம் வாலர்தம் பாற்
பருவ முறா வாலனாம் விருத்தரானோர்பால்
விருத்தனாம் தீர்பாலும் ஆங்கே” (வீத.25)
எனவும்,
5. தொழில் செய்பவன், தொழிலற்றவன், இல்லறத்தான், துறவி, உடல் உள்ளவன், உடல் இல்லாதவன் என்று சொல்லப்பட்டாலும் அவனே சீவன் முத்தன் (இட்சு. 41) எனவும், சீவன் முத்தர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.
கைவல்லிய நவநீதத்திலும் சீவன் முத்தர் நிலையை,

“சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில் நிலவாய் விண் விழுது வீழ்ந்தும்

பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமையாய் ஒன்றும் பாரார்

நன்று தீதென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்” (கை.ந.த.வி.ப. 98)

என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இருநூல்களும் சீவன் முத்தரின் மனநிலையும் வாழ்க்கை முறையையும் ஒருப் போலவே கூறியுள்ளன.

5.5.1.3 சீவன் முத்தரின் தன்மை

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. குடும்ப பார வியாபாரத்தில் அணுகும் போது போன பொருட்கு இரங்காமல் நுகர்வினை வயத்தால் கிடைத்த பொருளை அனுபவித்து சீவன்முத்தர் வாழ்வார் (தாசு. 45) எனவும்,
2. அகங்காரத்தை ஒழித்த தைரிய முடையவர்களே தேயத் தியாகஞ் செய்த சீவன் முத்தர்கள் (புண். 18) எனவும்,
3. நுகர் வினை வயத்தால் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச் சூழ்ந்த சுக துக்கங்கள் வந்து கொண்டேயிருப்பினும் எப்போதும் வாட்டம் மகிழ்ச்சி அடையாத அவர்களே சிறப்பு மிக்க குணங்களை உடைய சீவன் முத்தர் (புண். 20) எனவும்,
4. வினைப்பயனால் மகிழ்ச்சி, அச்சம், கோபம், தைரியமின்மை, சகியாமை, துயரம் என்பவை வந்த போதும் அவற்றை நோக்காத உள்ளத்தினர் சீவன் முத்தர் (புண். 20. 2,3) எனவும்,
5. சடை, நகம் வளர்த்தல் முதலியன இல்லாமல் உலகர் போலக் காணப் பெறுபவன். புத்தியில் விரும்பி ஒரு தொழிலையுஞ் செய்யாமல் மகிழ்ச்சி வாட்டமில்லாமல் மனத்தை வென்றவன். கருமத்தில் கிடைத்ததை உண்டு இனிதில் நன்றாய் வாழ்பவன். அழகு பொருந்திய போகங்களில் சிறிதும் ஆசை வையாதவன் (முமுட். 23) எனவும்,

சீவன் முத்தரின் தன்மையை ஆளவந்தார் குறிப்பிடுகிறார்.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் சீவன்முத்தரின் தன்மையை எங்கும் பரந்திருக்கின்ற ஆகாயமானது, ஒன்றோடு ஒன்று கலந்துள்ள நான்கு பூதங்களிலும் சம்பந்தம் இருந்தும் எந்த விதமான பற்றும் இல்லாமல் இருப்பது போல சீவன் முத்தர்களும் தம்மோடு உறவாகயிருக்கின்ற உலகத்தோடு கருமங்களை இயற்றுவது போல வெளித்தோற்றத்திற்குக் காணப்பட்டாலும் உள்ளத்தில் எவ்வித பற்றுதலுமின்றியிருப்பர் (கை.ந.த.வி.ப. 94) என தாண்டவராயர் குறிப்பிடுகிறார்.

இருநூல்களும் எந்தத் தொழிலையும் பலனை எதிர்பாராது பற்றற்றுச் செய்வது சீவன் முத்தரின் தன்மை என்கின்றன.

5.5.1.4 சீவன் முத்தி அடைந்தவர்கள்

அத்துவைத தத்துவத்தின் சமுதாய நோக்கம் சீவன் முத்தர்களை உருவாக்குவதாகும். இருநூல்களும் சீவன்முத்தி அடைந்தவர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

ஞானவாசிட்டம் சீவன் முத்தி அடைந்தவர்களை,

1. மகா கர்த்தன்
2. மகா போகி
3. மகா தியாகி

என மூன்றாக வகைப்படுத்துகின்றது.

1. விருப்பு வெறுப்பும், சுகதுக்கமும், அறம் பாவமும் ஆகியவைகளில் விருப்பில்லாமல் வினையற்றுபவனே ஒப்பற்ற மகா கர்த்தனாகும்.

மௌனமாய் அகங்காரம் இல்லாமல் குறைவற்றவை களைச் செய்பவனும், பற்று அறச் சாட்சியென்று சொல்லும் படியாய் ஒன்றிலும் ஆசை அறத் தொழிலைச் செய்பவனும், இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாகப் பாவிப்பவனுமாகிய இவனே மகாகர்த்தனாகும்.

பிறப்பிலும், இறப்பிலும், தோன்றலிலும் மறைதலிலும் சமமாய் மனது ஒத்தவன் மகாகர்த்தனாகும் (விரத. 10-12).

2. கோபமடைந்து ஒன்றையுந் தள்ளாதவனும், ஒன்றையும் விரும்பாதவனும், இயல்பாகவந்ததை முழுதும் புசிப்பவனுமாகிய இவனே மகாபோகியாகும்.

பயப்படுதலும் சுகமும் இல்லாதவனாய் மயக்கம் உண்டாக்குவதான சுகதுக்கங்களால் கலங்காதவனும், மூப்பு இறத்தலும், தொடர நின்ற ஆபத்தும், சிறந்த அரசாட்சியும் வறுமையும் நல்ல தென்று அனுபவிப்பவனும்; புளிப்பும், கசப்பும், உறப்பும், உவர்த்தலும் சொல்லப்பட்ட இவைகளின் நிறைவு குறைவின்றி உண்பவனும் மகா போகித்தன்மை உடையவனாவான். உப்பின் தன்மையைப் போல நன்மை தீமை இரண்டிலும் சமமாகிச் சேர்ந்திருப்பவன் பரிசுத்தம் பொருந்திய மகாபோகியாகும் (விரத. 12-14).

3. அறமும், பாவமும், துன்ப இன்பமும், இறப்பும் பிறப்பும் ஆகிய அனைத்தையும் ஒரு மிக்கத்தள்ளா நின்ற செவ்வையான புத்தியை உடையவனே மகாத்தியாகி ஆவான். ஆசையோ சந்தேகமோ செய்கையோ, நிச்சயமோ அனைத்தும் தினையளவேனும் அடையாத அறிவுடையவனை மகாத்தியாகி என்று சொல்வார்கள். மற்றுளதாகிய தருமா அதர்மமும் மனதும் சிந்தனையும் செயல் களுமாகிய யாவையும் உள்ளத்தில் நீக்கினவனே வணக்கத்திற்குரிய மகாத்தியாகி என்று வேதம் சொல்லும் (விரத. 14, 15).

இவ்வாறு மகாகர்த்தன், மகாபோகி, மகா தியாகி என்ற மூவகையான சீவன் முத்தரைப்பற்றி ஆளவந்தார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கைவல்லிய நவநீதத்திலும் இந்த மூவகை சீவன் முத்தரைப்பற்றி தாண்டவராயர் கூறியுள்ளார். பிராரத்த கரும போகத்தை அனுபவிக்கின்ற நிலையின் அடிப்படையில் இவர்கள் மாகர்த்தன், மாபோகி, மாதியாகி எனப்பகுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1. சகல உலககாரியங்களையும் சாட்சி மாத்திரமாய் அனுபவிப்பவர்
மாகர்த்தன் ஆவர் என்பதை கீழ்வரும் பாடல் விளக்கும்.

“செய்கையுஞ் செய்விக்கையும் மற்றிருக்கும் காந்தத்

சிலை மலை முன் இரும்புகள் சேட்டிக்குமா போல்

செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற்றிருக்கும் என் முன்

செடமான உலக மெலாஞ்சேட்டை செய்யும்

மெய் கலந்த விந்திரிய விகார ரூப

விவகார விருத்திக்கும் விருத்திதானாம்

மொய் கலந்த சமாதிக்ஞ் சாட்சியே நான்

வெயில்போ லென்று உறைத்தவனே விபுமாகர்த்தன்”

(கை.ந.ச.தெ.ப. 24).

2. உணவில் நல்லது கெட்டது, சுத்தம் அசுத்தம் என்று வித்தியாசம்
பார்க்காமல் தனக்குக் கிடைத்த உணவை விருப்போ வெறுப்போ யில்லாமல்
காட்டுத் தீ போல் ஏற்று உண்பவன் ‘மா போகி’ ஆவான் (கை.ந.ச.தெ.ப. 25. 1,2).

3. தன்னுடையது பிறருடையது என்ற எவ்வித பேதமுமின்றி நன்மை தீமை
எதுவரினும் அதனால் பாதிக்கப்படாதவனாக பளிங்கு போல் யிருப்பவன் ‘மா
தியாகி’ ஆவான் (கை.ந.ச.தெ.ப. 25. 3,4).

இவ்வாறு மா கர்த்தன், மா போகி, மா தியாகி என்ற மூவகை சீவன் முத்தர்
பற்றி கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது.

மேலும் சீவன் முத்தர்களை அவர்கள் அடைந்துள்ள ஞானபூமிகளின்
அடிப்படையில் நான்காக கைவல்லிய நவநீதம் வகைப்படுத்துகின்றது. அவை,

1. பிரம வித்து

2. பிரம வரன்

3. பிரம வரியான்

4. பிரம வரிட்டன் (கை.ந.த.வி.ப. 94. 1-3)

இவருள்,

1. பிரம்ம வித்து எனப்படுவோர் தங்களுடைய வருணாச்சிரமங்கள் வழியில் தனக்குப் பளுவான காரியமாக இருந்தாலும் பலருக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டிச் சாத்திர வழியில் நேர்மையாக நடந்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வர்.

இவர்கள் தாமரை இலை மேல் தண்ணீரைப் போல எதிலும் ஒட்டாமல் உலகில் வாழ்வார்கள்.

தங்கள் ஞான நிலையை மறைத்துக் கொண்டு அஞ்ஞானிகளைப் போலவே நடிப்பார்கள். இதயத்திலே எப்போதும் நித்தியானந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களாய் இருப்பார்கள்.

இவ்வித பிரம்மவித்துக்கள் கடுந்தவம் செய்தாலும் செய்வார்கள், வியாபாரம் செய்தாலும் செய்வார்கள், நாடாள்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள் அல்லது பிச்சை ஏற்றுத்திரிபவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

இவர்கள் சென்றதை நினைத்து வருந்தமாட்டார்கள், இனி வரக்கூடிய நன்மைகளை நினைத்து மகிழ்ச்சி கொள்ள மாட்டார்கள். நிகழ்காலத்து இன்ப துன்பங்களை விதிவசம் என்று ஏற்று அனுவிப்பார்கள் (கை.ந.த.வி.ப. 95-97).

2. சமாத்ரி நிலை பொருந்தியவராய் தனது தேகம் வாழ்தல் பொருட்டுத் தானாகவே உண்ணும் நேரத்தை நினைத்து உணவு உட்கொள்பவர் பிரமவரன் ஆவர் (கை.ந.த.வி.ப. 99. 1-3).

3. சமாத்ரி யோகம் கூடினவனாய், உண்ணும் நேரத்தை வேறு ஒருவர் உணர்ந்து உணவு அளித்து அதனால் உண்ணும் உணர்வு உள்ளோன் பிரம வரியான் ஆவான் (கை.ந.த.வி.ப. 99. 3).

4. பிரமவரிட்டன் என்பவன் பிறர் அறிவுறுத்தினாலும் அல்லது சுய நினைவினாலும் உணவு முதலிய ஞாபகம் பெறமாட்டான். சமாத்ரியிலேயே

எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருப்பான். இவனுடைய தேகம் வெகுநாள் நீடிக்காது. இவன் சமாதியில் அதீதமானவன் ஆவான் (கை.ந.த.வி.ப. 99. 4).

சீவன்முத்தியை அடைந்தவர்களை இருநூல்களும் மகாகர்த்தன், மகாபோகி, மகாதியாகி என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. கைவல்லிய நவநீதம் இந்தப் பகுப்பு வினைப் பயனால் வரும் கரும போகத்தை அனுபவிக்கின்ற நிலையின் அடிப்படையிலானது என்கிறது. எனவே தான் மாகர்த்தன் மாபோகி மாதியாகி இவர்களைப் பற்றிய செய்திகளில் ஞானவாசிட்டத்தின் அளவு விரிவான விளக்கத்தை கைவல்லிய நவநீதத்தில் காணமுடியவில்லை.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் சீவன் முத்தர்களை அவர்கள் அடைந்துள்ள ஞான பூமிகளின் அடிப்படையில் பிரம வித்து, பிரம வரன், பிரம வரியான், பிரம வரிட்டன் என நான்காகப் பகுத்திருப்பது போன்ற பகுப்பு ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படவில்லை. இந்த நால்வரைப் பற்றிக் கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை ஞானவாசிட்ட ஆசிரியர் மாகர்த்தன், மாபோகி, மாதியாகி ஆகிய மூவரைப் பற்றிக் கூறும் போது கூறியுள்ளார்.

5.5.1.5 சீவன் முத்தரைப் போற்றல்

ஞானவாசிட்டத்தில், முத்தி விருப்பமுள்ளவர்கள் சீவன் முத்தரைப் போற்றி வணங்குவதனால் பெறும் பயனானது தவங்களினாலும் யாகங்களினாலும் தானங்களினாலும் கிடைக்கும் பயனை விட மேலானது,

“போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ் வருந்திப் போய்க்காண
ஆற்ற வுரியோன் எவன் வன்பிறவி யறுப்போர்க்கு அனவரதம்
சாற்று மகத்தாற் தீர்த்தத்தாற் தவத்தாற் தானத்தாற் கிட்டா
ஊற்றவறிவால் பிறவியறுத்து யர்ந்தோன் பத்தி தரும் பயனே”
(இட்ச. 65)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில், சீவன் முத்தர்களைத் தரிசித்துச் சேவை செய்தவர்கள் சிவனும், பிரம்மனும், திருமாலும் மகிழத்தக்க நோன்புகள் செய்து பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று ஞானம் பெறத் தகுதியடைவார்கள் (கை.ந.த.வி.ப. 102) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சீவன் முத்தரைப் போற்றாது பழித்தவர்கள் சீவன் முத்தரின் பாவத்தை ஏற்றுக் கொள்பவராவர் (கை.ந.த.வி.ப. 104. 3) என் சீவன் முத்தரைப் பழித்தோர் அடையும் பாவம் பற்றி கைவல்லிய நவ நீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சீவன்முத்தரைப் போற்றுவார்கள் முத்திவிருப்பமுள்ளவர்கள் என்றும் அதனால் பெறும் பயன் தவத்தை விடவும் யாகத்தை விடவும் தானத்தை விடவும் மேலான ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட, கைவல்லிய நவீதத்தில் பாவம் நீங்கப் பெற்று ஞானம் அடையத் தகுதி அடைவார்கள் என்று மட்டும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சீவன்முத்தரைப் பழித்தவர்கள் அச்செயலால் சீவன்முத்தர்களின் பாவங்களைப் பெறுவார்கள் என்று கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்பெறவில்லை.

5.5.1.6 விதேக முத்தி

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. சீவன் முத்தர்களின் வீடுபேறு விதேக முத்தி எனப்படும். “உடலிறந்த வீடு” (ஞான. 36. 1)
2. மனம் அருவநாசம் அடையும் போது விதேக முத்தி அடையும். “தாவில் உடல் தீர் முத்திதனிற சாற்று மருவ நாசமுறும்” (உப. 9. 2)
3. விதேக முத்தி அடையும் சீவன் முத்தர்கள் விதேக கைவல்லியம் அடைந்து ஒளி கொடுக்கும் திரியும் எண்ணெய்யும் இல்லாதனவாய் தீபங்கள் சாந்தமாவது போலப் பரமஉபசாந்தியடைவார்கள் (மாவலி.2).

4. வினைகளையும் வாசனையையும் வேரோடு விடுத்து சாந்தியடைந்தவரே குற்றமற்ற விதேக முத்தராகும் (புண்.18. 2,3).

5. பற்று அறுதியே விதேக முத்தித் தன்மை என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலில் ஆசிரியர் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

“பண்டித்திற் பற்றின்மை யாலே சித்தம்
பயில் சாந்தி முத்தி தரும் பகர்ந்த முத்தி
பிண்டத்தோடிருந்தாலும் இராவிட்டாலும்
பேறாகும் பற்றுத்த பெரியோர்க் கென்பர்
மண்டுற்ற நேயமற வாழ்வோர் இன்பம்
வருஞ்சீவன்முத்தராம் வளர்நேயத்தால்
தொண்டுற்று வாழுவார் பந்த முற்றோர்
சொன்ன முன்றாமவனே தூய முத்தன்”

(வீத. 24)

இவை போல்வன விதேக முத்தி பற்றிய செய்திகளாகக் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் விதக முத்தி பற்றி,

மனதின் அருவ நாசத்தால் விளைவது விதேக முத்தி, அரிதான ஞானத்தீயினால் காரண சரீரம் நீறுபோன்று அழிந்து விடும். பருத்த தூல சரீரம் கால நியமப்படி பிணமாகும். அப்போது தூல சரீரத்திற்கு உரிய சூட்சும சரீரமும் கொல்லன் உலையில் காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீர்போலப் பிரம்ம சொரூபத்தில் கலந்து அழிந்து தூரிய நிலையாய் விடும் (கை.ந.த.வி.ப. 105) எனவும்,

சீவன் முத்தருடைய கடைசி உபாதியான உடல் நீங்குகின்ற பொழுது, சூட்சும தேகமும் அழிந்து விதேக முத்தி நிலையை அடைந்து சாகா நிலையை அடைவர் (கை.ந.த.வி.ப. 106) எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரு நூல்களும் மனதின் அருவ நாசத்தால் விளைவது விதேக முத்தி எனவும் உடல் இறந்த பின் எய்துவது விதேக முத்தி எனவும் கூறுகின்றன.

விதேக முத்தி அடையும் போது நிகழும் மரணத்திற்கு ஒளியைக் கொடுக்கும் திரியும் எண்ணெய்யும் இல்லாதனவாய் தீபங்கள் சாந்தமாவது உவமையாக ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் தூல சரீரம் சூட்சும சரீரம் காரண சரீரம் மூன்றும் அழியும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. தூல சரீரம் பிணமாகும் போது சூட்சும சரீரம் அழிவதற்கு கொல்லன் உலையில் காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீர் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

5.6. ஆத்மா

ஆன்மீகம் என்பது ஆத்மாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியது. எனவே தான் ஆத்மாவைப் பற்றிய மதங்களின் கருத்துக்களும் வேறு வேறாய் உள்ளன.

ஒருவன் தன்னைக் குறிப்பிடும் போது நான் என்கிறான். இந்த நான் யாரென்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நாம் பெரும் பாலும் நம்முடைய உடலையே நான் என்று எண்ணுகிறோம். அவன் என்னைக் கிள்ளி விட்டான் என்று சொல்லும் போது கிள்ளப்பட்டது உடல். உடலை நான் என்று எண்ணித்தான் என்னைக்கிள்ளி விட்டான் என்கிறோம். மாண்டு போகும் இந்த உடல் நானல்ல. என் மனம் நானல்ல. என் அறிவும் நானல்ல. உடல், உயிர், மனம், அறிவு இவை அனைத்தையும் தாங்கி உயிருக்குயிராய் உள் விளங்கும் அழியாத ஒன்றுள்ளது அதுவே ஆன்மா. அது அந்தமில்லாதது, பறல்வேற்றுமையற்றது, அது வெள்ளத்தால் அழியாது. வெந்தழலில் வேகாது. அதையாராலும் கொல்ல முடியாது. காற்று அதை உலர்த்தாது. கருவியால் அதைச் சிதைக்க இல்லாது என எஸ். டி. பாண்டியனார் கூறுகிறார்.²⁵

ஆத்மாவைப் பற்றிக் கூறும் மாதா அமிர்தானந்தமயி “ஆத்மா குணமற்றது, மாறுபாடற்றது, போக்குவரவற்றது, நான் நீ என்பது அங்கில்லை. ஆகாயம்

என்றால் என்ன என்பதை விளக்க முடியாதது போல் ஆத்மாவையும் விளக்க முடியாது. அனு பூதி மூலமாக மட்டுமே அதை அறிய முடியும்” என்கிறார்.²⁶

உடலே ஆத்மா என்ற கொள்கை கணாதரால் நிராகரிக்கப்பட்டு அநாத்மாவான உடல் என்னும் சிறையிலிருந்து ஆத்மா விடுவிக்கப்பட்டது. பிறகு கபில முனிவரால் ஆத்மா சுத்த வடிவம் என்று நிலை நிறுத்தப்பட்டது. உபநிடதமாகிய வேதாந்தத்தால் சுயமாகப் பிரகாசிக்கும் சுதந்திர வடிவமாய் பிரதிட்டாயனம் செய்யப்பட்ட ஆத்மாவை, தாந்திரிகர்களின் கூற்றுப்படி ஆத்மா ‘அடிமை’ என்ற நிலையிலிருந்து காத்துக் கொண்டு எனது குருநாதர் (ஆதிசங்கரர்) வெற்றியுடன் திகழ்கிறார் என்று பண்டிதர்களில் சிறந்த ஒருவர் கூறியிருப்பதாக சிருங்கேரி அபிநவ வித்யாதீர்த்த சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்.²⁷

இப்படி பெரியவர்களின் கருத்தைப் போன்று ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் ஆகிய நூற்களிலும் விளக்கமாக உள்ளதைக் காண முடிகிறது.

5.6.1 ஆத்மாவின் - கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் ஆத்மாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு

1. ஆத்மாவின் தன்மை
2. ஆத்மாவின் வடிவம்
3. ஆத்மாவே எல்லாம்
4. ஆத்ம நிலை அடையும் வழி
5. ஆத்ம தத்துவத்தை அடையாதார் நிலை

என்பன போன்ற தலைப்பில் செய்திகள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆத்மநிலை அடையும் வழி, ஆத்மதத்துவத்தை அடையாதார் நிலை என்ற இரண்டும் இல்லை கூடுதலாக,

1. ஆத்ம விசாரணை
2. ஆத்மாவின் வகை

என்பன போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

5.6.1.1 ஆத்மாவின் தன்மை

ஞானவாசிட்டத்தில் ஆத்மாவின் தன்மை பற்றி கீழ்க்காணும் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. ஆத்மாவே தேடத்தக்கது. ஆத்மாவே துதிக்கத்தக்கது. ஆத்மாவே தியானிக்கத்தக்கது. ஆத்மாவாலே மரண மயக்கு ஒழியும். ஆத்மாவே எளிதில் அகப்படுத்தப்படுவது. ஆத்மாவே எல்லா உயிர்களுடைய இதய தாமரையில் வீற்றிருப்பது (பிரக. 41)

2. உடல் அழிந்தாலும் ஆத்மா ஆழியாது (மித். 18. 1)

3. உலகத்தைத் தன்னிடத்தே தோற்று விக்கும் இயல்புடையது ஆத்மா என்பது கீழ்வரும் பாடலில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கிஞ்சில் கரணங்களுக் கெட்டாக் கிளர் வானிலுஞ் சற்றாய் முடிவில்
எஞ்சலிலதாம் அழிவின்றி யிருந்த தொன்றும் ஆன்மாவாம்
விஞ்சுமந்தப் பெருங்கண்ணாடியிலே நேயம் விரிவடைய
பஞ்ச பூதம் சிருட்டி யெலாம் பத்திபாய்ந்து விளங்கிடுமால்”

(இட்ச. 13)

4. ஆத்மா இச்சையால் பந்தத்தையும், இச்சையை விடுவதால் முத்தியையும் அடையும் இயல்புடையது (இட்ச. 51)

5. காண்பவற்றிடத்தில் போய் அடையாததாகியும் எல்லா இடத்திலும் பரிபூரணமாகியும் உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டதாகியும், பெயரில்லாததாகியும் இருக்கின்ற உணர்வே ஆத்மா (உற். 20).

ஆனால் கைவல்லிய நவநீதம் விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசீனம் ஆகிய மூன்றும் நீங்கிய ஆனந்தமே ஆன்ம வடிவம் (சை.ந.ச.தெ.ப. 120) என அதன் தன்மையை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

5.6.1.2 ஆத்மாவின் வடிவம்

ஞானவாசிட்டம் பிரம்மமே ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் என்பதை ஆத்மாவுக்கு தூலம், சூக்குமம், பிரம்மம் என மூன்று வடிவம் உண்டு. இவற்றுள் தூலமும் சூக்குமமும் இழிவுள்ளனவாகும். பிரம்மவடிவமே மேலான வடிவமாகும்.

போகத்தை அனுபவிக்க சீவனுக்குப் பொருந்திய வடிவமே தூல வடிவமாகும்.

பிரிவுள்ள சங்கற்பமயமாய் குடும்ப வாசனையைச் செய்கின்ற துன்பமுள்ள மனமானது ஆத்மாவுக்குப் பொருந்திய சூக்கும வடிவாகும்.

தத்துவமாய் ஆதியந்தமில்லாமல் வேறுபாடில்லாத ஞானமாத்திரமே நிறைந்த சீவனுக்கு முன்றாவதானது பிரம்ம வடிவாகும். இதுவே பரிசுத்தமான துரிய பதம்.

இத்துரியபதத்தில் மூழ்கி களங்கமுள்ள தூல, சூக்கும வடிவங்களைக் கெடுத்து பிரம்மமே ஆத்மாவின் உண்மை வடிவமென்று கொள்ள வேண்டும் (மானு. 13-15) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதம் ஆத்மா சச்சிதானந்த சொரூபமானது என்பதை,

சத் + சித்து + ஆனந்தம் = சச்சிதானந்தம் என பொருள் கொள்கிறது.

முற்பிறப்பு வினைகளுக்கு ஏற்ப இப்பொழுதுள்ள உடல் அமைந்திருக்கிறது என்பதனால் இறந்தகாலத்திலும் இவன் (ஆத்மா) இருந்தான். இப்பொழுது இவன் செய்கின்ற வினைகளுக்கு ஏற்ப நரகம் அல்லது சொர்க்கம் வாய்க்கும் என்பதனால் எதிர்காலத்தில் இவன் இருப்பான். துன்பமான நிலைகளை அனுபவித்தல் பொருட்டு உருவாகின்ற “யாதனா உடலும்”, சுககாரியங்கள் அனுபவிக்கும் “கடவுள் உடலும்” சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் ‘மனித உடலும்’ அவையவைகள் அனுபவிக்கும் பொழுது அதற்குத் தகுந்தவாறு உடம்பு எடுப்பதும் அழிவதும் மாறி

மாறி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அத்தகைய தனது மாயா உடம்பு கெட்டு அழியினும் ஆத்மா அழியாதிருப்பதால் ஆத்மா சத்து என்பது பொருந்தும்.

நடுநிசியில் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும் நான் சுகமாகத் தூங்கினேன் என்ற உணர்வு இருந்தது, ஒளியில்லாதயிடத்தில் மயக்கமின்றி இருளையும் இருட்டில் வைத்த பொருளையும் உணர முடிகின்றது. அதனால் ஆத்மாசித்து என்பது பொருந்தும்.

ஆத்மா பிறபொருள்களிடத்துள்ள விருப்பத்தை விட தன்னிடத்தில் நீங்காத விருப்பங் கொள்வதனால் இவன் ஆனந்த வடிவம் என்பது பொருந்தும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 113, 114) என விளக்கிக் கூறுகின்றது.

ஞானவாசிட்டம் கூறும் ஆத்மாவின் வடிவம் மனதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கைவல்லிய நவநீதம் கூறும் ஆத்மாவின் வடிவம் சத்து சித்து ஆனந்தமான பிரம்மத்தின் இயல்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

5.6.1.3 ஆத்மாவே எல்லாம்

ஞானவாசிட்டம், எங்கும் வியாபித்திருப்பது ஆத்மாவே என்பதை வலியுறுத்தும் விதத்தில் ஆத்மாவை பகவானாக உருவகப்படுத்தியுள்ளது. பகவானாகிய இந்த ஆத்மா உலக நடையென்னும் வியாதியில்லாமல் பயப்படுகின்ற ஒப்பற்ற உருவத்தை உடையது. திசைகளெங்கும் பரந்தும் பிரம தேவனின் சத்தியலோகம் அளவு உளதாகியும் திகழ்வது (சுரகு. 29).

ஆத்மாவே தனிமனித உடலில் இருக்கும் போது சீவன் எனப்படும் என்பதை வலியுறுத்த அது காளைமாடாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பாச. 2).

ஆத்மா தன்னைப் பொருளாகக் கண்டு மயங்கின மயக்கமே மோகம். அது உள்ளவன் சீவன் (சிகித்.14).

அனைத்துப் பொருட்களிலும் ஆத்மாவே நிறைந்திருக்கிறது என்பதும், உலகமாக அத்மாவே தோன்றும் என்பதும் கீழ்வரும் பாடல் வரிகளால் உணர முடிகிறது.

"தெளியும் நீரில் உட்புறம்பு செறியும் வெயில்போல் பொருளனைத்தில்
ஒளிகொள்ஆன்மா நின்றிடுமால் உருவமெல்லாம் உட்புகுந்து
வெளிச்செய்பணிகள் தொறும் பொன்னின் விசித்திரம்போல் விளங்கிடுமால்
அரிய அ.'தல்லா வருவம் ஆன்மா வுடைய சகமாகி" (இட்கு. 21)

இவ்வாறு அனைத்துப் பொருள்களும் உலகமும் ஆத்மாவே என ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில், அனைவரது உள்ளத்திலும் உறையும் இறைபொருளான ஆத்மா மன உபாதிதகளால் பலவிதமானதாக விளங்குகின்றது என்பதை விளக்க சந்திரனை தொடர்பு படுத்தி ஒரு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

உலகத்திற்கு குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற சந்திரன் ஒன்றே ஆனால் உலகிலுள்ள ஏரிகள், குளங்கள், பள்ளங்கள், பானைகளிலுள்ள நீரில் எல்லாம் அந்த சந்திரன் பிரதிபலித்து பலவாகக் காணப்படுகின்றான். அது போன்று சீவன்களும் பலராவர் (கை.ந.ச.தெ.ப. 38).

ஆத்மாவே எல்லாம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த ஞானவாசிட்டம் ஆத்மாவை பகவானாகவும், காளை மாடாகவும் உருவகப்படுத்த கைவல்லிய நவநீதம் சந்திரன் நீர் நிலைகளில் பிரதிபலிப்பதை உவமையாகக் கூறுகிறது.

5.6.1.4 ஆத்மநிலை அடையும் வழி

ஞானவாசிட்டம் தானறியும் அனுபூதி, ஞான நன்னூல், சற்குரு இந்த மூன்றும் பொருந்தினால் ஆத்மநிலை அடையலாம் (முமுட். 14) என்கிறது. மேலும் மகா மௌனத்தால் ஆத்மாவில் சிகித்திருக்கலாம்.

"எல்லாம் நீங்கி மகாமௌனத் திருப்பாய் நிருவாணத்தினையப்
பொல்லா மனம் போய் சித்தம்போய்ப் புந்தி போய்த் தானென்பதுபோய்ச்

சொல்லா வுமை குருடு செவிடு ஒத்துத் தூய ஆன்மாவில்
நில்லாய் உள்ளே முகமாகி நித்தநொய்தாய் நிறைமதியாய்"

(நிரு. 3)

என்கிறது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆத்ம நிலை அடையும் வழி பற்றி
காணப்படவில்லை.

5.6.1.5 ஆத்ம தத்துவத்தை அடையாதார் நிலை

ஞானவாசிட்டம், அஞ்ஞானமென்னும் கொடிய நோய்க்கு மருந்தான ஆத்ம
தத்துவத்தை அடையாதவர்களுக்கு கொடிய பிறப்பானது மேலும் மேலும் வரும்
எனவும் அவர்கள் இன்ப துன்பத்தில் அகப்பட்டு சருகைப் போல பயனடையார்கள்
எனவும் (பாச.17) கூறுகிறது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆத்ம தத்துவத்தை அடையாதார் நிலை
காணப்படவில்லை.

5.6.1.6 ஆத்ம விசாரணை

ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படாத ஆத்ம விசாரணை பற்றிக் கூறும்
கைவல்லிய நவநீதம்,

1. நான் யார் என்றும், சித்து எதுவென்றும், சடம் எதுவென்றும், பந்தம்
எதுவென்றும், முத்தி எதுவென்றும் ஆழமாக ஆராய்வது ஆத்ம விசாரணை எனவும்
பிரம்ம ஞானத்தை அடைய விசாரம் தேவை எனவும் கூறுகிறது.

"இந்த ஞானந்தான் உருவதெப்படியெனில் இடைவிடா விசாரத்தால்
வந்தடைந்திடும் விசாரந்தான் ஏதெனின் மனாதியாஞ் சரீரத்தில்
இந்த நானெவன் சித்தேது சடமேது இரண்டும் ஒன்றாகக்கூடும்
பந்தமேது வீடுஏதென உசாவுதல் பகர் விசாரமதாம்" (கை.ந.ச.தெ.ப.63)

2. புண்ணிய கர்மங்களையே செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும் போது
ஈசுவர அர்ப்பணமாகச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு ஈசுவர அர்ப்பணமாகச்

செய்யாவிட்டால் புண்ணியம் பெருகுமேயன்றி தூய்மை உண்டாகாது. பலனை எதிர்பாராத நிட்காமிய கர்மத்தால் மனத்தூய்மையும், ஆத்ம விசாரணையால் ஞானமும் உண்டாகும்.

"ஆனபுண்ணியம் ஈசுரார்ப் பணஞ்செயின் அசுசிபோஞ் சுசியாகும்

மானதன்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென்றறிவாயே"

(கை.ந.ச.தெ.ப.64.3,4)

3. சுருதிகள் கூறும் பிரம்ம ஞானமும், தன்னை யார் என்று அறியும் அறிவும் ஆத்ம விசாரணையால் வருமேயன்றி சுருதி நூல்களைப் படிப்பதாலும், அன்ன தானங்கள் செய்வதினாலும், தவம் மேற்கொள்வதினாலும் தோன்றாது. ஆத்ம விசாரணையால் மட்டும் தான் பிரம்மத்திற்கு வேறாக எதுவுமில்லை என்னும் உண்மை ஞானம் உதிக்கும். ஆத்ம விசாரணைதான் 'தான்' சச்சிதானந்த சொரூபம் என்பதை உணர்த்தும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 67) - என ஆத்ம விசாரணைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

5.6.1.7 ஆத்மாவின் வகை

கைவல்லிய நவநீதம் மூவகை ஆத்மாக்களைக் கூறுகின்றது.

வாரிசு - கௌண ஆத்மா

உடல் - மித்தை ஆத்மா

சீவன் - கர்த்த ஆத்மா

ஆனால் உண்மையில் ஆத்மா உயிரையும் கடந்து பிராணனிலும் வேறானது. இது பற்றி,

"தாகப் படும் பொருளிலும் மகன் பிரியமாம் தனயனிலும் உடல் பிரியமாம் ஆகத்திலும் பிரியம் இந்திரியமாங் கரணம் அதனிலும் பிரியம் உயிராம் ஏகப் பிராணனிலும் வெகுபிரியம் ஆன்மாவில் இந்த ஆன்மா முக்கியம் ஊகத்தினாற் கௌண மித்தை கர்த்தர் மூன்றும் ஓரொன்றில் அதிகமகனே"

(கை.ந.ச.தெ.ப. 118)

என்கிறது. ஞானவாசிட்டத்தில் இந்த செய்தி காணப்படவில்லை.

5.7 மாயை

அத்துவைதக் கருத்துக்களில் அடிப்படையானது மாயை ஆகும்.

வேதாந்தம் என்னும் மாளிகையிலுள்ள முக்கியமான தூண்களில் மாயாவாதம் என்பதும் ஒன்று. மாயை என்னும் பதத்திற்கு வேத நூலில் ஆதியில் அமைந்த பொருள் சாலவித்தை என்பதாகும். காலத்தால் பிந்தி தோன்றிய சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தில் பிரகிருதி அல்லது இயற்கையை மாயை என்றும் மகேசுவரன் அந்த மாயையின் அதிபதியென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. தத்துவ ஞானிகள் மாயை என்னும் இச்சொல்லை வெவ்வேறு பாங்கில் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்கிறார் சுவாமி சித்பவானந்தர்²⁸.

அன்னை சாரதாதேவி தன் அன்புமொழிகளில், "மகளே! இந்த உலகில் கணவனாகட்டும் மகனாகட்டும் உடம்பாகட்டும் எதுவுமே உண்மையல்ல. இந்த மாயைகளின் பந்தத்தை வெட்ட முடியாவிட்டால் சம்சாரக் கடலைக் கடக்க இயலாது. இனி, இந்த உடம்பு தான் நாம் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறோமே. அதுவும் மாயைதான். கடைசியில் இந்த மாயையையும் வெட்டி எறிந்தே ஆகவேண்டும்"²⁹ என மாயை பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

மாயை பற்றிக் கூறும் சுவாமி விவேகானந்தர், "பிரம்மம் ஒன்றே உண்மை என்பதைப் புலன்களால் உணரும்படிக்க கண்ணெதிரில் காட்ட முடியாது. ஆனால், முடிவு இதாகத் தான் இருக்கும் என்பதை உணர்த்த முடியும். உதாரணமாக எல்லாப் பொருள்களிலும் சாதாரணப் பொருள்களிலுங் கூட இந்த ஒருமை அல்லது பொதுமை யிருப்பதைக் காண்கிறோம். வேறுபாடுகளுக்கெல்லாம் காரணம் பெயரும் உருவமுமே என்கிறோம். ஆனால் இதை மனதில் கொண்டு பிரிக்க முயன்றால் பெயரோ வடிவமோ எங்கும் இருப்பதில்லை. பெயரையோ, வடிவத்தையோ, காரணங்களையோ பொருள்கள் அல்லது காரியங்களிலிருந்து பிரித்துத் தனியே காண முடியவே முடியாது. இதுவே மாயை எனப்படுவது. இந்த

மாயை உருவத்தையும் பெயரையும் சார்ந்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. உருவத்தையும் பெயரையும் நீக்காவிட்டால் அதுவும் அழிந்து விடுகிறது" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்³⁰.

இந்துமத இணைப்பு விளக்கம் என்னும் நூலில் ஆறுமுக நாவலர், "ஆன்மாவை மயங்கச் செய்வதால் இது மாயை எனப்பட்டது. மனித உடம்பு மாயையினின்று தோன்றியது. உடம்பு காரணமாக ஆசையும் வெறுப்பும் இன்ப துன்பங்களும் உண்டாகின்றன. ஆன்மாவுக்கு கன்மம் ஆணவம் இரண்டும் மாயையால் உண்டாகின்றன. ஆதலால் மாயையும் பாசமாகும். மாயை உயிரின் அனுபவத்திற்காக பல கருவிகளையும், பொருள்களையும் அமைத்துத் தருகிறது. தனு, கரண, புவன, போகங்கள் அனைத்தும் மாயையே. ஆனால் மாயை சடம். இதனை இயக்க ஒரு சக்தி வேண்டும். அச்சக்தியே கடவுளாவார்" என மாயை பற்றிக் கூறியுள்ளார்³¹.

'பிரம்மத்தை முழுமையாகப் பார்க்கும் கருத்துப்படி மாயைக்கு பொருள் ஒன்றுமில்லை. சார்புடைய பொருளாகப் பார்க்கும் கருத்துப்படி தான் மாயா என்பது பொருள் உள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. ஒருவன் மாயை உண்மையானதா பொய்யானதா என்று கேட்டால் அதற்கு ஒரே விடை அது உண்மையானதுமன்று, பொய்யானதுமன்று'. உலகம் பல்வேறு விதமாத் தோற்றம் அளிப்பதால் மாயை என்பது பொய்யானதன்று. இருமையில்லாத ஆன்மாவினுடைய அறிவால் மாயையை சுத்திப் பண்ணப்படுவதால் அது உண்மையானதுமன்று. மாயை பற்றிய விசாரணை எல்லாம் மாயை என்கின்ற கருத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கன்று, அதைக் கடந்து செல்வதற்கு உதவியாக இருப்பதற்கே. ஒருவன் மாயையைக் கடந்து சென்று விட்டானானால் பிறகு தீர்க்கப்பட வேண்டிய சிக்கலுக்கு இடமில்லை என்பார்' என்கிறார் டாக்டர் டி.எம்.பி.மகா தேவன்³².

மாயை பற்றி விளக்கும் கலைக்களஞ்சியம், 'மாயை என்னும் சொல் இருக்கு வேதம் போன்ற பண்டை நூற்களில் சத்தி, கபடம், வஞ்சனை, இந்திரசாலம் என்ற பொருட்களில் காணப்படுகிறது. "மா" என்ற தாதுவிலிருந்து மாயை என்ற பதம் வருகிறபடியால் அதற்கு அளவை என்ற பொருள் உண்டு. மாயையானது உலகத்தைத் தோற்றுவித்து அதனாலேயே அளவற்றதாகிய உண்மைப் பொருள் அளப்பது போலக் காண்கிறது³³. என்கிறது.

மாயை பற்றி விளக்கும் அபிதான சிந்தாமணி, மாயை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை என மூவகைப்படும். இவற்றுள் சுத்தமாயை பலகன்மங்களோடு விரவாது சுத்தகாரிப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயிருப்பது. அசுத்தமாயை சுத்தமாயையின் கீழடங்கிய பலகன்மங்களோடு விரவிச் சுத்தா சுத்த காரிய பிரபஞ்சத்திற்கு முதற் காரணமாயிருப்பது ஆகும்³⁴ என்கிறது.

சைவ சித்தாந்தத்தில் மாயை உலகத்திற்குக் காரணமாகிய பொருள் என்றும், சீவன் நிமித்த காரணம் என்றும், மாயை உபாதன காரணம் என்றும் கூறப்படுகிறது. சீவனுடைய தூண்டுதலினால் மாயை உண்டாகிறது என்பர்³⁵.

வேதாந்தத்தில் மாயை பிரதானமான ஓர் இடத்தை வகிக்கின்றது. இந்திய தத்துவ ஞான நூலாசிரியர்கள் டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன், கி. லட்சுமணன் போன்றோர் மாயையை ஆறு பொருளில் வேதாந்திகள் கையாளுவதாகவும் மாயை என்ற சொல்லைப் பல கருத்தில் வழங்குவதாகவும் குறிப்பிடும் இரண்டுவிதமான கருத்துக்களையும் டாக்டர்.டி. எம்.பி. மகாதேவன் தம்முடைய நூலில் சுட்டிச் செல்கின்றார்³⁶.

மாயையை என்னவென்று உணராவிடில் அத்துவைத மதத்தை அறிய இயலாது. அத்துவைத மதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் அம்மதத்தை மாயாவாதம் என்று கூறுவார்கள். சங்கரருக்குப் பரமகுருவாகக் கருதப்படும் கௌடபாதர், நம் புலன்களுக்குத் தோன்றும் உலகம் வெறும் மாயை என்றும்

அத்துவைதம் இரண்டற்ற தனித்த உண்மைப் பொருள் என்றும் அறிவுறுத்தியுள்ளார். சங்கரரும், அவரைப் பின்பற்றி வந்தவர்களும் மாயை பொய்த் தோற்றம் என்றும் தோன்றும் உலகத்துக்குக் காரணமானது என்றும் கருதுகிறார்கள் என்கிறார் டாக்டர் சு. தங்கத்துரை³⁷

இப்படி ஆன்மீகப் பெரியோர்களும் திறனாய்வாளர்களும் கூறியிருக்கும் மாயை பற்றிய செய்திகள் ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு நூல்களிலும் விளக்கமாக உள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

5.7.1 மாயையின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் மாயை பற்றிய செய்திகளாக,

1. மாயை - விளக்கம்
2. மாயையின் தன்மை
3. மாயையின் மூலங்கள்
4. மாயையைக் கெடுக்கும் வழி

போன்றவை காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில், ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படும் மாயை பற்றிய செய்திகளை விட,

மாயையின் வகை

மாயை யும் ஏழு அவத்தையும்

போன்ற செய்திகள் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன.

5.7.1.1 மாயை – விளக்கம்

ஞானவாசிட்டம் மாயை என்பதினை,

1. "சகலப் பொருளின் பேதமெல்லா மாயைகளே" (உபசா.3.2)
2. உலகை பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபடுத்தும் ஞானமே மாயை (தா.சூ.18.1)

3. மெய்யுணர்வை மறந்த நிலையே மாயை சேர்ந்த நிலை (முழுட் .8) எனக் குறிப்பிடுகிறது.

கைவல்லிய நவநீதம் மாயையை

1. "முக்குணங்களிலுந் தூயதா முதற்குண மாயை யாகும்"

(கை.ந.த.வி.ப. 25.2)

2. "மாயையென்பது பொய்யெனின் அதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாகுமே"

(கை.ந.ச.தெ.ப. 90.1)

என விளக்குகின்றது.

ஞானவாசிட்டம், உலகை பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவது மாயை என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் சத்துவ குணமே மாயையாகும் என்கிறது.

5.7.1.2 மாயையின் தன்மை

ஞானவாசிட்டம் மாயையின் தன்மையாக,

1. கொடிய துக்கத்தைக் கொடுக்கும் முட்கள் பொருந்திய சம்சாரப் படுகுழியில் உயிரைத் துன்பம் அனுபவிக்கும் படியாகத் தள்ளி அவ்வுயிரோடு சேர்ந்து தானும் வீழ்வது மாயையின் தன்மையாகும் (உற். 18.3,4).
2. கரத்தினால் அடிபட்டு மேலுங்கீழும் உழலும் பந்தைப் போல் உயிர்களை யமனால் அடிக்கடி அதம் பண்ணப்பட்டு பல பிறவி பிறக்க வைப்பது மாயையின் தன்மை ஆகும் (தாசு. 30).
3. கண்டனவெல்லாம் பொய்யென்று கருதி மனதிலே தோன்றுகின்ற கொடிய ஆசைகளைப் போக்கிய முழுதுணர்ந்த பண்டிதராம் பெரியோரையும் பிணிக்கும் தன்மையுடையது (தாசு.46).
4. பிரம்ம வடிவத்தை அடையாதவர்களை எப்பொழுதும் துன்பக் கடலில் வீழ்த்துகின்ற தன்மையுடையது மாயை என அதன் பண்பை கீழ்வரும் பாடல் வரியால் ஆசிரியர் சுட்டியுள்ளார்.

"அவ்வகையால் உரைக்கின்றேன் அநவரதம் சொரூபத்தை அடையாதாரைப்

பவ்வமென வருந்துயரின் முழுகிவிக்கும் இம்மாயை பண்பு தானே" (உத்.1.3,4) என்பனவற்றைக் கூறியுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதம் மாயையின் தன்மையைக் கூற, மாயை என்பது யாது என்றும், அதனை உடையார் யார் என்றும், அது எப்படித் தோன்றிற்று என்றும், அது வருகின்ற காரணம் என்னவென்றும், மாயை பிரம்மத்திற்கு வேறானது என்றால் உண்மைப் பொருள் பொய்ப் பொருள் என பொருட்கள் இரண்டு உண்டென்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே என்றும், மாயையும் பிரம்மப் பொருளும் ஒன்று என்றால் உண்மைப் பொருளும் பொய்த்தன்மை உள்ளதாகிவிடுமே என்றும் ஆறு கேள்விகளை எழுப்பி அதற்கு விடைகளையும் கூறியுள்ளது. பதில்களாக:

1. மாயையை இத்தன்மை உடையது என்று வரையறுக்க முடியாமல் அதை அவாச்சிய உருவம் என்பர்.
2. இது தனக்குள்ளது, இவ்வுடல் யான், இவ்வுலகம் மெய் என்னும் எண்ணம் உடையவர்கள் மாயையை உடையவர்கள்.
3. காரணம் ஏதும் இல்லாத மித்தையான மாயை உருவானது இவ்விதத்தில் தான் என்று கண்டவர் இல்லை.
4. ஆத்ம ஞான விசாரம் செய்யாததினால் மாயையானது தோன்றிற்று.
5. மித்தையான உலகம் தோன்றுவதினால், அங்ஙனம் தோற்றுவிக்கும் மித்தையான மாயாசக்தி ஒன்று உளது என உணர வேண்டும். பிரம்மத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் மத்தியில் அவ் ந்திரமாகத் தோன்றுகின்ற மாயை தனியே ஒரு முதலாகிப் பிரம்மத்திற்கு வேறுபட்டிராது.
6. மாயவித்தைக் காட்டும் வித்தைக்காரன் வித்தை காட்டிய இந்திராசாலம் முடிவடைந்ததும் இந்திராசாலம் நீங்கி வித்தைக்காரன் ஆவதைப் போல உண்மையாகிய பிரம்மப் பொருளிலிருந்து பொய்யாகிய மாயையும் பிரபஞ்சமும் தோன்றினாலும் பிரம்மப் பொருள் மெய்யே ஆகும்.

(கை.ந.ச.தெ.ப.94-98).

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதத்தில் மாயையின் தன்மை கூறப்படுகிறது. உயிரை மீண்டும் மீண்டும் பிறக்க வைப்பது மாயை என்றும் ஆசையைப் போக்கிய பண்டிதரைப் பெரியோரையும் பிணிக்கும் தன்மையது மாயை என்றும் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மாயை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாத உருவத் தன்மையுடையதென்றும், பொய்யான உடலையும் உலகையும் மெய் என எண்ணும் தன்மை உடையதென்றும், மாயை உருவான காரணத்தைக் கண்டவரில்லை என்றும், ஆத்ம ஞான விசாரம் இல்லாமையால் மாயை தோன்றுகிறது என்றும், மாயை தனியே ஒரு முதலாகிப் பிரம்மத்திற்கு வேறுபட்டிராது என்றும் உண்மையாகிய பிரம்மப் பொருளிலிருந்த பொய்யாகிய மாயை தோன்றினாலும் பிரம்மப் பொருள் உண்மையே என்றும், மாயையின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு கைவல்லிய நவநீதம் மாயைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஞானவாசிட்டத்தை விட தெளிவாகவும் கூடுதலாகவும் மாயையின் தன்மையைக் கூறுகின்றது.

5.7.1.3 மாயையின் மூலங்கள்

ஞானவாசிட்டத்தில் மாயையின் மூலம் பற்றிய செய்திகளாக,

1. மாயைக்கு மூலம் இச்சையே. அந்த இச்சையை நாசஞ் செய்தாலே முத்தி கிடைக்கும் (உற். 19.1,2).
2. கூட்டமாகிய சுக துக்கங்களைத் தொடர்ந்திருப்பதாகவும் சுகம் முதலானவற்றில் மிகவும் நிலையாயிருக்கின்ற மனதே மிகுந்த மாயை உண்டாவதற்கு மூலமாகும். இதனை,

"தொகுதியான சுகாசுகத்தைத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சுகமுந்தின்

மிகுதியசையா திம்மனமே மிகுமாயைக்கு வினை முளையே"

(உபசா. 10.3,4)

இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

3. சொல்லப்பட்ட மாயையென்னுஞ் சூழ் கொடிக்கு உடலே வித்தாகும் (உபசா.17.2). போன்றன காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மாயையின் மூலமாக தாமத குணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

தாமத குணத்திலிருந்து தோன்றும் மறைப்பு சக்தி ஆவரணம் எனப்படும்.

ஆவரணம் என்பது மாயா சக்தியாகும். இது ஈசனையும் ஞானிகளையும் தவிர மற்ற எல்லா சீவராசிகளையும் அவர்களின் இதயத்தில் உறையும் கூடத்தனை அறியமுடியாதபடி மூடி மறைக்கும். இவ்வாவரண சக்தியே சீவர்களுக்கு நீங்காத பிறவித் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் (கை.ந.த.வி.ப. 49).

ஞானவாசிட்டம் இச்சை, மனம், உடல் என்பன மாயைக்கு மூலங்கள் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் தாமத குணத்திலிருந்து தோன்றும் ஆவரணம் என்னும் மாயா சக்தியே மாயைக்கு மூலம் என்கிறது.

மாயா சக்தி பற்றிய செய்தி ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படவில்லை.

5.7.1.4 மாயையைக் கெடுக்கும் வழி

ஞானவாசிட்டத்தில் மாயையைக் கெடுக்கும் வழிகளாக:

1. மனம் தூயதானால் மாயை கெடும். இச்செய்தி,

"ஆய மனத்தின் செயல் செயலாம் அதனால் ஒழிந்தது ஒழிந்துளதாம்
ஏய மனத்தின் அலைவு ஒழிந்தோர் மிகவும் நல்ல தியானத்தோர்
தூய மனமாயிடில் வெற்பாற் சுழலாக் கடல் போற் பிறப்பிறப்பா
மாயை மயக்கங் கெடும் " (உற்.1)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. மனதிற் தோன்றும் வாசனைகளை அழித்தால் மாயை கெடும் (உற்.16).
3. நல்லோர் கூட்டம், நன்னூல் பயிற்சி, மாதவத்து முயற்சி இவற்றால் அறிவை வளர்த்தால் மாயை கெடும் (முமூட்.12).

4. நான் சடமாகிய உடலல்ல, உடலின் மேலான பிரம்மமே நான் என

உறுதியாக எண்ணுவதால் மாயை அழியும் (உற்.25).

என்பன கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மாயையை நீக்கும் வழிகளாக,

1. மந்திரவாதியானவன் மணியினாலும், மந்திரத்தினாலும், மருந்துப் பொருட்களினாலும் காற்றைக் கட்டுப் படுத்தவும் நீரைக் கட்டுப் படுத்தவும் நெருப்பைக் கட்டுப்படுத்தவும் செய்கின்ற பொழுது அவ்வவற்றிற்குரிய சிறப்பான அசையுந் தன்மை, குளிர்த்தன்மை, சுடுந்தன்மை போன்ற சக்திகள் மறைந்து விடும். அதைப்போல மாயை சக்திக்குக் காரணமான சச்சிதானந்த மயமான பிரம்ம வடிவமே ஆவாய் என்று நினைந்து அதற்குமாறாக வேறொன்றும் நினைந்திடாமல் இருந்தால் மாயை சக்தி மறைந்து விடும் (கை.ந.ச.தெ.ப.102).

2. இவ்வுலகில் நஞ்சை நஞ்சாலும் இரும்பை இரும்பாலும் அம்பை அம்பாலும் அழக்கை அழுக்காலும் மாய்ப்பார். அதுபோல கொடிய மாயையையும் சுத்த மாயையால் தான் கெடுக்க வேண்டும். அவ்வாறு கெடுத்த பின், சுவத்தைச் சுவதற்குப் பயன் படுத்திய தடியையும் சுவத்தோடு சுட்டுவிடுவது போன்று ஞானம் தோன்றிய பின் இருமாயைகளும் இல்லாமல் போய் விடும் (கை.ந.த.வி.ப.57) என்பன காணப்படுகின்றன.

மனத்தூய்மை, வாசனைகளை அழித்தல், நல்லோர் கூட்டம், நன்னூல் முயற்சி, மாதவத்து முயற்சி இவற்றால் மாயையைக் கெடுக்கலாம் என்று ஞானவாசிட்டம் செயல் அடிப்படையில் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் அவ்வாறு தெளிவாகக் கூறப்படாவிட்டாலும் அசுத்த மாயையை சுத்தமாயையால் நீக்கலாம் என தத்துவார்த்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

5.7.1.5 மாயையின் வகை

கைவல்லிய நவநீதம் மாயை இருவகைப்படும் என்கிறது. அவை:

1. முதற்குண மாயை
2. அந்தரியாமிமாயை

மனதில் தோன்றுகின்ற சத்துவ, இராசத,தாமத குணங்களில் சிறந்ததான சத்துவ குணத்திற்கு முதற்குண மாயை என்று பெயர்.

சத்துவ குணத்திற் தோன்றுகின்ற பிரம்ம வடிவத்தின் பிரதிபிம்பம் 'அந்தரியாமி மாயை' எனப்படும் (கை.ந.த.வி.ப.32).

ஞானவாசிட்டத்தில் மாயையின் வகை பற்றி எந்தச் செய்தியும் காணப்படவில்லை.

5.7.1.6 மாயையும் ஏழு அவத்தையும்

கைவல்லிய நவநீதம், மாயை மூலம் சீவர்களுக்கு ஏழுவகையான அவத்தைகள் உண்டாகும் என்கிறது.

1. அஞ்ஞானம்
2. மூடல் (ஆவரணம்)
3. முளைத்தல் (விட்சேபம்)
4. காணாத ஞானம் (பரோட்ச ஞானம்)
5. சந்ததம் கண்ட ஞானம் (அபரோட்ச ஞானம்)
6. துக்க நிவர்த்தி
7. ஆனந்தம்

(கை.ந.த.வி.ப.58)

இவைபற்றிய விளக்கம்(4.2.2) இல் கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானவாசிட்டத்தில் ஏழு அவத்தைகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

5.8 தியானம்

ஆன்ம விடுதலைக்குரிய வழிகளுள் யோகம் ஒன்று. யோக நெறியின் ஒரு பகுதி தியானமாகும்.

தியானம் என்பது ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தியானிப்பது. இடைவிடாத தியானப்பயிற்சியால்தான் ஆத்மாவைக் காண முடியும் என்கிறார் எஸ்.டி.பாண்டியனார்³⁸.

ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து மற்றொரு பாத்திரத்தில் ஊற்றும் எண்ணெயைப் போலத் தியானிக்கும் பொருளை இடையறாது தொடர்ந்து நினைவு படுத்திக் கொள்வதே தியானம் என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்³⁹.

சித்தத்தை ஏதேனும் ஒரு பொருளில் படிந்திருக்கச் செய்வது தாரணை. தாரணை பண்ணப்பட்ட பொருளில் இடையீட்டில்லாது பொழிகிற ஞான விருத்தி தியானம் எனப்படும் என்கிறார் சுவாமி சித்பவானந்தர்⁴⁰.

தியானத்தைப் பற்றி இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர்,

"தியானத்தில் குவிந்த மனநிலை ஏற்படுகிறது. எதையும் பார்ப்பதில்லை, எதையுங்கேட்பதில்லை, தொட்டால் கூட உணர்வதில்லை. காலின் மேல் பாம்பு ஊர்ந்து சென்றாலும் கூட உணர்வு ஏற்படவதில்லை; பாம்பும் இவன் ஒரு மனிதன் என்பதை உணர்வதில்லை. ஆழ்ந்த தியானத்தில் பொறிகளின் எல்லாச் செயல்களும் அடங்கி விடுகின்றன. மனம் வெளி நோக்கிய பார்வையைக் கொள்வதில்லை. இந்நிலை ஒரு வீட்டின் வெளிக்கதவைத் தாளிடுவது போன்றது. ஓசை, சுவை, நாற்றம், ஊறு, ஒளி ஆகிய ஐம்புலன்களும் இதனால் வெளியே நின்று விடுகின்றன" எனக்கூறுகின்றார்⁴¹.

இவ்வாறு ஆன்மீகப் பெரியவர்களால் கூறப்படும் தியானம் பற்றிய செய்திகள் ஞானவாசிட்டு கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

5.8.1 தியானத்தின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் யோகவகை எட்டும் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் பிராணாயாமத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த நிலையில் சமாதி பற்றிய கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தாரணம், தியானம் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் அடுத்த நிலையில் தான் உள்ளன. ஆனால் யோக வகை எட்டையும் சேர்த்து தியானம் எனக் கூறும் உலகியல் வழக்கின் காரணமாக தியானம் என்னும் பொதுத் தலைப்பின் கீழ் கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஞானவாசிட்டத்தில் தியானம் பற்றிய செய்திகளாக,

1. தியானம் - விளக்கம்
2. ஆசனம்
3. பிராணாயாமம்
4. தாரணை
5. தியானம்
6. சமாதி
7. நிருவிகற்பசமாதி

போன்றன காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்திலும் ஆசனம் தவிர மற்றவை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

5.8.1.1 தியானம் - விளக்கம்

ஞானவாசிட்டம்,

"சிந்தனை வாதனையின்றித் திரமான மனத்தினையே தியானமென்பர்" (சுரகு.9.1)

எனவும்,

அகத்தில் சுத்த அறிவாகிய ஞானம் எதுவோ அதுவே இழிவற்ற தியானம் (தேவ.37.1) எனவும், தியானத்திற்கு விளக்கம் தருகிறது.

கைவல்லியநவநீதம்,

ஒருபொருளை இன்னொன்றாகப் பாவித்து மாற்றும் தன்மை உள்ளது தியானம். எனவே இதை 'கற்பனாயோகம்' என்றழைப்பர் (கை.ந.ச.தெ.ப.82) என தியானத்திற்கு விளக்கம் தருகிறது.

ஞானவாசிட்டம் எண்ண அலைகளற்ற மனதையும் சுத்த அறிவையுமே தியானம் என்கிறது. ஆனால் கைவல்லிய நவநீதம் ஒருபொருளை இன்னொன்றாகப் பாவித்துமாற்றும் மனதின் தன்மையையே தியானம் என்கிறது.

5.8.1.2 ஆசனம்

ஞானவாசிட்டம், தியானத்தில் இருப்பவர்கள் பத்மாசனம் என்னும் நிலையில் இருப்பார்கள்(ஐந்.8.1) என்கிறது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆசனம் பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.

5.8.1.3 பிராணாயாமம்

மனதை அடக்கி ஒருநிலைப்படுத்த மேற்கொள்ளும் சுவாசப் பயிற்சியே பிராணாயாமம் ஆகும்.

ஞானவாசிட்டத்தில் பிராணாயாமம் பற்றிய செய்திகளாக கீழ்க்காணும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

1.மனஅடக்கத்திற்காகவே பிராணாயாமம் செய்கிறார்கள். அறிவுடைய யோகிகள் அனைவரும் பிராணபந்தத்தினாலும், தியானத்தினாலும், மருந்தினாலும் யுத்தியின் திறங்களினாலும் வேற்றுமையுள்ள மனம் அடங்குவதற்காக பிராணாயாமஞ் செய்கிறார்கள்.

"சேதன யோகிகளெல்லாம் பிராணாயாமந் தியானம் மருந்து ஊகத்தின்

திறங்களாலே

பேதமனம் ஒடுங்குவது பொருட்டாயன்றோ பிராண வாயுவை நிறுத்திப்

பிடிக்கின்றாரே"

(உபசா.20.3,4)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. பிராணாயாம உபாயம் பத்து விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

- i. ஒன்றாகிய தத்துவத்தின் திட அப்பியாசத்தினால் பிராணன் ஆனது தடைபடும்.
- ii. சரீர, பூரக, ரேசக, கும்பக அப்பியாசத்தால் பிராணன் ஒடுங்கும் படியான திட அப்பியாசத்தைச் செய்யில் பிராணாயாமங் கூடும்.
- iii. அர்த்தமாத்திரையாகப் பொருந்திய பிரணவ உச்சரிப்பின் முடிவில் நாத உண்மையை பயிற்சி செய்தால் தூங்குபவன் போல விருத்தி சாந்தமடையில் பிராணன் அடங்கும்.
- iv. நாக்கின் அடியில் நெருங்கிய இதழை நாவின் நுனியால் நீக்கி முயற்சியினால் ஊர்த்தரந்தரத்தில் உயிரைச் செலுத்தினால் பிராணன் தடைப்படும்.
- v. பார்க்கின்ற நாசிக் காந்தத்தில் பன்னிரண்டங்குல அளவில் நீண்ட ஆகாயத்தில் துவாத சாந்தத்தில் உயிர் நின்றாலும் பிராணாயாமங் கூடும்.
- vi. அதில் அந்தத்தில் நிற்கும் சாம்பவி முத்திரையாலும் பிராணாயாமங் கூடும்.
- vii. விசுத்த சக்கரத்தில் நிற்பதினாலும் பிராணன் அடங்கும்.
- viii. அநாகதச் சக்கரத்தில் நிற்பதினாலும் பிராணன் அடங்கும்.
- ix. புருவமத்தியான வியோம சக்கரத்தில் நிற்கின்ற வியரமுத்திரையினாலும் பிராணன் தடைப்படும்.
- x. பலவித சங்கற்பத்தாலும், கற்பிதமான வேற்றுமையினாலும் அனுக்கிரகஞ் செய்கின்ற ஆசிரியர் வசனங்களினாலும் சலனமில்லாமல் பிராணன் தடைப்படும் (வித.31-35).

3. பிராண அபான வாயுக்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது :

செயல் வேறுபாட்டினாலும் இருக்கும் இட வேறுபாட்டினாலும் பிராணன் ஐந்து வகைப்படும். அவற்றுள் இருதய இடத்திலிருந்து பசி தாகம் முதலிய செயல்களைச் செய்வது பிராணன்.

குதத்திலிருந்து மலம் மூத்திரம் இவை வெளியேறும் செயலுக்குரிய காரியத்தைச் செய்வது அபானன்.

இவையிரண்டும் பிராணாயாமத்தில் முக்கிய பங்கு பெறுகின்றன. இது தொடர்பான செய்திகள் புகண்டன் கதையில் 83 ஆவது பாடல் முதல் 90 ஆவது பாடல் வரை இடம் பெற்றுள்ளன. அதில்,

ஐம்பூத சரீரமான வீட்டின் மத்தியில் இருக்கின்ற இதயதாமரையான குளிர்ச்சியுடைய மலரினுள் பிராணன் அபானன் என்று இரண்டு வாயுக்கள் சேர்ந்திருக்கும்.

தாமரைத் தண்டினது ஒரு நூலை ஆயிரம் பங்கு பிரித்து அதில் ஒரு பங்கு சமானம் என்றாலும் சமானமாகவும் மிகவும் சூட்சுமமாய் உண்டாகியிருந்தும், எதிர்த்து அந்த வாயுவின் நடையினுடைய குணத்தை அறிய அரிதாகும் நிலையே பிராணவாயு என்பது. இந்தப் பிராணனானது தொடர்ந்து அசைகின்ற சக்தியைப் பொருந்தி நீங்காமல் உலாவுகின்ற உடலினுள் திரமின்றி புறம்பிலும் அகத்திலும் எக்காலத்திலும் திரும்பாமல் மேலே செல்லுதல் இதன் தொழிலாகும்.

அபான வாயு அசைவாகிய ஆற்றலைப் பெற்று உட்புறம்பில் நீங்காமல் உலாவும், பொருந்திய சரீரத்தின் கீழே செல்லும், சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் இம்மேலான பிராணனானது முழுதும் திரும்புவது நன்மையாகும்.

இவ்விரண்டும் வாயுவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பிராணாயாமம் எட்டுவிதமாக அமையும்.

1. பிராணனை அகத்தில் பூரித்த உட்பூரகம், அடையப்பட்ட புறத்தில் பன்னிரண்டங்குலம் அளவில் பிராணவாயு திரும்ப உடலிற் புகுதல்.
2. அபானனை அகத்திற் பூரித்த உட்பூரகம்
3. அபான பிராண வாயுக்களை அகத்தில் நிறுத்திய உட்கும்பகம்.
4. பிராணன் புறம்பில் நின்று உள்நோக்கடையும் உள்ரேசகம்.
5. நாசியின் நுனியில் நிற்கும் வெளிப்பூரகம்
6. விரிவையுடைய நாசி காந்தத்தினின்று நீங்கி பன்னிரண்டங்குலப் பிரமாண நடையை வேறாக அடைதல் புறப் பூரகம்
7. பிராணன் புறத்திலும் அபானன் உள்ளிலும் நிறைந்திருக்கும் புறக்கும்பகம்
8. அபானன் புறம்பில் நின்று உள்நோக்கும் புறரேசகம்

இதுவே மோட்சத்தை அடைவிக்கும். சதாகாலம் தியானிக்கப்படும். தடையில்லாமல் புறம்பிலும் உள்ளிலுஞ் சேராநின்ற கும்பகம் முதலாக வருகின்ற நடைகளைத் தவறாமல் அறிந்தவர்கள் திறம்பவும் பிறக்கமாட்டார்கள் (புசுண்.83-90) என்பன போன்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் விருத்திகளை ஒடுக்கும் பயிற்சியாக பிராணாயாமம் கூறப்பட்டுள்ளது. யோகத்தினால் பிராணனை அடக்கினால் விருத்திகள் அடங்கும். பிராணன் அடங்கினால் மனம் அடங்கும் (கை.ந.ச.தெ.ப.177).

ஞானவாசிட்டம் யோக நெறிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதால் பிராணாயாமம் பற்றிய செய்திகள் விரிவாக உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதம் ஞான நெறிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் பிராணாயாமம் பற்றிய செய்திகள் குறைந்த அளவே காணப்படுகின்றன.

இரு நூல்களும் மனதை ஒடுக்கும் கருவியாகவே பிராணாயாமத்தைக் கூறுகின்றன.

5.8.1.4 தாரணை

மனதை ஒருநிலைப்படுத்துவது தாரணம் எனப்படும்.

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. சலதாரணை - எரிக்கும் போதில் சல தாரணையால் ஆகாயத்தை அடைதல்
2. குன்றதாரணை - மலைகள் சிதறும்படி காற்றடிக்கில் குன்ற தாரணையினால் அசையாமல் ஆகாயத்தை அடைதல்
3. மாருததாரணை - கடல் மூடிக் கொண்டால் மாருதாரணையினால் சலனமின்றி மிதத்தல்
4. சுழுத்திதாரணை - சுழுத்தியாகாரமாய்ப் பிரம்மதிலடங்கி நின்று வெளிப்படுதல் (புசண். 56, 57)

என நான்கு தாரணைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதை ஒருங்கு கூட்டி அவித்தையை அழிக்கும் உபாயமாக தாரணை கூறப்பட்டுள்ளது.

அவித்தையான காரணதேகம் ஒழிய வேண்டுமானால் மகா வாக்கியத்தை உள்ளத்தில் இருத்தி பூரணமாய் இருக்கின்ற என்னிலிருந்து இப்பிரபஞ்சங்கள் தோன்றுகின்றன என்ற உறுதியான எண்ணத்தினால் பிரம்ம வடிவத்தை தாரணை செய்து மனதை ஒருங்கு கூட்டி நிலைநிறுத்தி அதன் மூலம் தியானம் கைகூடி விட்டால் அவித்தை நீங்கும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 178).

ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் நான்கு தாரணைகள் பற்றிய செய்தி கைவல்லிய நவநீதத்தில் காணப்படவில்லை.

5.8.1.5 தியானம்

ஞானவாசிட்டம், பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருகின்ற மனவாசனை தியானத்தின் பழக்கத்தாலன்றி கெடாது என தியானத்தின் பயனை,

"தொக்க பிறவித் திரைகள் தொறுந் தொடர்ந்த வந்த வாதனைதான்

மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத்தல்லால் விடாதெங்கும்" (உபசா.52.3,4)

இவ்வாறு விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் ஆளவந்தார்.

மேலும், தியானத்தினால் அல்லாமல் வேறொரு மார்க்கத்தினால் உண்மை ஞானம் கிடைக்கமாட்டாது (தேவ.38) எனவும் ஞானத்திற் தோன்றுகின்ற பிரம்ம சொரூபம் உண்மை என்பது,

"பிரமன் நாமே சிருட்டி யெலாம் பிறப்ப துளம்பா லென்று உள்ளே

திரம தான மனத்தாலே சிந்தித்து உடலிற் சிந்தையற

மரம தென்ன விருத்தலுமே வருநாள் பலபோய் மனோபாவம்

உரம தாகி அயனானார் ஒருப துலகம் உளதான" (அயிந்.9)

எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தைத் தரிசிப்பதற்கு சான்றோர் கூறும் உபாயமாகவே தியானம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தியானிக்கும் பொழுது காணப்படும் பொருளாக அவ்வுருவம் காட்சியளித்தாலும் அது உண்மையன்று. அப்பாவனையின் மூலம் ஞானக் கண்ணால் கண்ட பிரம்ம சொரூபம் உண்மையாகும். அதாவது பாவனை பொய், பாவிப்பவன் மெய் என்பதாகும்.

தியானத்தின் பொழுது எந்தப் பொருளை நினைந்து தியானிக்கிறார்களோ அந்தப் பொருளே மறுபிறப்பாகும். ஆனால், அவ்வாறு எழுகின்ற பிறவிகள் எல்லாம்கெட வேண்டுமானால் அவ்வுருவங்கள் மேலுள்ள ஆசைகளை விட்டொழித்து சத்து சித்து ஆனந்தமான பிரம்மத்தை தியானித்து இருப்பவர்கள்

உண்மைத் தன்மையான முத்தியை அடைவர் (கை.ந.ச..தெ,ப, 84-85) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானவாசிட்டம் மனவாசனை நீங்க தியானமே வழி எனவும் உண்மை ஞானம் தியானத்தினாலுமே கிடைக்கும் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் பிரம்மத்தைத் தரிசிக்கும் வழியாக தியானத்தைக் கூறுகின்றது. தியானத்தின் பொழுது பாவனை பொய் பாவிப்பவன் மெய் என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறியிருப்பது, ஞானவாசிட்டத்தின் அயிந்.9 ஆம் பாடலில் கூறியிருப்பதோடு ஒத்துள்ளது.

5.8.1.6 சமாதி

மனதைப் பரம்பொருளோடு ஐக்கியப்படுத்தி நிறுத்துதல் சமாதி எனப்படும் என்கிறது கழகத்தமிழ் அகராதி⁴².

ஞானவாசிட்டம், சமாதியினால் ஞானம் உதயமாகி பிறப்பு இறப்பு நிங்கும் என கீழ்வரும் பாடலில் கூறுகிறது.

"திரிதலன் உரைப்பான் மன்னா சித்தந்தான் இதய விண்ணில்

விரியு ஞானத்தால் நேய நிட்டையை மேவும் பின்னர்

பெரியதா மனைத்து மேனிப் பெருந்தகை யாய சீவன்

பரிபவ மாயசன்மம் பயில்வறாது உலகின் மீட்டே" (பகீ.14)

மேலும், சமாதி அடைந்தவனின் இலக்கணம் பற்றி

'ஆத்ம ஞானத்தில் சுகத்தை அடைகின்றவனாகவும் இந்திரியங்களால் கிரியைகளைச் செலுத்துபவனாகவும் விலகாத சுகதுக்க வசத்தில் அடையாதவனாகவும் இருக்கின்றவன், சதாகாலமும் சமாதியைப் பொருந்தினவன், அனைத்து உயிர்களையும் தனது உயிரைப் போலவும் பிறர் செல்வங்களை ஓடு போலவும் கருதுபவனாவான் (சுரகு. 14) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

"உள்ளுணர்வில் இன்புறுவோன் பொறிகளாற் கருமங்கள் உய்ப்போனாயும் தள்ளுகதுக்க வசஞ்சாரா தோன் அனைவரதஞ் சமாதியுற்றோன்

உள்ளு கின்ற தனைப்போல் எவ்வுருமெனப் புறப்பொருள்கள் ஓடோயன்ன
வெள்ளு பயத்தாலன்றி யியல்பாலே கண்டானே எல்லாங் கண்டான்"

(சுரு.14)

கைவல்லிய நவந்தம்,

1. மனமானது சலனமின்றி அகண்ட பரிபூரண பிரம்மமாதல் சமாதியோகம்.
2. ஆறு ஞான பூமிகளின் பயிற்சியால் பிரம்மத்தில் ஆழ்ந்த சமாதி நிலையில் தன்னில் தானாய் உணர்ந்து பூரணமாதல் தூரியம் என்னும் ஏழாம் பூமியாகும் (கை.ந.ச.தெ.ப. 151.3).

3. தூரியத்தில் முதிர்ந்த நிலை தூரியாதிதம் எனப்படும். சமாதி கூடி பின்னர் சமாதி கலையும் நிலை தூரியம் எனக் கொண்டதால் எவ்விதத்திலும் கலையாத சமாதி நிலையை தூரியாதீதம் எனக் கொள்ளலாம் (கை.ந.ச.தெ.ப. 152.4).

4. தூரியத்தை தூரியாதீதம் என்று விதந்து கூறினால் மயக்கம் உண்டாகும் என்று கருதிய சான்றோர் தூக்கம், ஆழ்ந்த தூக்கம் என இரண்டாகப் பிரித்து முத்தி நிலை, விதேக முத்தி நிலை என்று கணக்கிட்டனர் (கை.ந.ச.தெ.ப.153.1,2).

இவ்வாறு சமாதி, கலையாத சமாதி பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

ஞானவாசிட்டம் சமாதியினால் ஞானம் பிறக்கும், அனைத்து உயிர்களையும் தனது உயிர் போல் கருதும் தன்மை தோன்றும் என்கிறது.

கைவல்லிய நவந்தம் சமாதியினால் மனம் சலனமற்ற நிலை அடையும் எனவும் ஆழ்ந்த சமாதி நிலை ஏழாம் பூமியாகும் எனவும் அது தூரியாதீதம் எனப்படும் எனவும் சான்றோர் சமாதியை முத்திநிலை என்றும் ஆழ்ந்த சமாதிநிலையை விதேக முத்தி என்றும் அழைப்பர் எனவும் கூறுகிறது. இவ்வாறு கைவல்லிய நவந்தத்தில் ஞானவாசிட்டத்தை விட சமாதிபற்றிய செய்திகள் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன.

5.8.1.7 நிருவிகற்ப சமாதி

ஞானவாசிட்டத்தில் நிருவிகற்ப சமாதி,

"காற்றிலாத விளக்கொளிபோற் கலங்கா திருந்த மாவலிதான்
சீற்றம் மயல் தீர்ந்து அற நிறைந்து சிந்தையென மாசின்றித்
தோன்றுஞ் சத்தா மாத்திரத்தாற் சுடர்வெட்டெரித்த படிசொல்லில்
ஆற்றல் முகில்தீர் சரற்காலத்து அறவே தெளிந்த விண்போலும்"

(மாவலி.50)

என வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, காற்றில்லாத இடத்தில் வைக்கப்பட்ட தீபச்
சுடர் போல் கலங்காதிருந்து, கோபம் மோகம் அற்று பூரணமாகிச் சிந்தனை
யென்னும் மாசுமின்றி குற்றமற்ற ஆகாயம் போல சிதாகாசமாவர்.

மேலும் நிருவிகற்ப சமாதியிலுள்ள ஆனந்தமானது புண்ணியம் நிறைந்த
சொர்க்கத்திலும் இல்லை (சிகித்.177.1) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதம், 'உயர்ந்த சத்துவ குணமானது மிகுந்து நிற்கும்போது
சன்மார்க்கமும் தெய்வ சம்பத்தும் உண்டாகும். அப்போது மனம் சித்தத்தில்
அசையாது நிற்கும். சத்துவ மனம் தன் சொருபத்தில் நிலைத்து விட்டால் இராசத
குணமும் தாமத குணமும் நசித்துப் போகும். இவ்விதம் மனம் அழிய நிருவிகற்ப
சமாதி கை கூடும்' என்கிறது. இதை கீழ்க் காணும் பாடலில் ஆசிரியர் விளக்கிக்
கூறியுள்ளார்.

"மனமது சத்தவ சொருபம் மற்றிரண்டும்

வந்து கலந்தன வற்றை மாற்றினாற் போம்

தனது சன்மார்க்கம் விடாதிருந்த போது

தாமதமும் இராசதமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்

கனபரிணா மஞ்சலனம் போம் போனக் காற்

களங்கற்று நின்ற ஆகாயம் போலும்

நினதுளம் அப்படியாம் அப்பிரமத்து ஒன்றாய்

நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே"

(கை.ந.ச.தெ.ப.17).

ஞானவாசிட்டம் நிருவிகற்ப சமாதி கூடும் மனநிலையை யோக நெறியின் அடிப்படையில் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் மனதின் குணத்தன்மையைக் கொண்டு ஞான நெறியின் அடிப்படையில் கூறுகின்றது.

5.9. வீடுபேறு

அத்துவைத தத்துவத்தின் இறுதி இலட்சியம் வீடுபேறு. முத்தி, நிருவாணம், மோட்சம் போன்ற சொற்களும் வீடு பேற்றையே குறிக்கும்.

முத்திபேற்றைப் பலர் பற்பல விதமாகக் கூறுகின்றனர். எனினும், ஆத்மா இறைவனை எவ்வகையிலுஞ் சார்ந்து இன்புறுதலையே முத்தியெனக் கூறலாம் என்கிறார் கே. ஆறுமுக நாவலர்⁴³.

அன்னை சாரதா தேவி முத்திபற்றிக் கூறும் போது, 'எல்லாம் வினைப்பயன். எத்தனையோ பிறவிகளின் வினைப்பயன் பாக்கி இருந்தது. இப்போது அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எல்லா அலைகளும் ஓய்ந்து விட்டால் இந்தப் பிறவியிலேயே முத்தி கிடைத்துவிடும்' என்கிறார்⁴⁴.

அத்துவைத வேதாந்தத்தில் மோட்சம் நரகம் என்ற உலகங்கள் இல்லை. முத்தி அல்லது மோட்சம் என்ற சமஸ்கிருதப் பதங்களின் பொருளே விடுதலை என்பதாகும். முத்தி என்பது ஆத்மா பிரம்மத்தோடு லயித்து ஒன்றுபட்ட நிலை. இதை அடையும் வழி ஞானம். சீவாத்மா தன்னை அறிந்து தான் பராமாத்மாவின் அம்சம் என்பதை உணர்ந்து - சம்சார பந்தங்கள் முற்றிலும் அற்றிருக்கின்ற ஒரு நிலை தான் முத்தி நிலை. இந்த நிலை இறந்த பின் விதேக நிலையில், அதாவது தேகம் இல்லாத நிலையில் ஏற்படலாம், உடல் உயிரோடுள்ள நிலையிலும் ஏற்பட்டுவிடலாம். இரண்டாவது நிலையை சீவன் முத்தன் என்ற சொற்றொடர் குறிக்கின்றது. சீவாத்மாவின் அஞ்ஞான இருள் நீங்க, நீங்க அது முத்தி நிலையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்கிறார் எஸ். டி. பாண்டியனார்⁴⁵.

இவ்வாறு கூறியுள்ள ஆன்மீகப் பெரியோர்களின் கருத்தைப் போன்று ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவந்தம் ஆகிய நூற்களிலும் விளக்கமாக உள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

5.9.1 வீடுபேற்றின் கூறுகள்

ஞானவாசிட்டத்தில் வீடுபேறு பற்றி,

1. வீடுபேறு என்பது எது
2. வீடுபேறு அடைய வழி
3. வீடுபேறு அடைய தடைகள்
4. அத்துவைத நிலை

போன்ற தலைப்புகளில் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

கைவல்லிய நவந்தத்திலும் ஞானவாசிட்டத்தில் உள்ளன போன்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

5.9.1.1 வீடுபேறு என்பது எது

ஞானவாசிட்டம் வீடுபேறு என்பது,

1. நீ, நான், அது என்னும் பேதம் நீங்கிய ஒருமைக் காட்சியே வீடு (ஞான. 5.3)
2. விரியும் இராகாதி கிலேசங்கள் ஒழித்தலே வீடு (அயின். 2.4)
3. மனதை ஒழித்தலே வீடு (சித். 2.3)
4. மன அலைவு நீங்கிய நிலையே வீடுபேறு (உற். 12.1, 2)
5. பொறியின்பங்களில் ஆசையில்லாத நிலையே வீடுபேறு (உற்.17.2)
6. விருப்ப நாசமே வீடு (உற். 19.2)
7. எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பரம்பொருளே நான் என எண்ணும் எண்ணமே வீடு (உற். 24.4)
8. குற்றமற்ற யாவற்றையும் தியாகம் செய்தால் எஞ்சியது வீடாகும் (சுரகு. 24.3)

9. விடயங்களும் காட்சிகளும் சேருகின்ற காலத்தில் சேர்ந்த ஆனந்த போதமானது மிகவும் சிறப்பானதாகும். விடயங்களால் கட்டுப்பட்டால் பந்தனமாகும். விடயத்தை விட்டு நீங்கினால் திடம் பொருந்திய வீடாகும். (வித. 18)

10. பற்றற்ற நிலையே வீடு (மானு. 9.4)

11. சங்கற்ப நாசமே வீடு (நிரு. 61.2) ஆகிய நிலைகளில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கைவல்லிய நவநீதம் வீடுபேற்றை, 'மண்ணில் வெளிப்படாமல் மறைந்து காணப்படுகின்ற குடத்தின் உருவச் சக்தி அக்குடத்தை உருவாக்கிய பின்னர் வெளிப்பட்டு 'குடம்' என்ற பெயரைப் பெறும். அதைப் போல அக்குடத்தை உலக மக்களுக்கு 'குடம்' என்று விளக்கம் செய்ய வேண்டின் நாவின் உதவியினால் மண்ணையே 'குடம்' என்பர். மண்ணிலிருந்து உருவாகின்ற 'குடம் உருவாக்கப்பட்டது', 'குடம் அழிக்கப்பட்டது' போன்ற பெயர்களையும் உருவங்களையும் மறந்துவிட்டு அக்குடம் உருவாக்கப்பட்ட மண்ணை மட்டும் நினைத்துப் பார்க்கின்ற நிலையை 'பரமார்த்த நிலை' என்பர். அதைப் போல சீவ பேதங்கள் உருவாகக் காரணமாக சின்மயமான பிரம்ம நிலை ஆவது முத்தி நிலை எனப்படும் (கை.ந.ச.தெ.ப.103) என்கிறது.

ஞானவாசிட்டம் பேதம் நீங்கிய காட்சி, இராகாதி கிலேசங்கள் ஒழிதல், மனதை ஒழித்தல், மனஅலைவு நீக்கல், பொறியின்பங்களில் ஆசையில்லாத நிலை, விருப்ப நாசம், பரம் பொருளே நான் என எண்ணும் எண்ணம், தியாகஞ் செய்தல், பற்றற்ற நிலை, சங்கற்பநாசம், இவை முத்தியென்று செயல் முறைக்குத்தகுந்தாற் போல் கூறியுள்ளது. ஆனால் கைவல்லிய நவநீதம் மண் குடம் உவமை மூலம் ஞான நெறியில் விளக்கியுள்ளது.

5.9.1.2 வீடுபேறு அடைய வழி

ஞானவாசிட்டம்,

1. சாந்தி, விசாரம், சந்தோசம், சாதுசங்கம் இவை நான்கும் முத்தியடைய வழிகளாகும் என்றும் இவற்றை மோட்சதுவாரபாலகர்கள் என்று அழைப்பர்.

“திகழ்சமமே விசாரமொடு செறி சந்தோடஞ்
சாதுசங்கம் எனவீட்டின் வாயில் காக்கும் சதுட்டயரும் உறவாகி தடை வேறுண்டோ
மேதினி காவலர் மனையிற் கடைகாப்பாளர் விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவரன்றே”

(முமுட்.11.2-4)

எனவும்,

2. சத்துவ குணம் மிகுந்தால் மோட்சம் கிடைக்கும்

“சேம முத்தியைச் செய்திடுஞ் சாத்திகச் செய்கை” (திதி.7.3) எனவும்,

3.. ஞான குரு உபதேசித்த நெறிதவறாத ஞானநிட்டை, இழிவின்றிய சிரவணத்தால்

தெளிந்த மனத்தோடு கூடிய விசாரம் இவையிரண்டும் வீடுபேறளிக்கும்.

“தேசிகன் சொற்பிழையாமல் அனுட்டிக்கிற பையப் பையத் தியக்க நீங்கியப்
பேசிய சென்மத்தாதல் அடுத்தசில பிறப்பினா லாதல் பேறாம்
மாசறு விற்பத்தி சிறிதுண்டாகும் மனத்தாற்றன் மனைத்தாலே
யேசறு மாகாச பலம் வீழ்வது போன் மெஞ்ஞானம் எளிதிலுண்டாம்”

(சனக.7) எனவும்,

4. ஞான முடையவர் சித்தத்தினது விவகார காலத்தை நான்கு பாகமாகப் பகுத்துப் போகவசத்து ஒரு மடங்கும், சீவபிரம்ம ஐக்கியத்தை உண்டுபண்ணுவதான் சாத்திரத்தில் ஒரு மடங்கும், வைராக்கியத்தில் ஒரு மடங்கும், நல்ல ஞானாசிரியது பணி விடையின் கண் ஒரு மடங்கும் கழிப்பராயின் ஈனமற்ற நல்ல முத்தி எளிதில் வரும். இதனை கீழ்வரும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

“ஞான முற்றவர் மனத்தை நாற் கூறென நாட்டி
ஆன நூலினும் விராகத்தும் அனுபவந் தன்னிலும்
ஆன நற்குரு பூசையின் வழியினுஞ் செலுத்தில்
ஈன மற்ற நன் முத்தி வந்து எய்திடும் எளிதின்” (மாவலி.37)

எனவும் முத்தியடையும் வழிகளைக் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதம்,

1. விட்சேப சத்தியானது முத்திக்கு வழிகாட்டும்

“தோற்றமாஞ் சக்தி தானுந் துன்பமாம் பவமானாலும்

ஆற்றலான் முக்தி சேர்வார்க்கு அனுகூலமாகுங் காண்”(கை.ந.த.வி.ப.5.1,2)

எனவும்,

2. கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் ஆகியவற்றின் பொருளை அறிந்து அவற்றின் படி நின்றால் முத்தி நிலை எய்தலாம்.

“ தத்துவ அனுபோகந்தான் சாதித்தல் கேட்டலென்பார்

ஒத்துள பொருள் ஊகத்தால் உசாவல் சிந்தித்த லென்பார்

சித்தம் ஏகானந்தமான தெரிசனந் தெளிதலென்பார்

நித்தம் இப்படி செய்தக் கால் நிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே”(கை.ந.த.வி.ப.92)

எனவும் முத்தியடையும் வழிகளைக் கூறுகின்றது.

ஞானவாசிட்டம் சாந்தி, விசாரம், சந்தோசம், சாதுசங்கம் என்னும் நான்கு மோட்ச வாயிற் காப்பாளர்களையும், சத்துவ குணத்தையும், குருவின் ஞான மொழியையும், ஞான நூற்களையும், வைராக்கியத்தையும், குருவிற்குச் செய்யும் பணியையும் முத்திக்கு வழிகளாகக் கூறுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதம் விட்சேப சக்தியையும் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் இவற்றையும் முத்திக்கு வழிகளாகக் கூறுகின்றது.

5.9.1.3 வீடு பேறு அடைய தடைகள்

ஞானவாசிட்டத்தில்,

1. சித்தியைக் கொடுப்பன முத்தியைக் கொடா என்பது கீழ்வரும் பாடல் வரிகளால் விளக்குகிறது.

“கேட்ட மருந்து மந்திரங்கள் கிரியை காலம் ஊகமெல்லாம்

நாட்டுஞ் சித்திகளை நல்கும் நல்ல முத்தி தர மாட்டா” (உபசா.79) எனவும்,

2. ஆசையிருந்தால் ஆத்ம ஞானத்தை அடைய முடியாது (வைரா.79) எனவும்,

3. அகங்காரத்தில் கட்டுண்டு மயங்குபவர்கள் கீழுக்குக்கீழான பிறப்பை அடைவார்கள் (இட்ச.52) எனவும்,

4. துன்று வாதனையே பந்தம், அதனைத் தீர்தல் தொல்லை வீடு (கசன்.9.4) எனவும்,

5. தான் என்ற அகங்காரமும் (இட்ச.57) முத்திக்குத் தடை எனவும், வீடுபேறு அடையத் தடைகள் எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

கைவல்லிய நவநீதம்,

1. ஆவரண சக்தி முத்திக்குத்தடையாகும்.

“கொழுத்த ஆவரணம் முக்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே” (கை.ந.த.வி.ப.55.4) எனவும்,

2. அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்கள் ஆகியவை முத்தியடைய தடைகள் எனவும்,

வீடுபேறு அடைதற்குரிய தடைகள் என கூறுகின்றது.

ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களும் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், அகங்காரம், ஆசை, பந்தம் போன்றன வீடுபேற்றுக்குத் தடைகள் என்கின்றன.

5.9.1.4 அத்துவைத நிலை

ஞான வாசிட்டம்,

1. அத்துவைத பிரம்ம ஞானம் எப்போது உண்டாகும் என்பதை கீழ்வரும் பாடலில் கூறியுள்ளது.

“சிறிது அறிந்தவர் மனத்தை நாற்கூறெனச் செய்து

பொறிவசத் தொன்றுந் தேசிகர் பூசையிலிரண்டும்

அறியும் நூற்பொருள் மனனத் தோர் கூறுமே யாக்கின்

நெறி விவேகத்தால் ஒன்றுணர் ஞானமே நிரம்பும்” (மாவலி.35).

2. விருத்தி ஞானத்திலுள்ள அசுத்த வாசனையும், சமாதி ஞானத்திலுள்ள சுத்த வாசனையும் இறந்தால் அத்துவைதம் ஏற்படும் (கசன். 12).

3. நிறைந்திருக்கின்ற உண்மையைப் பொருந்தினால் செயலான அகங்காரம் கெடும். ஆசையைக் கெடுத்து துன்பச்சலனம் இல்லாமல் இருந்தால் தான் என்கின்ற தோற்றமானது தெரியாமல் பிரம்மமே அத்துவைத வடிவமாகும் (பகீர.19).

4. மனத்தில் இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் நினைத்தலே அஞ்ஞானமாகும். இந்த இரண்டும் நீங்குதலே ஞானமாகும். பரகதியும் அத்துவைத நிலையும் அதுவே ஆகும் (சிகித்.157) என அத்துவைத நிலையைக் கூறுகிறது.

மேலும் “வேதங்களால் துணிந்த பிரம்மமே அதுவாகும்” (பகீர.19.4) என்ற ஞானவாசிட்டக்கருத்து உபநிடதங்களில் உண்மையில் உள்ளது ஒரே பொருள்தான் ^{4b} என்று கூறப்பட்டுள்ளதை வலியுறுத்துவதாகக் காணப்படுகின்றது.

கைவல்லிய நவநீதம் அத்துவைத நிலைபற்றிக் கூறும் போது,

‘ஞானக் குரு உபதேசித்த ஞான மொழியை மனதிற் கொண்டு பஞ்ச கோசத்தையும் கடந்து அந்நிலையில் தோன்றும் ஒன்றுமற்ற நிலையையும் தள்ளி விட்டு அதனால் உருவாகிய இருப்பு நிலையையும் தள்ளி, கூடத்தநிலை பிரம்மவடிவ நிலை என்ற இரண்டு நிலைகளையும் மனதிலிருந்து நீக்கி விட்டு அத்துவைதமாய் நிற்கின்ற பரிபூரணத்தை அகலக்கண்ணால் கண்டு பரவசநிலை அடைய வேண்டும்.

“தஞ்சமாங் குருவுந் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்

பஞ்ச கோசமுங் கடந்து பாழையுந் தள்ளியுள்ளில்

கொஞ்சமா யிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரமமென்னும்

நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான்”(கை.ந.த.வி.ப.83)

எனக் கூறுகின்றது.

ஞானவாசிட்டம் மனதின் வாசனையற்ற நிலையையும், அகங்காரமும் ஆசையற்ற நிலையையும்;உள்ளது ஒன்றே என உணரும் தன்மையையும் அத்துவைத நிலையை அடைய உதவுவனவாக்கூற கைவல்லிய நவநீதம் மனதை

அடக்கி பஞ்சகோசத்தடைகளையும் நீக்கி தோன்றுகின்ற மனதின் ஒன்றுமற்ற நிலையையும் தள்ளி உள்ளேயுள்ள பரிபூரணத்தை உணர்வதை அத்துவைத நிலை என்கிறது.

5.10 தொகுப்புரை

1. அத்துவைதத் தத்துவத்தின் ஆன்மீக இலட்சியமாய்த் திகழ்வது பிரம்மம்.
2. பாவனையும், அபாவனையும், முதலும், ஈறும், பற்றும், உளதும், இலதும், அறிவும், மடமையும் இவை போன்றன ஒன்றுமில்லாதது பிரம்மம் என பிரம்மத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது ஞானவாசிட்டம். கைவல்லிய நவநீதம், பிரம்மம் நிர்க்குணமானது, அதைப் பஞ்சேந்திரியங்களாலும், பஞ்ச பூதங்களாலும், காண்டல், கருதல், உபமானம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் அறிய முடியாதது என்கிறது.
3. ஞானவாசிட்டம் பிரம்மத்திற்கு சாமானிய வடிவம் பரவடிவம் என இரண்டு வடிவங்கள் உண்டு என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் பிரம்மத்தின் வடிவம் பற்றிக் கூறவில்லை.
4. ஞானவாசிட்டம் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என்று கூறுகிறது. கைவல்லிய நவநீதம் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என்று தனியாக எடுத்துக்கூறவில்லை.
5. எல்லாம் பிரம்மம் என்ற கருத்து இரு நூல்களிலும் காணப்படுகிறது.
6. உலகில் காணப்படும் எல்லாப் பொருட்களும், எல்லா சக்திகளும் பிரம்மமே என ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. பிரம்மமே ஐம்பூதங்களாக கற்பனை செய்யப்படுகிறது என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது.
7. பொருட்களை நல்லது தீயது எனப் பிரிக்காமை, பொருட்களை விருப்பு வெறுப்புடன் பார்க்காமை, பொருட்களின் மீது ஆசை கொள்ளாமை, எனது, உனது என்ற பிரிவினை பாராட்டாமை, மனதைக் கெடுத்தல், செருக்கினை அடியோடு அகற்றல், மனவாசனையை மாய்த்தல், வினைப்பயனைத்

- துறத்தல் எல்லாம் பிரம்மம் என உணர்தல் என்பன பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளாக ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் வாக்கிற்கு எட்டாத பிரம்மத்தை மகா வாக்கிய விசாரத்தால் அறியலாம் என்கிறது.
8. ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடையத்தடை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. பஞ்ச கோசங்களும், கூடத்த நிலையும், ஈசநிலையும் பிரம்மத்தை அடைய தடைகளாக கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.
 9. பிரம்மத்தை அடைந்தவர்கள் பிரம்ம ஞானிகள் எனவும் அவர்கள் சத்தியமும் சாந்தமும் சமத்துவமும் நிறைந்த பிரம்மத்தில் ஆனந்தமாய் யிருப்பார்கள் என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்தவர் நிலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
 10. ஞானவாசிட்டம் பிரம்மத்தை அடைந்த பிரம்ம பதம் துர்ய நிலை எனப்படும் எனவும் பிரம்மானந்த வடிவமான துரியமே யாவுமாய் விளங்கும் என்றும் சீவன் முத்தராகியிருக்கின்ற கற்பனைகள் நீங்கிய நிலையே துரியபதமாகும் எனவும் துரிய நிலை அடைந்தவர்கள் குடும்பத்தில் வாழ்ந்தாலும் துறவியாய் வாழ்ந்தாலும் எந்த மாற்றமும் அடைய மாட்டார்கள் என்றும் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் துரிய நிலை பற்றிய கருத்துக்கள் கூறப்படவில்லை.
 11. ஞானவாசிட்டம் ஞானியின் மனமே பிரம்மம் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இது கூறப்படவில்லை.
 12. அத்துவைதத் தத்துவத்தின் அடிப்படையாய்த் திகழ்வது ஞானம். ஞானவாசிட்டம் ஞானத்தை பிரம்மத்தை அடையும் முயற்சி என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை உவமை மூலம் அனுபவம் என்கிறது.

13. ஞானத்திற்கு ஞானவாசிட்டம் தரும் விளக்கம் செயல் முறையானதாகவும், கைவல்லிய நவநீதம் தரும் விளக்கம் தத்துவமானதாகவும் காணப்படுகின்றது.
14. கதைகள், அளவைகள், இதிகாசங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றை ஞானமூழையும் வாயில்களாக ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை அடைய ஞான சாதனங்கள் நான்கைக் கூறுகின்றன.
15. ஞானவாசிட்டம் தெய்வமும் ஞானம், பிரம்மமும் ஞானம், உலகமும் ஞானம், எங்கும் எதிலும் உள்ளும் புறத்தும் நிறைந்திருப்பது ஞானம் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஞானவாசிட்டத்தின் அளவு விரிவாக ஞானமே எல்லாம் என்பது கூறப்படவில்லை.
16. ஞானவாசிட்டம் பாவ நீக்கத்தையும், பிறவி நீக்கத்தையும், மனவாசனை நீக்கத்தையும் ஞானத்தின் பயன்களாகக் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் அஞ்ஞான நீக்கத்தையும் ஞானத்தின் பயன்களாகக் கூறுகின்றது.
17. இருநூல்களிலும் பிறவிப்பணி நீக்கம் அஞ்ஞான நீக்கம் ஞானத்தின் பயன்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.
18. கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை சோதி ஞானம், பரம ஞானம், சொரூப ஞானம், விசாரஞானம் என நான்காகக் கூறுகிறது. ஞானவாசிட்டத்தில் இந்த பஞ்சு காணப்படவில்லை.
19. ஞானவாசிட்டம் பிறவிக் கடலைக் கடக்க ஞானிகளது உறவு வேண்டும் என்றும் ஞானிகள் எச்செயலைச் செய்தாலும் பிரம்மத்தினது நிலையை விட்டுப் பிரிய மாட்டார்கள் என்றும் ஞானிகள் களங்கமடைய மாட்டார்கள் என்றும் ஞானிகளின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. ஞானிகள் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் கனவு போலக் காண்பார்கள் என்றும் அவர்கள் ஈசனுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும் கைவல்லிய நவநீதம்கூறுகின்றது.

20. இரு நூல்களும் ஞானிகளை இறைநிலை பொருந்தியவர்கள் என்கின்றன.
21. இருநூல்களும் சுபேட்சை, விசாரணை, அநுமானசி, சத்துவபத்தி, அசம் சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்னும் ஞான பூமிகள் ஏழையும் பற்றிக் கூறுகின்றன.
22. கைவல்லிய நவநீதம் ஞான பூமிகள் ஏழையும் ஐந்தவத்தைகளுக்குள் அடக்கி சீவன் முத்தர்களை பிரம்ம வித்தி, பிரம்மவரன், பிரம்ம வரியன், பிரம்ம வரிட்டன் என நான்காகக் கூறுகின்றது. இது ஞானவாசிட்டத்தில் இல்லை.
23. இரு நூல்களும் பீஜ சாக்திரம், சாக்திரம், மகா சாக்கிரம், சாக்திர சொப்பனம், சொப்பன சாக்கிரம், சுழுத்தி என்னும் ஏழு அஞ்ஞான பூமிகள் பற்றியும் கூறுகின்றன.
24. மனத்திற்கு விளக்கம் தரும் ஞானவாசிட்டம் ஆன்மதத்துவம் சங்கற்ப சக்தியுடன் கூடும் உருவமே மனம் எனவும், உலகத்துப் பொருட்களைப் பிரம்மமாய்க் காணாமல் அவன், இவன், அகம், அது, இது எனப் பிரித்துக் காண்பது மனம் எனவும், சித்தின் சலனசக்தியே மனம் எனவும், எண்ணத்தை உருவாக்குவதே மனம் எனவும் விளக்கம் தருகின்றது. மனத்திற்கு விளக்கம் தரும் கைவல்லிய நவநீதம் எண்ணமே மனமாகும் என்றும் விருத்தியும் பலமும் கூடித் தோன்றுகின்ற விகாரவுருவமே மனம் என்றும் கூறுகின்றது.
25. கைவல்லிய நவநீதம் அந்தக்கரணங்கள் என்பது புத்தியும் மனமும் என்று கூறுகின்றது. ஞானவாசிட்டம் அப்படிக் கூறவில்லை.
26. ஞானவாசிட்டத்தில் மனதின் வடிவங்களாக பொருட்களை கொள்ளுதலும் நீக்குதலும், வாசனையும், உலகும், சீவனும், வில்வத்தின் பழமும், புரியட்டகமும் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வடிவம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்று மூன்று குணங்கள் மனத்துக்கு உள்ளது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

27. குடும்பம் என்னும் உறவாலும், அகங்காரத்தாலும், மமதையினாலும், ஆதிவியாதியினது விரிவாலும், சிற்றின்ப ஆசையினாலும் மனம் வளரும் என ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வளர்ச்சி பற்றிய செய்திகள் கூறப்படவில்லை.
28. மனதின் வலிமை பற்றிக் கூறும் ஞானவாசிட்டம், மனதை சாத்திரத்தாலும் உறவினராலும் நீக்க முடியாது என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வலிமை பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.
29. ஞானவாசிட்டத்தில் பொறியின்பத்தால் மனதிற்கு உண்டாகும் கேடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இதுபற்றிக் கூறப்படவில்லை.
30. முத்திநிலையும், நிருவாண நிலையும், அத்துவைத நிலையும், ஆனந்த நிலையும் கிடைக்க வேண்டுமானால் மனம் நசிய வேண்டுமென ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது.
31. மனநாசம் உருவநாசம் அருவநாசம் என இருவகைப்படும் என்பதை இருநூல்களும் கூறுகின்றது.
32. கைவல்லிய நவநீதம் விசயானந்தம், பிரமமானந்தம், வாசனானந்தம், ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசவானந்தம், அத்துவைதானந்தம், வித்தியானந்தம் என ஆனந்தம் எட்டு வகைப்படும் எனக் கூறி அவற்றை விளக்கியுள்ளது. ஞானவாசிட்டத்தில் ஆனந்தம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
33. இருநூல்களும் உயிரோடு கூடிய முத்திநிலை அடைந்தவரையே சீவன் முத்தர்கள் என்கின்றன. மேலும் கைவல்லிய நவநீதம் துரிய நிலையையும், சுமுத்திநிலையையும், ஞான பூமியில் ஆறாம் பூமியையும் அடைந்தவரைச் சீவன் முத்தர்கள் என்கிறது.

34. மனதிலுள்ள வாசனைகள் நீங்கிய பற்றற்ற நிலையும், மறுபிறப்பிற்குரிய வாசனைகள் நீங்கிய வறுத்த விதை போன்ற நிலையும் உலகியற் குணங்களில் சிறிதும் பற்றாமல் பரமானந்தத்திலிருக்கும் மனநிலையும் சீவன் முத்தர்களின் நிலையாக ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. சென்றது கருதாத நிலையும், வருவது நினைவாத நிலையும், எதையும் புதுமையாய் பாராத நிலையும், நன்றுதீது என்று பேதப் படுத்தாத நிலையும் சீவன் முத்தர்களின் நிலையாக கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.
35. வினைவயத்தால் கிடைத்த பொருளை அனுப்பவிப்பதும், அகங்காரத்தை நீக்கிய தைரியமும், இன்பத்தால் மகிழ்ச்சியையோ துன்பத்தால் வாட்டமோ அடையாமை, சடை நகம் முதலியன வளர்க்காமல் உலகர் போலக் காணப்படுவதும் சீவன் முத்தர்களின் தன்மை என ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. உலகத்தோடு கருமங்களை இயற்றுவது போல வெளித் தோற்றத்திற்குக் காணப்பட்டலும் உள்ளத்தில் எவ்வித பற்றுதலுமின்றி யிருப்பது சீவன் முத்தரின் தன்மை என கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.
36. விருப்பு வெறுப்பும், சுகதுக்கமும், அறம் பாவமும் ஆகியவைகளில் விருப்பமில்லாமல் வினையியற்றுபவன் மகாகர்த்தன் உப்பின் தன்மையைப் போல நன்மை தீமை இரண்டிலும் சமமாகிச் சேர்ந்திருப்பவன் மகாபோகி. தர்மஅதர்மமும், மனதும் சிந்தனையும் செயல்களுமாகிய யாவையும் உள்ளத்தில் நீக்கினவன் மகாத் தியாகி என ஞானவாசிட்டம் சீவன் முத்தரை மூவகையாக் கூறியுள்ளது. பிராரத்த கரும போகத்தை அனுபவிக்கின்ற நிலையின் அடிப்படையில் கைவல்லிய நவநீதம் சீவன் முத்தரை மாகர்த்தன், மாபோகி, மாதியாகி என மூன்றாகப் பகுத்துள்ளது.

37. கைவல்லிய நவநீதம் சீவன் முத்தர்களை அவர்கள் அடைந்துள்ள ஞான பூமிகளின் அடிப்படையில் பிரமித்து, பிரமவரன், பிரம வரியான், பிரமவரிட்டன் என நான்காக வகைப் படுத்தியுள்ளது.
38. கைவல்லிய நவநீதத்தில் பிரமவித்து, பிரம வரன், பிரம வரியான், பிரம வரிட்டன் என்ற நால்வகையினரைப் பற்றி கூறியுள்ள செய்திகளும் ஞானவாசிட்டத்தில் முவரைப் பற்றிய செய்திகளுக்கும் உள்ளே கூறப்பட்டுள்ளன.
39. சீவன் முத்தரைப் போற்றி வணங்குவதனால் பெறும் பயன் தவத்தினாலும் யாகத்தினாலும் தானத்தினாலும் கிடைக்கும் பயனை விட மேலானது என்றும் முத்திபெற விருப்பமுள்ளவர்கள் சீவன் முத்தரைப் போற்றி வணங்க வேண்டும் என்றும் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் சீவன் முத்தரைப் போற்றுபவர்கள் பாவம் நீங்கப் பெற்று ஞானம் அடையத் தகுதி அடைவார்கள் என்கிறது.
40. சீவன் முத்தரைப் பழித்தவர்கள் சீவன் முத்தரின் பாவத்தை ஏற்று மேலும் பாவம் பெறுவார்கள் என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது. இது ஞான வாசிட்டத்தில் கூறப்படவில்லை.
41. மனதின் அருவ நாசத்தால் விளைவது விதேக முத்தி. உடல் இறந்தபின் எய்துவது விதேக முத்தி என இருநூல்களும் கூறுகின்றன. விதேக முத்தி அடையும் போது நிகழும் மரணத்திற்கு ஞானவாசிட்டத்தில் ஒளியைக் கொடுக்கும் திரியும் எண்ணெய்யும் இல்லாதனவாய தீபங்கள் சாந்தமாவது உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
42. ஆத்மா தேடத்தக்கது, துதிக்கத் தக்கது, தியானிக்கத்தக்கது, உயிர்களின் இதயதாமரையில் வீற்றிருப்பது. இச்சையை விடுவதால் முத்தியை அடையும் இயல்புடையது. எல்லா இடத்திலும் பரிபூரணமாக உள்ளது எனவும் ஞானவாசிட்டத்தில் ஆத்மாவின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. விருப்பு,

- வெறுப்பு, உதாசீனம் ஆகிய மூன்றும் நீங்கிய ஆனந்தமே ஆன்மாவின் தன்மை என கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.
43. ஞானவாசிட்டம் பிரம்மமே ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் என்றும் அதுவே பரிசுத்தமான துரிய பதம் எனவும் ஆத்மாவின் வடிவத்தைக் கூறியுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் ஆத்மா சச்சிதானந்த வடிவமானது என்கிறது.
44. ஞானவாசிட்டம் எங்கும் வியாபித்திருப்பது ஆத்மாவே என்பதை வலியுறுத்துகிறது. கைவல்லிய நவநீதம் அனைவரது உள்ளத்திலும் உறையும் நிறை பொருளான ஆத்மா மனஉபாதிகளால் பலவிதமான சீவர்களாக விளங்குவதை விளக்குகிறது.
45. ஞானவாசிட்டம், தானறியும் அனுபூதி, ஞான நன்னூல், சத்குரு இந்த மூன்றும் பொருந்தினால் ஆத்ம நிலை அடையலாம் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆத்மநிலை அடையும் வழிபற்றிக் கூறப்படவில்லை.
46. ஆத்ம தத்துவத்தை அடையாதவர்கள் மேலும் மேலும் பிறப்பர் என்று ஞான வாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆத்து மதத்துவத்தை அடையாதார் நிலை கூறப்படவில்லை.
47. ஆத்ம விசாரணையால் ஞானம் உண்டாகும் என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் ஆத்மவிசாரணை பற்றி காணப்பட வில்லை.
48. ஞானவாசிட்டம், உலகை பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவது மாயை என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் சத்துவ குணமே மாயை ஆகும் என்கிறது.
49. குடும்பப் பகுதியில் உயிரைத் துன்பம் அனுபவிக்கும் படியாகத் தள்ளி அவ்வுயிரோடு சேர்ந்து தானும் வீழ்வதும், பலபிறவி பிறக்க வைப்பதும் மாயையின் தன்மை என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம், மாயை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாத உருவத்தன்மை

உடையதென்றும், பொய்யை மெய் என எண்ணவைக்கும் தன்மை உடையதென்றும், ஆத்ம விசாரணையில்லாமையால் தோன்றுவது மாயை என்றும் மாயையின் தன்மையைக் கூறியுள்ளது.

50. ஞானவாசிட்டம் இச்சை, மனம், உடல் என்பன மாயைக்கு மூலங்கள் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் தமோ குணத்திலிருந்து தோன்றும் ஆவரணம் என்னும் மாயாசக்தியே மாயைக்கு மூலம் என்கிறது.
51. மனத்தூய்மை, வாசனைகளை அழித்தல், நல்லோர் கூட்டம், நன்னூல் முயற்சி, மாதவத்து முயற்சி இவற்றால் மாயையைக் கெடுக்கலாம் என்று ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இவ்வாறு தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. ஆனால் அசுத்தமாயையை சுத்தமாயையால் நீக்கலாம் என தத்துவார்த்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
52. சத்துவ குணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாயை, முதற்குணமாயை, அந்தரியாமிமாயை என இருவகைப்படும் என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் மாயையின் வகை பற்றி எந்த செய்தியும் காணப்படவில்லை .
53. மாயை மூலம் சீவர்களுக்கு அஞ்ஞானம், மூடல், முளைத்தல், காணாத ஞானம், கண்ட ஞானம், துக்கநிவர்த்தி, ஆனந்தம் என்ற ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும் என்று கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் ஏழு அவத்தைகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
54. ஞானவாசிட்டம் எண்ண அலைகளற்ற மனதையும் சுத்த அறிவையும் தியானம் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் ஒருபொருளை இன்னொன்றாகப் பாவித்து மாற்றும் மனதின் தன்மையைத் தியானம் என்கிறது.
55. தியானத்தில் இருப்பவர்கள் பத்மாசனம் என்னும் நிலையில் இருப்பார்கள் என ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஆசனம் பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை .

56. ஞானவாசிட்டம் மன அடக்கத்திற்காக, வ பிராணாயாமம் செய்யப்படுகிறது எனக்கூறி பத்து வித பிராணாயாம உபாயங்களையும், பிராணாயாமத்தோடு தொடர்புடைய பிராண அபானவாயுக்களையும், அவ்வாயுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட எட்டுவகைப் பிராணாயாமங்களையும் கூறியுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் விருத்திகளை ஒடுக்கும் பயிற்சியாக பிராணாயாமம் கூறப்பட்டுள்ளது.
57. ஞானவாசிட்டம் யோகநெறிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதால் அதில் பிராணாயாமம் பற்றிய செய்திகள் விரிவாக உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதம் ஞான நெறிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதால் பிராணாயாமம் பற்றிய செய்திகள் குறைந்த அளவே காணப்படுகின்றன.
58. ஞானவாசிட்டத்தில் சலதாரணை, குன்றதாரணை, மாருததாரணை, சுழுத்தி தாரணை என நான்கு தாரணைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில், ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்ட நான்கு தாரணைகள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறவில்லை .
59. பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வரும் மனவாசனை தியானத்தின் பழக்கத் தாலன்றி கெடாது எனவும் தியானத்தினால் அல்லாமல் வேறொரு மார்க்கத்தினால் உண்மை ஞானம் கிடைக்காது எனவும் ஞானவாசிட்டம் கூறுகிறது. கைவல்லிய நவநீதம் பிரம்மத்தை தரிசிப்பதற்குரிய உபாயமாக தியானத்தை கூறுகிறது.
60. சமாதியினால் ஞானம் உதயமாகி பிறப்பு, இறப்பு நீங்கும் என்றும் சமாதி அடைந்தவர் அனைத்து உயிர்களையும் தனது உயிரைப்போலக் கருதுவர் என்றும் ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் சமாதியினால் மனம் சலனமற்றநிலை அடையும், ஆழ்ந்த சமாதிகளில் ஏழாம் பூமியாகும், அது துரியாதீதம் எனப்படும், சான்றோர் சமாதியை முத்திநிலை என்று அழைப்பர், ஆழ்ந்த சமாதியை விதேகமுத்தி என்று அழைப்பர் கூறியுள்ளது.

61. ஞானவாசிட்டம் நிருவிகற்ப சமாதி கூடும் மனநிலையை யோகநெறியின் அடிப்படையில் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் மனத்தின் குணத்தன்மையைக் கொண்டு ஞான நெறியின் அடிப்படையில் கூறுகின்றது.
62. ஞானவாசிட்டம் பேதம் நீங்கிய காட்சி, இராகாதிசூலேசங்கள் ஒழிதல், மனதை ஒழித்தல், மனஅலைவு நீக்கல், பொறி இன்பங்களில் ஆசையில்லாதநிலை, விருப்பநாசம், பரம்பொருளே தாம் என எண்ணும் எண்ணம், தியாகஞ்செய்தல், பற்றற்ற நிலை, சங்கற்ப நாசம், இவற்றை முத்தியென்று செயல்முறைக்குத் தகுந்தாற்போல் கூறியுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் மண்குடம் உவமை முலம் ஞான நெறியில் முத்தியை விளக்கியுள்ளது.
63. சாந்தி, விசாரம், சந்தோசம், சாதுசங்கம் என நான்கும் முத்தியடையும் வழிகள்.சத்துவ குணம்மிகுந்தால் மோட்சம் கிடைக்கும் என ஞானவாசிட்டம் முத்தியடையும் வழிகளை கூறுகின்றது. விட்சேபசக்தியையும், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் இவற்றையும் முத்திக்கு வழிகளாக கைவல்லிய நவநீதமும் கூறுகின்றது.
64. சித்தியைக் கொடுப்பனவும், ஆசையும், அகங்காரமும் பந்தமும் வீடுபேறு அடையத் தடைகள் என ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆவரண சக்தி, அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்கள் ஆகியன வீடுபேறு அடையத் தடைகள் என கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.
65. மன வாசனை நீங்கினால் அத்துவைதம் ஏற்படும் என்றும் உண்மையைப் பொருத்தினால் தான் என்கின்ற தோற்றமானது தெரியாமல் பிரம்மமே அத்துவைத வடிவமாகும் எனவும் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் மனதை அடக்கி பஞ்சகோசம் தடைகளையும் நீக்கித் தோன்றுகின்ற மனதின் ஒன்றுமற்ற நிலையையும் தள்ளி உள்ளே உள்ள பரிபூரணத்தை உணர்வதே அத்துவைத நிலை என்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, ப.1.
2. சு. அ. இராமசாமிப்புலவர், பிரபு லிங்கலீலை குறிப்புரை, 1969, ப.225.
3. டாக்டர் டி.எம்.பி. மகாதேவன், இந்து சமயத் தத்துவம், 1964, ப.91.
4. சுவாமி மதுரானந்தர் (தொ.ஆ.), இந்து சமயம் முதுநிலை, 1995, ப.22.
5. கேந்திரத் தொண்டர், பாரதப் பண்பாடு, 1999, ப.22.
6. விவேகானந்த சுவாமிகள், ஞான யோக விளக்கம், (சுவாமி சித்பவானந்தர் விளக்கவுரை), 1976, ப.135.
7. மகேந்திர நாத் குப்தா (வங்க மூலம்), ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் (முதற்பகுதி), ப.60.
8. சுவாமி சித்பவானந்தர் (உ.ஆ.), ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, ப.118.
9. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், 1997, ப.3.
10. மகேந்திரநாத் குப்தா (வங்கமூலம்), ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் (முதற்பகுதி), பக்.163, 164.
11. சகுந்தலா ஜகந்நாதன், இந்துமதம் ஓர் அறிமுகம், ப.111.
12. சுவாமி விவேகானந்தர், ஞானதீபம், சுடர்1, பக்.36, 37.
13. வி.எஸ். கோபாலகிருஷ்ண அய்யர், க.க., தொகுதி.5, ப.291.
14. சி.சு. மணி (விளக்கம்), மாதவச் சிவஞானமுனிவர் அருளிய சிவ ஞான மாபாடியம் (விளக்கத்துடன்), 2001, ப.420.
15. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர்.1, ப.313.
16. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீவம், சுடர்.3, ப.312.
17. சுவாமி சித்பவானந்தர், அருள் விருந்து (முதல் பாகம்), 1992, ப.58.
18. மகேந்திர நாத் குப்தா (வங்க மூலம்), ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் (முதற்பகுதி), ப.287.

19. மாத்ருவாணி, ஜூன் 2002, ப.28.
20. டாக்டர் சு. தங்கத்துரை, ஞானவாசிட்டம் ஒரு திறனாய்வு, பக்.165, 166.
21. மகேந்திரநாத் குப்தா (வங்க மூலம்), ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் (மூன்றாம் பகுதி), ப.54.
22. ச. கந்தசாமி முதலியார், க.க., தொகுதி.4, 1956, ப.225.
23. டாக்டர் டி.எம்.பி. மகாதேவன், அத்துவித தத்துவம், ப.308.
24. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், உபதேசமஞ்சரி, 1979, ப.259.
25. எஸ்.டி. பாண்டியனார், மெய்யுஞானமும் விஞ்ஞானமும், 1990, ப.49.
26. மாதா அமிர்தானந்தமயி தேவி, வாழ்வும் வாக்கும், 1993, பக்.282, 283.
27. அபிநவவித்யா தீர்த்த மகா சுவாமிகள், முத்திநெறி, 2001, ப.315.
28. சுவாமி சித்பவானந்தர், ஞானயோக விளக்கம், பக்.57, 58.
29. சுவாமி ஆசுதோசானந்தர், அன்னை சாரதா தேவியின் அன்பு மொழிகள், 2002, ப.102.
30. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர்.1, ப.284.
31. கே. ஆறுமுக நாவலர், இந்துமத இணைப்பு விளக்கம், 2001, ப.89.
32. டாக்டர் டி.எம்.பி. மகாதேவன், இந்து சமயத் தத்துவம், ப.156.
33. க.க., தொகுதி.8, 1951, ப.240.
34. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.1295.
35. க.க., தொகுதி.8, 1951, ப.240.
36. டாக்டர் டி.எம்.பி. மகாதேவன், இந்து சமயத் தத்துவம், பக்.293, 294.
37. டாக்டர் சு. தங்கத்துரை, ஞானவாசிட்டம் ஒரு திறனாய்வு, ப.212.
38. எஸ்.டி. பாண்டியனார், மெய்யுஞானமும் விஞ்ஞானமும், பக்.90, 91.
39. சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதீபம், சுடர்.1, ப.253.
40. சுவாமி சித்பவானந்தர், இராஜயோக விளக்கம், ப.364.

41. மகேந்திரநாத் குப்தா (வங்க மூலம்), ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள் (மூன்றாம் பகுதி), பக்.111, 112.
42. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.425.
43. கே. ஆறுமுக நாவலர், இந்துமத இணைப்பு விளக்கம், ப.95.
44. சுவாமி ஆசுதோசானந்தர், அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியின் அன்பு மொழிகள், 2002, ப.555.
45. எஸ். டி. பாண்டியனார், மெய்யுதானமும் விஞ்ஞானமும், ப.59.
46. கி. இலட்சுமணன், இந்திய தத்துவ ஞானம், ப.332.

இயல் ஆறு

ஆய்வு நிறைவுரை

இயல் - ஆறு

ஆய்வு நிறைவுரை

- 6.0 ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இரு அத்துவைத நூல்களையும் ஒப்பிட்டு செய்யப் பெற்ற இந்த ஆய்வில் கண்ட முடிவுகள் இங்கு தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- 6.1.0 தமிழில் அத்துவைதம் என்னும் இரண்டாம் இயலில் அத்துவைத தத்துவம் பற்றிய பொதுச் செய்திகளும் தமிழில் அத்துவைத தத்துவம் எந்த அளவு உள்ளது என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- 6.1.1 இரண்டல்ல என்ற பொருள் கொண்ட அத்துவைதம், வேதாந்தம் என்னும் பொதுப் பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறது.
- 6.1.2 அத்துவைதத் தத்துவம் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களோடு ஒத்துப் போவது, ஒழுக்க நெறிக்கு அடிப்படையாய்த் திகழ்வது, சமுதாய நோக்குடையது.
- 6.1.3 அத்துவைதத் தத்துவம் கேவலாத்துவைதம் என்றும், மாயைக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்திருப்பதால் மாயாவாதம் என்றும், உடலும் உயிரும், ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்றே என ஒருமை காண்பதால் ஏகான்மவாதம் என்றும், மகாயான பௌத்தக் கொள்கையோடு சில அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒத்துக் காணப்படுவதால் பிரச்சன்ன பௌத்தம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.
- 6.1.4 உண்மையையே கூறும் வேத, உபநிடதங்கள் சில இடங்களில் மூலப் பொருள் ஒன்று என்றும் சில இடங்களில் மூலப் பொருள் பல என்றும் கூறுகின்றன. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே அத்துவைத தத்துவம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
- 6.1.5 அத்துவைதத்திற்கு வித்தாக கௌடபாதரின் மாண்டுக்கிய காரிகை என்னும் உரை அமைகின்றது.

- 6.1.6 அத்துவைதத்தை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆதி சங்கரர் சைவ வைணவ இணைப்பிற்காகவும் அனைவருக்கும் பயன்படும்விதமாகவும் அத்துவைதக் கொள்கையாகத் தந்தார்.
- 6.1.7 உலகளாவிய அன்பும், கருணையும், தியாகமும் கொண்ட சமுதாயத்தைப் படைக்கும் அத்துவைத தத்துவத்தின் சமுதாயக் கொள்கை தமிழ் சங்கப் பாடல்களிலும் நிறைந்துள்ளது.
- 6.1.8 அத்துவைத தத்துவத்தின் இலட்சிய மனிதர்கள் சீவன் முத்தர்கள். இவர்கள் நடந்ததைப் பற்றியோ நடக்கயிருப்பதைப் பற்றியோ கவலைப்பட மாட்டார்கள். நன்று தீது என்று பாகுபாடு பார்க்க மாட்டார்கள்.
- 6.1.9 பகவத் கீதையின் இலட்சிய மனிதர்கள் நிறை மனிதர்கள். இவர்கள் இரக்கமே உருவானவர்கள், மரணத்தைக் கண்டும் அஞ்சாதவர்கள், நண்பனையும் விரோதியையும் சமமாகக் கருதுபவர்கள்.
- 6.1.10 புறநானூற்றுப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் காட்டும் இலட்சிய மனிதனுக்கு வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் எனப் பெயரிடலாம். அவன் யாதும் ஊர், யாவரும் உறவினர் எனக் கருதுபவன்.
- 6.1.11 சீவன் முத்தனுக்கும், நிறைமனிதனுக்கும், வாழ்வாங்கு வாழ்பவனுக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. இவர்களால் தான் உலக சகோதரத்துவம், உலக சமாதானம், உலக அமைதி ஆகிய உலகளாவிய சிந்தனைகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முடியும்.
- 6.1.12 நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் தங்கள் உரைகளில் அத்துவைத கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர்.
- 6.1.13 தத்துவராயர்தான் அத்துவைதக் கொள்கையைத் தமிழில் பாடிய முதல்வர். இவரது அனைத்து நூல்களும் பாடுதுறை அடங்கல்முறை என்ற இரண்டில் அடங்கும். பாடுதுறையில் 138 தலைப்புகளில் 1140 பாடல்களும், அடங்கல் முறையில் 18 பிரபந்தங்களும் உள்ளன.

6.1.14 ஞானவாசிட்டுமும் கைவல்லிய நவநீதமும் தமிழ் அத்துவைத நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கன. ஞானவாசிட்டும் வழிநூல் கைவல்லிய நவநீதம் முதல் நூல் எனக் கொள்ளும் பெருமையுடையது.

6.2.0 வைராக்கியப் பிரகரணத்தில் இராமரின் வைராக்கிய நிலை கூறப்பட்டு உள்ளது. முழுட்கப் பிரகரணத்தில் வீடு பேற்றில் இராமருக்கு இருந்த விருப்பமும் வீடுபேறு அடைதற்குரிய முயற்சியும் கூறப்பட்டுள்ளது. உற்பத்திப் பிரகரணத்தில் உலக உற்பத்திக்குக் காரணம் பிரம்மத்தின் பிரதிபலனான அறிவே என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. திதிப் பிரகரணத்தில் உலகின் நிலை பேற்று நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. உபசாந்தி பிரகரணத்தில் அறிவின் சாந்தியே உலக சாந்தம் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. நிருவாண பிரகரணத்தில் வீடுபேறு பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. நூலில் மொத்தம் இரண்டாயிரத்து ஐம்பத்தைந்து பாக்கள் உள்ளன.

6.2.1 கைவல்லிய நவநீதத்தில் தத்துவ விளக்கப்படலம், சந்தேகந் தெளிதல் படலம் என்ற இரு படலங்கள் உள்ளன. தத்துவிளக்கப் படலத்தில் தசமன் கதை என்ற பத்துப்பேர் ஆற்றைக் கடந்த கதை ஒன்று உள்ளது. நூலில் மொத்தம் இருநூற்றி எண்பத்தெட்டு பாக்கள் உள்ளன.

6.2.2 ஞானவாசிட்டு பாயிரப் பகுதியில் முதற்பாடல் விநாயகர் வணக்கமாகவும் எஞ்சியப் பாடல்கள் பாடல் எண்ணிக்கை கூறுவனவாகவும் உள்ளன.

6.2.3 கைவல்லிய நவநீத பாயிரமாக ஏழு பாடல்கள் உள்ளன. அதில் முதற்பாடல் சிவ வணக்கம் எனப் பொருள் கொள்ளும் விதத்திலும், திருமால் வணக்கம் எனப்பொருள் கொள்ளும் விதத்திலும், பிரம்மம் எனப் பொருள் கொள்ளும் விதத்திலும் அமைந்துள்ளது. எஞ்சிய பாடல்களில் ஆன்ம வடிவ வணக்கம், குருவணக்கம், நூலின் எளிமை, நூலின் பெருமை, நூலின் படலவகை போன்ற செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

- 6.2.4 ஞானவாசிட்டத்தின் வைராக்கியப் பிரகரண முதல் பதினைந்து பாடல்களும் நூலின் தொடக்கப் பகுதியாக உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் பாயிரமே நூலின் தொடக்கப் பகுதியாக உள்ளது.
- 6.2.5 ஞானவாசிட்டத்தின் கடைசி ஐந்து பாடல்களும் நூலின் முடிவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் நூல் வரலாறு, நூல் மகிமை, வாழ்த்து போன்ற செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் கடைசி ஆறு பாடல்களும் நூலின் முடிவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் குருவின் மகிமை, பெற்றோரைத் துதித்தல், நூற்பயன் போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- 6.2.6 ஞானவாசிட்டத்தில் அறுசீர் கழிநெடிலடி, எழுசீர் கழிநெடிலடி, எண்சீர் கழிநெடிலடி, கலிவிருத்தம், கலித்துறை முதலிய பாவகைகள் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் அறுசீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது.
- 6.3.0 வெளிப்பாட்டுத்தன்மை என்னும் நான்காவது இயலில் ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களிலும் குரு - சீடர் உரையாடல் முறை, கதைகள், உவமைகள், உருவகங்கள் ஆகியன கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு எந்த அளவு துணை நிற்கின்றன என்பது ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- 6.3.1 இருநூல்களிலும் காணப்படும் குரு - சீடன் உரையாடல் முறை உபநிடதங்களிலிருந்து தோன்றியது. ஞானவாசிட்டத்தில் வான்மீகி - பரத்துவாசர் உரையாடல், வசிட்டர்- இராமர் உரையாடல் என்ற இருவகை கட்டமைப்புகள் உள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் குரு - சீடன் உரையாடல் என்னும் ஒரு கட்டமைப்பே உள்ளது. இந்த அமைப்புமுறை கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு இரு நூல்களிலும் துணைபுரிகிறது.

- 6.3.2 ஞானவாசிட்டுத்தில் இராமர் கேள்விகேட்கும் தனியான பாடல்களும் வசிட்டர் பதில் சொல்லும் தனியான பாடல்களும் இராமர் கேள்வியும் வசிட்டர் பதிலும் சேர்ந்த பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் இவ்வகையானவை தவிர குருவே கேள்வியைக் கேட்டு அவரே பதிலைக் கூறுவனவாக அமைந்த பாடல்களும் உள்ளன.
- 6.3.3 புராணக்கதைகள், நாட்டுப்புறக்கதைகள் கிளைக்கதைகளாகின்றன. ஞானவாசிட்டுத்தில் 37 கிளைக்கதைகள் உள்ளன. அவற்றின் கதை மாந்தருக்குப் பெயர் உண்டு. கைவல்லிய நவநீதத்தில் ஒரு கதை மட்டுமே உள்ளது. அதன் கதாப்பாத்திரங்களுக்குப் பெயரில்லை.
- 6.3.4 ஞானவாசிட்டுத்தில் 1154 உவமைகளும் கைவல்லிய நவநீதத்தில் 93 உவமைகளும் உள்ளன . இருநூல்களிலும் உள்ள உவமைகள் பாமர மக்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடையனவாய் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு துணை புரிவனவாய் உள்ளன. ஒரே அமைப்புள்ள உவமைகளும் சில இருநூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.
- 6.3.5 இருநூல்களிலும் உருவகங்கள் சிறந்த வெளிப்பாட்டு உத்தியாக உள்ளன. இருப்பினும் கைவல்லிய நவநீதத்தில் மிகக்குறைந்த அளவே உள்ளன.
- 6.4.0 தத்துவக் கருத்துக்கள் என்னும் ஐந்தாம் இயலில் ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களிலும் உள்ள முக்கிய அத்துவைதக் கருத்துக்கள் ஒப்பீட்டு முறையிலும் விளக்க முறையிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- 6.4.1 ஞானவாசிட்டம், பாவனையும் அபாவனையும், முதலும் ஈறும், உளதும் இலதும், அறிவும் மடமையும் இவை போன்றன ஒன்று மில்லாதது பிரம்மம் என பிரம்மத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது. கைவல்லிய நவநீதம் பிரம்மம் நிர்குணமானது என்றும் அதை பஞ்சேந்திரியங்களாலும், பஞ்சபூதங்

- களாலும், காண்டல் கருதல் உவமானம் என்னும் முப்பிரமாணங்களாலும் அறிய முடியாதது என்கிறது.
- 6.4.2 ஞானவாசிட்டம் பிரம்மத்திற்கு சாமானிய வடிவம் பரவடிவம் என இரண்டு வடிவங்கள் உண்டு என்கிறது . கைவல்லிய நவநீதம் பிரம்மத்தின் வடிவம் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை.
- 6.4.3 எல்லாம் பிரம்மம் என்ற கருத்தை இருநூல்களும் கூறுகின்றன.
- 6.4.4 ஞானவாசிட்டம் பொருட்களை நல்லது, தீயது எனப்பிரிக்காமை; பொருட்களின் மீது ஆசைபாராட்டாமை; எனது உனது எனப்பிரிவினை பாராட்டாமை; மனதைக் கெடுத்தல்; வினைப்பயனைத் துறத்தல்; எல்லாம் பிரம்மம் என உணர்தல் என்பவற்றை பிரம்மத்தை அடையும் வழிகளாகக் கூறுகிறது. கைவல்லிய நவநீதம் மகாவாக்கிய விசாரத்தால் பிரம்மத்தை அறியலாம் என்கிறது.
- 6.4.5 கைவல்லிய நவநீதம் பஞ்சகோசங்களையும், கூடத்த நிலையையும், ஈசநிலையையும் பிரம்மத்தை அடைய தடைகள் என்கிறது. ஞானவாசிட்டத்தில் பிரம்மத்தை அடைய தடை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
- 6.4.6 ஞானவாசிட்டம் பிரம்மத்தை அடைந்தவர்கள் ஆனந்தமாய் இருப்பார்கள் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீத்தில் பிரம்மத்தை அடைந்தவர் நிலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
- 6.4.7 ஞானவாசிட்டம் பிரம்மத்தை அடைந்த பிரம்மபதம் துரிய நிலை எனவும் அதுவே சீவன் முத்தர் நிலை எனவும் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் துரிய நிலைபற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.
- 6.4.8 ஞானவாசிட்டம் ஞானத்தை பிரம்மத்தை அடையும் முயற்சி என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தை அனுபவம் என்கிறது.

- 6.4.9 ஞானத்திற்கு ஞானவாசிட்டம் தரும் விளக்கம் செயல்முறையானதாக உள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் தரும் விளக்கம் தத்துவமானதாக உள்ளது.
- 6.4.10 ஞானவாசிட்டம் பாவநீக்கத்தையும், பிறவிநீக்கத்தையும், மனவாசனை நீக்கத்தையும் ஞானத்தின் பயன்களாகக் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் அஞ்ஞான நீக்கத்தையும், பிறவிநீக்கத்தையும், ஞானமே பிரம்மம் என அறிவதையும் ஞானத்தின் பயன்களாகக் கூறுகின்றது.
- 6.4.11 சோதி ஞானம், பரஞானம், சொரூப ஞானம், விசார ஞானம் என நான்காக கைவல்லிய நவநீதம் ஞானத்தைச் சொல்கின்றது. ஞானவாசிட்டத்தில் இந்த பகுப்பு கூறப்படவில்லை .
- 6.4.12 இருநூல்களும் ஞானிகளை இறை நிலை பொருந்தியவர்கள் என்கின்றன.
- 6.4.13 அஞ்ஞானம் பற்றி ஞானவாசிட்டம் கூறுகிறது, கைவல்லிய நவநீதம் எதுவும் கூறவில்லை.
- 6.4.14 ஞானத் தடையும் நீக்கமும் பற்றி கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகிறது, ஞான வாசிட்டம் எதுவும் கூறவில்லை.
- 6.4.15 ஏழு ஞான பூமிகள் பற்றி இருநூல்களும் கூறுகின்றன.
- 6.4.16 சிவன்முத்தர்களை ஞான பூமிகளின் அடிப்படையில் பிரம்மவித்து, பிரம்மவரன், பிரம்மவரியன், பிரம்ம வரிட்டன் என கைவல்லிய நவநீதம் நான்காகப் பிரித்திருப்பது ஞானவாசிட்டத்தில் யில்லை.
- 6.4.17 இருநூல்களும் ஏழு அஞ்ஞான பூமிகள் பற்றிக்கூறுகின்றன. ஆனால் கைவல்லிய நவநீதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அளவு விளக்கம் ஞானவாசிட்டத்தில் சொல்லப்படவில்லை.
- 6.4.18 ஆன்ம தத்துவம் சங்கற்பத்துடன் கூடும் சக்தியே மனம் என ஞானவாசிட்டமும், விருத்தியும் பலமும் கூடித் தோன்றும் விகாரவுருவமே மனம் என கைவல்லிய நவநீதமும் மனதிற்கு விளக்கம் தருகின்றன.

- 6.4.19 பொருட்களைக் கொள்ளுதலும் நீக்குதலும், வாசனையும், உலகும், சீவனும், வில்வத்தின் பழமும், புரியட்டகமும் மனதின் வடிவங்களாக ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வடிவம் கூறப்படாமல் மனதிற்கு சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்று மூன்று குணங்கள் உண்டு என்று கூறப்பட்டுள்ளது.
- 6.4.20 ஞானவாசிட்டத்தில் உறவு, அகங்காரம், மமதை, சிற்றின்பம் ஆகியவற்றால் மனம் வளரும் எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் மனதின் வளர்ச்சி பற்றிய செய்திகள் கூறப்படவில்லை.
- 6.4.21 பொறியின்பத்தால் மனதிற்கு உண்டாகும் கேடுகள் ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன, கைவல்லிய நவநீதத்தில் எதுவும் கூறப்படவில்லை.
- 6.4.22 இருநூல்களும் உருவநாசம் அருவநாசம் என்ற இருவகை மனநாசங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன.
- 6.4.23 பிராணாயாமம் பற்றி ஞானவாசிட்டம் விரிவாகக் கூறுகின்றது, கைவல்லிய நவநீதம் விவரிக்கூறவில்லை.
- 6.4.24 எண்வகை ஆனந்தங்கள் பற்றி கைவல்லிய நவநீதம் விரிவாகக்கூறு கின்றது, ஞானவாசிட்டம் எதுவும் கூறவில்லை.
- 6.4.25 இருநூல்களும் உயிரோடு கூடிய முத்திநிலை அடைந்தவர்களையே சீவன் முத்தர்கள் என்கின்றன. இருநூல்களிலும் சீவன் முத்தரின் மனநிலையும் வாழ்க்கை முறையும் ஒருப்போலவே கூறப்பட்டுள்ளன.
- 6.4.26 எந்தத் தொழிலையும் பலனை எதிர் பாராது பற்றற்றுச் செய்வது சீவன் முத்தரின் தன்மை என இருநூல்களும் கூறுகின்றன.
- 6.4.27 மாகர்த்தன், மாபோகி, மாதியாகி என்னும் மூவகை சீவன் முத்தரைப்பற்றி இருநூல்களும் கூறுகின்றன. கைவல்லிய நவநீதம் ஏழு ஞான பூமிகளின் அடிப்படையில் பிரித்த நால்வகை சீவன் முத்தரைப் பற்றிய செய்திகளையும் ஞானவாசிட்டம் மூவகை சீவன் முத்தரைப்பற்றிய செய்திகளிலே கூடுதலாகக் கூறியுள்ளது.

- 6.4.28 ஞானவாசிட்டும் முத்திபெற விரும்புவர்கள் சீவன் முத்தரைப் போற்றி வணங்க வேண்டும் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் சீவன் முத்தரைப் போற்றினால் பாவம் நீங்கி ஞானம் அடையத் தகுதி கிடைக்கும் என்கிறது.
- 6.4.29 கைவல்லிய நவநீதம் சீவன் முத்தரைப் பழித்தவர்கள் சீவன் முத்தரின் பாவத்தை ஏற்று மேலும் பாவம் பெறுவார்கள் என்று கூறுகின்றது. இது ஞான வாசிட்டுத்தில் கூறப்படவில்லை.
- 6.4.30 விதேக முத்தி மனதின் அருவ நாசத்தால் விளைவது எனவும், உடல் இறந்தபின் எய்துவது எனவும் இருநூல்களும் கூறுகின்றன.
- 6.4.31 ஞானவாசிட்டுத்தில் ஆத்மா தேடத்தக்கது எனவும் துதிக்கத்தக்கது எனவும் தியானிக்கத்தக்கது எனவும் பரிபூரணமாக உள்ளது எனவும் ஆத்மாவின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதத்தில் விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசீனம் மூன்றும் நீங்கிய ஆனந்தமே ஆன்மா என ஆத்மாவின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது.
- 6.4.32 ஞானவாசிட்டும் துரியபதத்தை ஆத்மாவின் வடிவமென்றும் கைவல்லிய நவநீதம் சச்சிதானந்தத்தை ஆத்மாவின் வடிவ மென்றும் கூறுகின்றன.
- 6.4.33 எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மாவே பிரம்மம் எனவும், தனிமனித உடலில் இருக்கும் ஆத்மா சீவன் எனவும் கூறும் ஞானவாசிட்டும் உலகமாக ஆத்மாவே தோன்றுகிறது என்கிறது.
- 6.4.34 ஆத்ம விசாரணை பற்றி கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானவாசிட்டுத்தில் கூறப்படவில்லை.
- 6.4.35 உலகை பிரம்மத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவது மாயை என ஞானவாசிட்டும் கூறுகிறது. சத்துவ குணமே மாயை என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகிறது.
- 6.4.36 ஞானவாசிட்டும் உயிரைத் துன்பம் அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதும், பல பிறவி பிறக்க வைப்பதும் மாயையின் தன்மை என்கிறது. வார்த்தையால் சொல்ல முடியாத உருவத் தன்மையும், பொய்யை மெய் என எண்ணவைக்கும் தன்மையும், மாயை உருவான காரணத்தைக் கண்டவரில்லை என்பதும் மாயையின் தன்மைகளாக கைவல்லிய நவநீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

- 6.4.37 ஞானவாசிட்டம் மனத்தூய்மையாலும் நல்லோர் கூட்டத்தாலும், நன்னூல் முயற்சியாலும், மாயையைக் கெடுக்கலாம் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் அசுத்தமாயையை சுத்தமாயையால் நீக்கலாம் என தத்துவார்த்தமாகக் கூறியுள்ளது.
- 6.4.38 கைவல்லிய நவநீதம் சத்துவகுண அடிப்படையில் மாயை முதற்குண மாயை, அந்தரியாமிமாயை என இருவகைப்படும் என்கிறது. மாயையின் வகைபற்றிய செய்தி ஞானவாசிட்டத்தில் காணப்படவில்லை.
- 6.4.39 கைவல்லிய நவநீதம் மாயை மூலம் சீவர்களுக்கு ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும் என்கிறது. ஞானவாசிட்டத்தில் அவத்தைகள் பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.
- 6.4.40 எண்ண அலைகளற்ற மனதையும் சுத்த அறிவையும் ஞானவாசிட்டம் தியானம் என்கிறது. ஒருபொருளை இன்னொன்றாகப் பாவித்து மாற்றும் மனதின் தன்மையே தியானம் என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகிறது.
- 6.4.41 யோகநெறிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் ஞானவாசிட்டம் பிராணாயாமம் பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளது. ஞானநெறிக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் கைவல்லிய நவநீதம் பிராணாயாமம் பற்றி ஞானவாசிட்டம் கூறியிருக்கும் அளவு கூறவில்லை.
- 6.4.42 இருநூல்களும் மனதை ஒடுக்கும் கருவியாகவே பிராணாயாமத்தைக் கூறுகின்றன.
- 6.4.43 சலதாரணை, குன்றதாரணை, டீருததாரணை, சுழுத்திதாரணை என நால்வகை தாரணைகளை ஞானவாசிட்டம் கூறுகின்றது. கைவல்லிய நவநீதம் அவித்தையை அழித்து மனதை ஒடுக்கும் செயலாக தாரணையைக் கூறுகிறது.

- 6.4.44 உண்மை ஞானம் பெறும் மார்க்கமாக தியானத்தை ஞானவாசிட்டுமும், பிரம்மத்தை தரிசிப்பதற்குரிய உபாயமாக கைவல்லிய நவநீதமும் கூறுகின்றன.
- 6.4.45 ஞானவாசிட்டும் சமாதி அடைந்தவர் அனைத்து உயிர்களையும் தனது உயிர் போலக் கருதுவர் என்கிறது. கைவல்லிய நவநீதம் சமாதியினால் மனம் சலனமற்ற நிலை அடையும் எனவும் அதுவே ஏழாம் பூமியான துரியாதீதம் ஆகும் எனவும் கூறுகின்றது. மேலும் ஆழ்ந்த சமாதியை கைவல்லிய நவநீதம் விதேகமுத்தி என்கிறது.
- 6.4.46 நிருவிகற்ப சமாதி கூடும் மனநிலையை ஞானவாசிட்டும் யோகநெறியின் அடிப்படையிலும், கைவல்லிய நவநீதம் மனதின் குணத்தன்மையைக் கொண்டு ஞான நெறியின் அடிப்படையிலும் கூறுகின்றன.
- 6.4.47 முத்தியை செயல்முறைக்குத் தகுந்தாற்போல் ஞானவாசிட்டும் கூறியுள்ளது. கைவல்லிய நவநீதம் உவமை மூலம் ஞானநெறியில் விளக்கியுள்ளது.
- 6.4.48 இருநூல்களிலும் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், அகங்காரம், ஆசை, பந்தம் என்பன முத்திக்குத் தடைகள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளன.
- 6.4.49 ஞானவாசிட்டும் மனவாசனை நீங்கினால் அத்துவைத நிலை ஏற்படும் என்கிறது. மனதை அடக்கி, பஞ்சகோசத்தடைகளையும் நீக்கித் தோன்றுகின்ற மனதின் ஒன்றுமற்ற நிலையையும் தள்ளி உள்ளே உள்ள பரிபுரணத்தை உணர்வதே அத்துவைதநிலை என கைவல்லிய நவநீதம் கூறுகின்றது.
- 6.5.0 அத்துவைத தத்துவத்தைப் புரிந்து, நன்முறையில் நடைமுறைப்படுத்தினால் தன்னைப் போல் பிறரையும் நேசிக்கின்ற மனப்பான்மை தோன்றும், சமத்துவம் தோன்றும், உலக சகோதரத்துவம் உயர்ந்தோங்கும், தீண்டாமை நீங்கும், சகிப்புத் தன்மை செழித்தோங்கும், இல்லாமை மறையும், மொத்தத்தில் அன்பும் அறிவும் இணைந்து அகிலத்தில் வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்வை ஏற்படுத்தும், மனித சமுதாயம் மகத்துவம் பெறும்.

6.6.0 பரிந்துரைகள்

6.6.1 திறனாய்வு நோக்கில் மட்டுமே இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டிருப்பதாலும் இதன் கருத்துக்களை நோக்குகின்ற போதும் இன்னும்பல ஆய்வுகள் அத்துவைதத்தையும், ஞானவாசிட்டம், கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

6.6.2 கைவல்லிய நவநீதத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு இதுவரையிலும் அதற்கு வெளிவந்திருக்கும் உரைகளையும் கொண்டு ஆய்வு செய்யலாம்.

6.6.3 ஞானவாசிட்டம் கைவல்லிய நவநீதம் இருநூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்யலாம்.

6.6.4 சங்கபுறப்பாடல்களில் அத்துவைதக் கருத்துக்கள் எந்த அளவு உள்ளன என்பதை சமுதாய நோக்கில் ஆய்வு செய்யலாம்.

6.6.5 தாண்டவராயரையும் தத்துவராயரையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.

6.6.6 பகவத்கீதையை கைவல்லிய நவநீதத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.

முதன்மை நூற்பட்டியல்

1. அருணாசல சுவாமிகள், பிறசை, (உ.ஆ.), தமிழ் ஞானவாசிட்ட வமலராமாயணம்,
(இரண்டாம் புத்தகம்)
நிரஞ்சன விலாச அச்சகம்,
சென்னை - சூளை,
1911.
2. அருணாசல சுவாமிகள், பிறசை, (உ.ஆ.), கைவல்லிய நவநீதம்
மூலமும் உரையும்,
ந. இரத்தின நாயக்கர் அண்ட் சன்ஸ்,
26, வெங்கட்ராம் தெரு,
கொண்டித்தோப்பு,
சென்னை - 79.
1996.
3. காசிகாநந்த ஞானாச்சாரியர், சுவாமிகள், கைவல்லிய நவநீத நூலில்
துவாதச (12) கவி உரை ஆராய்ச்சி,
வேதந்த மடம்,
திருப்பூவனம்,
1967.
4. சின்மயானந்த ஞானதேசிகர், ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டம் மூலமும்
சுவாமிகள் (உ.ஆ.), சின்மயானந்த ஞான தேசிக
சுவாமிகள் இயற்றிய உரையும்,
(முதற்பாகம் 1301 பாடல்கள்),
சி.வி.என். பிரஸ், மதுரை,
1974.

தீனநாதன், சிவ (உ.ச.) ,

கைவல்லிய நவநீதம் (மூலமும் உரைச்
சுருக்கமும்) ஸ்ரீரமானாச்சரமம்,
திருவண்ணாமலை - 606 603,
2001.

நாராயணவேலுப்பிள்ளை, எம்.,

கைவல்லிய நவநீதம் விளக்க
உரையுடன், முல்லை நிலையம்,
43, புதுத்தெரு,
மண்ணடி,
சென்னை 600 001,
ஜூலை 1993.

பொன்னம்பல ஞானதேசிகர்,

சுவாமிகள் (உ.ஆ.),

கைவல்லிய நவநீதம் மூலமும்
பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகள்
இயற்றிய தத்துவார்த்த தீபம் என்னும்
உரையும், சென்னை பாரி அச்சகம்,
ஏழாம் பதிப்பு,
சிதம்பரம் கோ.சித. மடாலய வெளியீடு,
1967.

8. விவேகானந்தன், என்.,

வழக்கறிஞர், (உ.ஆ.),

கைவல்லிய நவநீதம் பாகம் 1,
விவேகானந்தா பதிப்பகம்,
ஆசாரிப்பள்ளம் - 629 201,
குமரி மாவட்டம்,
1995.

9. — — — — —, ,

கைவல்லிய நவநீதம்,

பாகம் - 2, விவேகானந்தா பதிப்பகம்,

ஆசாரிபள்ளம் - 629 201,

குமரி மாவட்டம்,

1990.

10.

கைவல்லிய நவநீதம் மூலமும் உரையும்,

சச்சிதானந்த சபை,

37-A, சிவன் கோவில் தெரு,

தூத்துக்குடி,

1993.

துணைநூற் பட்டியல்

நூல்கள்

1. அடைக்கல சாமி, எம்மார்., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
ராசி பதிப்பகம்,
90, கணேஷ்நகர்,
சோலையூர் அஞ்சல்,
சென்னை - 73,
2000.
2. அபிநவ வித்யா திர்த்தர், மகாசுவாமிகள், முத்திநெறி,
ஸ்ரீவித்யா தீர்த்த பவுண்டேசன்,
சென்னை,
2001.
3. அருணாசலம், மு., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
(பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு), காந்தி
வித்தியாலயம், திருச்சிற்றம்பலம்,
மாயுரம் - தஞ்சை மாவட்டம்,
1969.
4. அவினாசி லிங்கம் செட்டியார், தி.சு. (ப.ஆ), கலைக்களஞ்சியம் (பத்து பகுதிகள்),
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெளியீடு,
சென்னை - 5.
5. ஆசுதோசானந்தர், சுவாமி, அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியின் அன்பு
மொழிகள், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

- (அன்னையின் 150 ஆம் பிறந்த நாள்
சிறப்பு வெளியீடு),
26 டிசம்பர் 2002 .
6. ஆறுமுக நாவலர், கே. ,
இந்துமத இணைப்பு விளக்கம்,
ஆ.குமரேசன், 34 / 58 வெள்ளாளர்
தெரு, ஈத்தாமொழி அஞ்சல்,
கன்னியாகுமரி மாவட்டம்,
13-ஆவது பதிப்பு,
நவம்பர் 2001.
7. இராதாகிருஷ்ணன், எஸ், டாக்டர்,
(தமிழாக்கம் இராகவன் வி.எஸ்.வி) ,
நமது பாரம்பரியம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
செப்டம்பர் 1985.
8. இளவரசு, சோம (உ.ஆ) ,
நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31 சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108,
மார்ச் 2004.
- 9 இராமசுவாமிப்புவர், சு.அ.,
பிரபுலிங்கலீலை குறிப்புரை,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி - 6,
1969 .

10. இலட்சுமணன், கி.,
இந்திய தத்துவஞானம்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை - 600 014,
1997.
11. கல்யாண சுந்தரனார், வி. திரு.,
உள்ளொளி,
அரசி புக டிப்போ,
9, திருவள்ளுவர் கோயில் தெரு,
சென்னை - 4,
1969.
12. காந்தி, மகாத்மா (உ.ஆ) •,
பகவத்கீதை,
காந்தி நூல் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சர்கார் எஸ்டேட், மவுண்ட் ரோடு,
சென்னை-2,
1964.
13. கேந்திரத் தொண்டர் ,
பாரதப் பண்பாடு, விவேகானந்தர்
நூற்றாண்டு விழா, சிறப்பு வெளியீடு,
விவேகானந்த கேந்திரம்,
விவேகானந்தபுரம்,
கன்னியாகுமரி - 629 702,
தமிழ்நாடு.
1999.
14. சகுந்தலா ஜகந்நாதன்,
இந்து மதம் ஓர் அறிமுகம்,
சி.பி.இராமசுவாமி அய்யர்

- பவுண்டேசன், 1 எல்டாம்ஸ் சாலை,
சென்னை - 600 018,
1995.
15. சாமிநாதையர், உ. வே டாக்டர் (ப.ஆ.), புறநானூறு மூலமும் பழைய
உரையும்,
டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம்,
திருவான்மியூர், சென்னை - 4,
1971
16. சிங்காரவேலு முதலியார், ஆ., அபிதான சிந்தாமணி, ஏசியின்
எஜுகேஷன் சர்வீஸஸ்,
புது தில்லி -16,
1981.
17. சித்பவானந்தர், சுவாமி, அருள் விருந்து (முதல்பாகம்),
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம்,
திருப்பராய்த்துறை - 639 115,
திருச்சி மாவட்டம்,
1992.
18. — — — — — — — — — —, விளக்க உரை
ஞானயோக விளக்கம்,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம்,
திருப்பராய்த் துறை - 639 115,
திருச்சி மாவட்டம்,
1977.

19. — — — — — ,

விளக்க உரை
இராஜயோக விளக்கம்,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம்,
திருப்பராய்த்துறை - 639 115,
திருச்சி மாவட்டம்,
1995.

20. — — — — — ,

உரையாசிரியர்
ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை,
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம்,
திருப்பராய்த்துறை - 639115,
திருச்சி,
1980.

21. சுந்தரமாணிக்கயோகிஸ்வரர் (உ.ஆ.),

திருவாசகம் முதற்பாகம்,
உண்மைஞான விளக்க உரை,
சமரச சத்திய ஞான சபை,
சின்னக்கடைத்தெரு,
திருச்சிராய்ப்பள்ளி - 620 002.
1974.

22. சுப்பிரமணியன், பி.,

இந்திய பண்பாட்டு வரலாறு,
என்னெஸ் பப்பளிகேஷன்ஸ்,
96,என்.ஜி.ஓ. காலனி,
மதுரை - 625019,
ஆகஸ்ட் 1987.

23. சோமசுந்தரனார், பொ. வே (உ.ஆ.),

மதுரைக்காஞ்சி,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற் பதிப்புகழகம்,

- 1/140 பிரகாசம் சாலை,
சென்னை - 1,
1977.
24. ஞானசம்பந்தன், அ.ச., இலக்கியக்கலை, திருநெல்வேலி
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை,
1978.
25. ஞானன், செ. (தொ.ஆ.) , தத்துவ தரிசனங்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600018,
1999.
26. தங்கத்துரை, சு. டாக்டர் , ஞானவாசிட்டம் ஒரு திறனாய்வு,
சுப்பையா பதிப்பகம்,
1/21 மேலகிருஷ்ணன் புதூர்,
பள்ளம் - 629 601,
கன்னியாகுமரி மாவட்டம், 1994.
27. திருமலை, ம. , தமிழ் மலையாள நாவல் ஒப்பாய்வு,
(ஜெயகாந்தனும் தாழியும்)
பதிப்புத்துறை, மதுரை காமராசர்
பல்கலைக் கழகம், மதுரை - 625021,
1987.
28. நச்சினார்க்கினியார், (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருள் அதிகாரம்,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற் பதிப்புகழகம்,
1/140 பிரகாசம் சாலை, சென்னை - 1.
1976 •

29. பாண்டியனார், எஸ்.டி.,

மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும்,
பயோனியர் முத்து பிரிண்டிங் கவுஸ்,
நாகர்கோவில் - 629 001,
1990.

30. பிரேமா, இரா.,

இராமாயணக் கிளைக் கதைகள்
ஒப்பீடு (கம்பர் - வான்மீகி -
துளசிதாசர்) பதிப்புத்துறை, மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
1989.

31. மகாதேவன், டி.எம்.பி. டாக்டர் ,

இந்து சமயத் தத்துவம்,
இராஜாபகதூர், ஞா. (தமிழாக்கம்),
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
தமிழ்நாடு அரசாங்கம் சென்னை,
1964.

32. மகேந்திரநாத் குப்தா ,

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத
மொழிகள் (முதற்பகுதி)
(தமிழில்)ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004.
1983.

33. - - - - - ,

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத
மொழிகள் (மூன்றாம் பகுதி) ,
(தமிழில்) ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004.
1983.

34. மணி, சி.சு. (விளக்கம்),

மாதவச் சிவஞான முனிவர் அருளிய
சிவஞான மாபாடியம் (விளக்கத்துடன்),
70, தெற்குக் கடைத்தெரு,
பாளையங்கோட்டை,
திருநெல்வேலி - 627 002,
2001.

35. மதுராந்தர், சுவாமி. (தொ.ஆ.),

இந்து சமயம் முதுநிலை,
இந்து தர்ம வித்யாபீடம்,
ஸ்ரீவிவேகானந்தா மந்திரம்,
வெள்ளிமலை,
கல்படி - 629 204,
1995.

36. - - - - - ,

இந்து சமயம் வளர்நிலை,
இந்து தர்ம வித்யாபீடம்,
ஸ்ரீவிவேகானந்தா மந்திரம்,
வெள்ளிமலை, கல்படி - 629204,
1999.

37. வரதராசனார், மு. டாக்டர் ,

இலக்கியத்திறன்,
தாயக வெளியீடு,
பாரிநிலையம்,
184 - பிராட்வே,
சென்னை,
1979.

38. விவேகானந்தர், சுவாமி,

ஞானதீபம் (தமிழில்) சுடர்.1,

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,

16,இராமகிருஷ்ண மடம் ரோடு,

மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

1985.

39. - - - - - ,

ஞானதீபம் (தமிழில்) சுடர்.3,

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,

16,இராமகிருஷ்ண மடம் ரோடு,

மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

1985.

40. ஜெயமோகன்

நவீனத்துவைதத்தின் முகங்கள்

தமிழின், 342, டி.டி.கே - சாலை,

சென்னை - 14.

41.

முதற் பதிப்பு செப்டம்பர், 2003

கழகத் தமிழ் அகராதி கழகப்

புலவர் குழு, திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த

நூற்பதிப்புக் கழகம்,

1974.

42.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உபதேச மஞ்சரி

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவன்,

7,திருப்பராய்த்துறை - 15, திருச்சி,

1979.

43.

மாதா அமிர்தானந்தமயிதேவி
 வாழ்வும் வாக்கும்,
 மாதா அமிர்தானந்தமயி மிஷன்
 டிரஸ்ட், அமிர்தபுரி,
 ஆதிநாடு வடக்கு வாசல் அஞ்சல்,
 கொல்லம் மாவட்டம்,
 கேரளம் -690542,
 1993.

44.

தேவாரப் பதிகங்கள்,
 பதிப்பு கே. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
 மானேஜிங் டிரஸ்டி, ஸ்ரீ குமர குருபர
 சுவாமிகள் மடம், ஸ்ரீ வைகுண்டம்,
 திருச்செந்தூர்,
 23.08.1971.

குறிப்பு : துணை நூற்பட்டியலில்

41, 42, 43, 44 ஆகியவற்றிற்கு

தனியே ஆசிரியர் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. பதிப்பகங்கள் நூலைத் தங்கள் பெயரிலேயே தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேடு

1. பாண்டுரங்கன், அ.,

கம்பராமாயணமும். காப்பியக்

கொள்கையும், பிளச்.டி. ஆய்வேடு,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,

மதுரை, 1979.

இதழ்கள்

1. மாத்ருவாணி (மாதா அமிர்தானந்தமயி மிஷன் டிரஸ்ட், அமிர்தபுரி,

கொல்லம் - 690 525, கேரளம், வெளியீடு), மலர்:II , இதழ்: 3, ஜூன் 2002.

பின்னிணைப்புகள்

வடமொழிச்சொல்லுக்கு தமிழ் விளக்கம்

அகங்காரம்	- செருக்கு 'நான்' என்னும் அகந்தை
அசங்கம்	- பற்றின்மை
அசம்சத்தி	- மயக்கமில்லாத பரிசுத்தமாகிய நல்ல ஞானமயமான ஆனந்த வடிவம்
அஞ்ஞானம்	- அறியாமை
அட்டமாசித்திகள்	- எண்வகை சித்திகள் (சித்தி = கைகூடல்)
அத்துவைதம்	- இருமையில் ஒருமை
அந்தகன்	- குருடன், எமன்
அந்தம்	- முடிவு
அந்தரியாமி	- உயிருள் உயிராய் இருந்து இயக்கும் இறைவன்
அநித்தியம்	- நிலையாமை
அநிர்வசனீயம்	- சொல்லொண்ணாதது
அப்பியாசம்	- பயிற்சி
அபரோட்ச ஞானம்	- சந்தேகம் நீங்கப்பெற்றுத் தான் அத்துவைத வடிவமாக விளங்குவது
அபவாத உத்தி	- நாம் காணும் பிரபஞ்சமெல்லாம் கற்பிதமென அறிந்து தெளிவு பெறுவது. இதுவே மோட்சமடைய உதவும் உத்தியாகும். (மோட்சம் = வீடுபேறு)
அபாவம்	- இன்மை
அபேதம்	- வேறில்லாத நிலை
அர்த்தநாசுவரர்	- மாதொருபாகன்

அருக்கன்	- கதிரவன்
அவத்தை	- நிலை
அவாந்திரம்	- இடைப்பட்ட
அன்னமயகோசம்	- பருஷ்டல் (உணவே பிரம்மப் பொருள்)
ஆனாத்மா	- ஆத்மா அல்லாத
அனுக்கிரகம்	- இறைவன் அருள்
அனுபலப்தி	- பொருள் விளங்காமை, இன்மை பற்றிய அறிவு
அனுபூதி	- இறையறிவு
ஆகாயம்	- வான், ஓசையிலிருந்தும் சுத்தத்திலிருந்தும் தோன்றுவது
ஆத்மா	- சிலவேளைகளில் பிரம்மத்தைக் குறிக்கும், சிலவேளைகளில் சீவனைக் குறிக்கும்.
ஆதி	- தொடக்கம்
ஆதிதெய்வம்	- பிரார்த்தம் மூவகையாய் பலன்களை விளைவிக்கும். அவை மூவகைத் துயரங்கள் எனப்படும். அவற்றுள் தெய்வம் முன்னிலையாக வருவது.
ஆதிபௌதீகம்	- மேற்கூறிய மூவகைத் துயரங்களுள் பூதம் முன்னிலையாக வருவது
ஆதியான்மீகம்	- மேற்கூறிய துயரங்களுள் உயிர்கள் முன்னிலையாக வருவது
ஆவரணம்	- மறைப்பு
ஆனந்தம்	- பூரண திருப்தி அடைதல்
ஆனந்தமய கோசம்	- இன்ப உடம்பு (ஐவகை உடம்பில் ஒன்று)

இச்சை	- விருப்பம்
இந்திரியங்கள்	- பொறிவாயில்கள் (கண் முதலிய ஐம்பொறிகள்)
இராகம்	- விருப்பம், கிடைக்காத பொருளிடத்து ஆசைப்படுதல், ஆன்ம விளைவுகளில் ஒன்று
இராசதம்	- முக்குணங்களில் ஒன்று, ஆன்மாவுக்கு துன்பம் விளைவிப்பது - செயல்வடிவாகவும், கொடிய வடிவாகவும், துன்ப வடிவாகவும் உரைப்படும்
உபசாந்தி	- மன அமைதி
உபநிடதம்	- வேதத்தின் ஞான காண்டம், (நெருங்கியிருந்து கேட்டல் என்பது பொருள்)
உபாதி	- பொருளின் குணமாகாது அதற்குக் குற்றமாய் அதனைப்பற்றி நிற்கின்ற அயற்பொருள்
ஊர்த்த	- மேலே நோக்கிய
ஏகம்	- ஒற்றுமை
ஏகான்ம வாதம்	- ஆன்மா ஒன்று என்னுங் கொள்கை
கரணம்	- கருவி
கருமத்தியாகம்	- பற்றற்று வினைபுரிதல் (பலனை எதிர்பாராது வினைபுரிதல்)
கன்மேந்திரியம்	- தொழிற் பொறிகள் (மொழி, கால், கை, எருவாய், கருவாய்)
காரண உபாதி	- இப்பிரபஞ்சத்தை ஒன்றாகவே காண்பது.
காரண சரீரம்	- தூல உடலுக்குக் காரணமாயுள்ள நுண்ணுடல்
காரிய உபாதி	- இப்பிரபஞ்சத்தைப் பல சீவர்களாகவும் பல பொருட்களாகவும் பார்ப்பது
கிரமசிருட்டி	- ஆவரசக்தியிலிருந்து ஆகாயம் உண்டாயிற்று,

ஆகாயத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று,
வாயுவிலிருந்து நெருப்பு உண்டாயிற்று,
நெருப்பிலிருந்து நீர் -உண்டாயிற்று, நீரிலிருந்து
நிலம் உண்டாயிற்று -இவ்வாறு வரிசைக் கிரமமாகத்
தோற்றுவது.

கிருதக்கிருத்யன்	-	செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவன்
கும்பகம்	-	சுவாசத்தை சுவாசப்பைக்குள் அடைத்து வைத்தல்
கூடஸ்தன்	-	அசையாதவன்
கேவலம்	-	தனிமை (அதாவது கருவிகளோடு ஆன்மா கூடாத நிலை)
கைவல்லியம்	-	தான் தானாய் இருக்கும் நிலை
கௌண ஆத்மா	-	வாரிசு (மகன்)
சகித்தல்	-	பொறுத்தல்
சங்கற்பம்	-	ஆசையின் வேகத்தால் பற்பல எண்ணங்கள் உதிப்பது
சச்சிதானந்தம்	-	சத்து + சித்து + ஆனந்தம் சத்து - மெய் சித்து - அறிவு ஆனந்தம் - இன்பம் பரம்பொருள் என்றும் உள்ளதாகவும், அறிவாகவும் இன்பமாகவும் விளங்கும்.
சஞ்சிதகர்மம்	-	பழவினை, முன்வினை, (சஞ்சிதம் = நன்கு பெறப்பட்டது)
சத்தியம்	-	வாய்மை
சத்து	-	மெய்

சத்துவபத்தி	- வளருகின்ற வாசனையைப் பற்றில்லாமற் கெடுப்பது
சத்துவம்	- மனதின் மூன்று குணங்களில் ஒன்று ஆன்மாவுக்கு இன்பம் விளைவிப்பது ஒளிவடிவாகவும், அமைதி வடிவாகவும் இன்ப வடிவாகவும் அறியப்படும்
சந்தோசம்	- மகிழ்ச்சி
சம்சாரம்	- பிறவிச்சுழல்
சமம்	- அந்தக் கரணத்தை உலக விசயங்களில் செல்லாதவாறு தடுத்தல்
சரீரம்	- உடல்
சலனம்	- சஞ்சலம், இயக்கம்
சாக்கிரம்	- நனவு, ஆன்மாவின் விழிப்புநிலை, ஆன்மா புருவ நடுவில் நிற்கும்.
சாந்தி	- அமைதி
சாமானிய	- சாதாரண
சித்து	- அறிவு
சிரத்தை	- முயற்சி
சீவன்முத்தி	- உயிருடன் இருக்கும் போது கிடைக்கும் வீடுபேறு
சுழுத்தி	- உறக்கம்
சூக்குமம்	- நுண்மை, அருவம்
சொப்பனம்	- கனவு
சொரூப ஞானம்	- உண்மைபற்றிய அறிவு
சோதி	- சுடர்
ஞானம்	- அறிவு
ஞானேந்திரியம்	- அறிவுப் பொறிகளாகிய ஐம்பொறிகள்
தசமன்	- பத்து பேர்

தத்துவம்	- நல்லறிவு, கொள்கை, உண்மை அறிதல், நெறிமுறை
தத்துவமஸி	- 'அது நீ ஆகிறாய்' என்னும் பொருளையுடையது. சாமவேதத்திற்குரிய மகாவாக்கியம். சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.
தநுமானசி	- பற்றின்மை
தமம்	- புற விசயங்கள் அகத்தில் செல்லாது தடுத்து நிறுத்தும் நிலை
தருமம்	- அறம்
தனு	- உடம்பு
தாமதம்	- முக்குணங்களில் ஒன்று. ஆன்மாவுக்கு மயக்கம் விளைவிப்பது. செயலற்றுக் கிடத்தல் வடிவாகவும், அறியாமை வடிவாகவும், மயக்க வடிவாகவும் அறியப்படும்.
திருக்கு	- வேதம் பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்
துக்க நிவிர்த்தி	- பிறப்பு இறப்பு உண்டென்ற துக்கம் நீங்கப்பெறுவது
துரியம்	- பேருறக்கம்
துரியாதீதம்	- உயிர்ப்படங்கல்
நசித்தல்	- கெடுதல்
நவம்	- புதிய
நாசிக் காந்தம்	- மூக்கு நுனி
நித்தியம்	- நித்தியதத்துவம்
நித்தியானந்தம்	- அழியாத இன்பம்
நிமித்தம்	- ஏதேனும் ஒன்றின் காரணம்
நிர்க்குணம்	- குணம் நீங்கிய நிலை

நிருவாணம்	- விடுபட்ட நிலை
நிருவிகற்பம்	- வேற்றுமையற்ற காட்சி
நீதம்	- வெண்ணெய்
பஞ்சபூதங்கள்	- நிலம், நீர், நெருப்பு, வளி, விசம்பு ஆகிய ஐம்பூதங்கள்
பஞ்சேந்திரியங்கள்	- மெய், வாய், கண், மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகள்
பந்தம்	- கட்டுநிலை
பரப்பிரம்மம்	- முழுமுதற்பொருள்
பரம்	- பரம்பொருள்
பரம ரூபம்	- மோட்சம்
பரமார்த்தம்	- வேதம் பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்
பரிசம்	- ஊறு, தொடு உணர்ச்சி
பரோட்ச ஞானம்	- குரு உபதேசத்தால் பிரம்மத்தை குறிப்பாய்த் தெரிந்து கொள்ளுதல்
பாவனை	- தியானம்
பிம்பம்	- கண்ணாடிக்குள் தோன்றும் உருவம்
பிரகிருதி	- இயற்கை
பிரச்சன்ன பௌத்தம்	- மாறுவேடங்கொண்ட பௌத்தம்
பிரணவ உச்சரிப்பு	- ஓங்கார உச்சரிப்பு (அ, உ, ம்)
பிரத்தியட்சம்	- காட்சி
பிரமாணம்	- அளவை (அறிவதற்குக் கருவியாய் இருப்பது)
பிரார்த்த கர்மம்	- ஓர் உயிர் ஒரு பிறப்பில் நுகர்வதற்கு அமைகின்ற வினை, நுகர்வினை, முன்செய்வினை
பிராணன்	- மூச்சுக்காற்று

பிராணமய கோசம்	- உயிர்வளி உடம்பு
பிராணாயாமம்	- சுவாசத்தின் போக்குவரவை ஒழுங்குபடுத்துவது
பீஜம்	- விதை
பீஜசாக்கிரம்	- சித்தியிலே நின்று தொழிற்படுவதற்கு ஏதுவாய் நிற்கும் நிலை
புரியட்டக வடிவம்	- உயிர்கள் தோறும் வேறுவேறாய் நிற்கும் வடிவம். பரவுடம்பு அதி சூக்கும் உடம்பு, மீ நுண்ணுடம்பு மூன்றையும் அடக்கியது. எட்டு உறுப்புகள் கொண்டது
புவனம்	- உயிர் உடலோடு உலவுவதற்குரிய உலகம். ஒவ்வொரு புவனமும் பல அண்டங்களை உடையது
மகாவாக்கியம்	- பெரும் பெயர், வேதங்களும் அவற்றிற்குரிய உபநிடதங்களும் ஒரு சொற்றொடரில் தத்தமது முதன்மையான கருத்தை விளக்குகின்ற இடம்.
மனோன்மணிய கோசம்	- குண உடம்பு
மித்தை	- பொய்
முத்தம்	- பிரம்மத்தை வேதம் குறிக்கும் ஒரு சொல்
முமூட்சத்துவம்	- தீவிரமான வீடுபேறடையும் விருப்பம்
மூலப்பிரகிருதி	- பிரம்மத்திடம் அனாதியாய் உதித்த தாமதம் என்று மூன்று குணங்கள் உண்டு
மோட்சம்	- வீடுபேறு
யாதனா உடல்	- நரகத்திற்குச் செல்வதற்கான உடல்
யுக சிருட்டி	- பரம் பொருளிலிருந்து தனு, கரண, புவன போகங்களான அனைத்தும் அப்பரம் பொருளின்

அருள் நோக்கத்தாலேயே மாயா சம்பந்தம் ஏற்பட்டு
ஒரே காலத்தில் தோன்றன என்பது.

யோக நித்திரை	- நீள்துயில்
வருணாசிரமம்	- குலவாழ்வியல் நெறிகள்
வாச்சியார்த்தம்	- சாத்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நேரடியான பொருள்
வாயு	- காற்று
விகற்பம்	- வேறுபாடு
விசாரம்	- துன்பம்
விசிட்டாத்துவைதம்	- அறிவுள்ளது, அறிவற்றது என்னும் ஈகரனுக்கு உடலானதால் அவ்விரண்டும் ஈசுவரனும் ஒன்றே என்று கூறும் இராமானுசர் கொள்கை
விட்சேபம்	- ஒருவன் தன்னைச் சீவன் என்று எண்ணுவது, தமோ குணத்தில் உதித்தது, அறிவு விளக்கம் பெற சாதனமானது
விதந்து கூறுதல்	- எடுத்துச் சொல்லுதல்
விதேக முத்தி	- இறந்தபின் கிடைக்கும் வீடு பேறு
விபரீதம்	- திரிபு உணர்ச்சி
விபு	- பிரம்மத்தை வேதம் குறிக்கும் ஒரு சொல்
விருத்திகள்	- எண்ணங்கள்
வீடு	- முத்தி, கட்டுநீங்கிய நிலை
வைராக்கியம்	- வெறுப்பு